

Em Vốn Đã Là Của Tôi, Chạy Làm Gì Cho Một

Contents

Em Vốn Đã Là Của Tôi, Chạy Làm Gì Cho Một	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 6-2: (tt)	22
8. Chương 7	25
9. Chương 8	30
10. Chương 9	33
11. Chương 10	36
12. Chương 11	39
13. Chương 12	42
14. Chương 13	45
15. Chương 14	47
16. Chương 15	49
17. Chương 16	51
18. Chương 17	53
19. Chương 18	56
20. Chương 19	59
21. Chương 20	61
22. Chương 21	64
23. Chương 22	67
24. Chương 23	69
25. Chương 24	71
26. Chương 25	74
27. Chương 26	76
28. Chương 27	78
29. Chương 28	80
30. Chương 29	82
31. Chương 30	87
32. Chương 31	93
33. Chương 32	97
34. Chương 33	100
35. Chương 34	102

Em Vốn Đã Là Của Tôi, Chạy Làm Gì Cho Một

-Nhưng cái con kia...

-Nhỏ bên cạnh thật chả giống với Đại Vũ tí nào,thế mà lại là song sinh.

Liều nhi nghe thấy những lời nói phũ phàng đó, vội giăng tay ra, chạy vào trường trước. Vũ bắt giắc giờ tay lên, rồi lại hạ tay xuống.

“Con bé ngang bướng này.”

Liều nhi chạy vội vào trường, ai thấy chắc chắn sẽ nghĩ đó là tốc độ của một vận động viên điền kinh. Bỗng chiếc mũ hơi bay lên, đôi mắt ngọc lục bảo của cô lọt vào mắt của một chàng trai gần đó. Liếc qua đôi mắt đó thôi cũng có cảm tưởng rằng người sở hữu đôi mắt đó phải là một mỹ nhân có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

“Đôi mắt thật đẹp! Hình như đó là đồng phục trường mình. Mắt đẹp thế chắc là hotgirl nào đó...” - Hải Đại Cát khẽ nghĩ thầm.

Trong lúc đó, Liều chạy một mạch lên phòng hiệu trưởng, mở cửa mà không gõ cửa. Cô đập cửa, trút nỗi tức tối vào nó.

-Lại thế nữa rồi, con không thể ngừng đập cửa à?

-Con đang khó chịu. Với cả ngứa chân.

Ông hiệu trưởng nhìn cô con gái thiên tài, khẽ thở dài. Ông chỉ nể con gái nên mới nhượng bộ vậy, chứ là học sinh khác là ông đành chỉ học ngay.

-Con sẽ học lớp nào?

-Chắc chắn là lớp 1A rồi, không cần ta con cũng thừa sức và lớp này.

-Nó ở đâu ạ?

-Nhà A.

-Khu nào ạ?

-Khu trung tâm trường.

-Cảm ơn ba!

Liều kéo mũ trùm xuống kín mặt, ra khỏi phòng hiệu trưởng, khép nhẹ cửa.

-Bạn học Hắc!

-Hm?

Liều ngoái đầu lại.

“Bộp”

-Đau quá!

-Xin lỗi...

Hải Đại Cát ngạc nhiên không nói lên lời nào. Cô gái trước mặt anh, thật đẹp!

-Này, đừng mạnh quá nên thần kinh có vấn đề à?

Liều hua hua tay phải trước mặt Cát, tay kia chọc má Cát, như đối xử với một đứa trẻ.

-Mũ áo...

-A...Chết!

Liều đội mũ lại, nhìn Cát bằng đôi mắt khó chịu.

-Sao, gọi tôi làm gì?

-À, tôi là Quản lý của Câu lạc bộ võ thuật, làm nhiệm vụ dẫn học sinh mới lên lớp thay cho Hội trưởng Hội học sinh.

-Không cần.

-Nhưng đó là nhiệm vụ của tôi, anh cậu đâu?

-Không nhớ, không biết, không quan tâm. Với lại anh ta thừa thông minh để biết lớp mình là lớp nào.

-Vậy cậu biết lớp không?

-Có.

-Ở đâu?

-Lớp 1A, nhà A, khu trung tâm trường.

-Biết đường chứ?

-Từ đây ra đây mất khoảng mười phút xe đạp, mười lăm phút chạy và ba mươi phút đi bộ, đối với tôi. Xa ra phết! Chả hiểu lão già thiết kế nó rộng vậy làm cái đích gì nữa.

-Cậu tính được ngay thời gian à? Dựa vào cái gì vậy?

-Thì tôi chạy cũng ngang ngựa với ngựa, tầm năm mươi mấy ki-lô-mét trên giờ ý, mà từ đây ra đây mất tầm 4 km hay 5 km gì đấy. Đây là toán cơ bản, cha nào không biết thì xuống lớp 4 mà học.

-Cậu...trùm mũ làm gì? Đẹp vậy thì sẽ được lũ con trai thích đó, không muốn à?

-Mình thích thì mình trùm thôi, cha nào cản được.

-Lời lẽ của cậu đáng sợ thật. Con gái gì mà chả hiền.

-Con gái đâu bắt buộc là phải hiền đâu, tư tưởng lỗi thời quá.

“Lỗi thời á?”

-Với lại, ai cũng có chút hiền. Ngụ học vừa thôi. Con nhà ai mà dốt thế?

-Tôi là Hải Đại Cát, hân hạnh được gặp mặt.

-Ừm, chuyện cái mũ đừng để lộ cho ai nhé!

-Nếu không thì sao?

-Thì cả họ nhà cậu đi tù chứ sao, mặt tôi là bí mật gia tộc đấy.

-Có gì mà bí mật? Đây người cũng rất đẹp đấy, có sao đâu.

-B.Í M.Ậ.T!!!

Liều đưa ngón tay trở lên môi, ám hiệu rằng không thể nói. Ngọn gió nào thổi qua thổi cái mũ xuống, mái tóc dài mượt được thả xuống. Hải Đại Cát thoáng đỏ mặt.

-Thôi, cậu đi làm việc của cậu đi.

-Ồ, a, vậy thì chào nhé. Tôi ở lớp 1B, có gì qua lớp gặp nhau.

-Biết rồi.

-Sao biết?

-Qua cách nói chuyện. Nghe có chút ngu ngu dần dần nhưng cách ăn nói của cậu...nói thế nào nhỉ, khá hay chăng?

-Thôi, cảm ơn cô. Tôi biết tôi giỏi mà!

-Chào nhé.

-Ừ, chào nhé.

Đình Liễu nhìn Cát đi xa rồi ngừng cười, kéo mũ trùm lên.

-Anh đứng đấy từ khi nào, Đại Vũ?

-Biết rồi còn hỏi.

Đại Vũ mỉm cười với Liễu, nhưng đáp lại nụ cười đó lại là một ánh nhìn khó chịu thấy rõ.

-Sao, khó chịu?

-Không.

-Thế sao nhìn anh vậy?

-Vì tôi ghét anh.

-Hu hu, em tôi ghét tôi kìa...

-Sao, anh tính hỏi gì?

Vũ ngừng đùa, nhìn thẳng vào mắt Liễu.

-Sao em nói chuyện với hắn? Mặt em thì bí mật gì?

-Tôi thích thì tôi nói chuyện với anh ta thôi, còn cái chuyện mặt tôi là chém gió, tạo ấn tượng với b.ạ.n.

-Em nghĩ em có bạn dễ dàng thế ư?

-Miễn anh đừng can thiệp.

-Tôi không cho.

-Chỉ một người này thôi.

-Hắn là con trai đấy.

-Kệ đi. Tôi muốn có một người bạn là con trai, anh đẹp trai thế, sợ lũ con gái kết bạn với tôi là vì anh.

-Em công nhận anh đẹp trai?

-Đương nhiên, anh đẹp trai thật mà- Liễu ngây thơ trả lời.

-OK, cho em một thằng bạn thân.

-Cảm ơn, anh trai- Liễu ngượng, mặt đỏ cả lên.

-Hả? Cái gì? Anh chưa nghe rõ.

-BỎ ĐI.

Liễu tức giận chạy đi. Vũ đứng đấy cười một mình.

“Em ấy đáng yêu quá. Không thể chia sẻ được!”-Đại Vũ nghĩ thầm.

“Thật sự là một cô gái đáng yêu!”-Cái này là suy nghĩ của ai độc giả tự đoán.

2. Chương 2

Sáng hôm đó, hai anh em vẫn đến trường. Cô em vẫn trùm mũ, cậu anh vẫn đi thả thính. Con em vẫn đi gặp bạn (thân),thằng anh vẫn đi theo dõi em (như một thằng biến thái). Khi vào lớp, hai đứa chúng nó ngủ trong lớp. Như thường lệ, thằng anh luôn được cả lớp chú ý, con em thì ra rìa. Đột nhiên, một cuộc gọi vô cùng trắng lệt đã diễn ra.

“Vũ thân yêu, Vũ cute, Vũ đánh đá, có điện thoại mà không nghe là ta thiến mày chết. ”-Tiếng điện thoại dẫu yêu của Vũ vang lên. Liễu hơi nhếch mép, khẽ nói:

-Anh trai thân yêu, anh trai cute, anh trai đánh đá, có điện thoại mà không nghe là em thiến anh chết.

-LIỄU!!!!!!-Vũ đỏ bừng mặt, quát Liễu.

Đột nhiên, anh kéo Liễu lại gần, xấu hổ thì thầm:

-Đừng cho ai biết cái nhạc chuông đấy mà! Anh mà không ngồi cuối lớp chắc bây giờ đang bị cười cho thúi mặt rồi ý. Sao em lại để cho thằng Gia Thiên cài nó cho anh vậy?

-Từ khi nào mà anh đáng yêu vậy? Thôi, nghe máy đi.

-Em thật tốt! Nghe với anh nhé?

-Không. Con nhà người ta còn phải học. Không thì xấu học bạ.

-Nhờ anh bị đuổi học vì nghe điện thoại thì sao?

-Thì tôi kệ, cứ thế mà học thôi.-Vâng, Liễu đã trở lại với con người thật.

-Hải thật.

Anh rón rén ra khỏi lớp, nghe máy. Đột nhiên, giọng bác Shu vang lên:

-Vũ, mẹ cháu sắp đi rồi, tìm cách về nhanh.

-Cháu hiểu.

Vũ cúp máy, nhìn đồng hồ.

“Máy bay cất cánh lúc 9 giờ, còn 15 phút.”

Anh vào lớp, ngồi vào chỗ.

-Sao thế?

-Mẹ.

-Tưởng tuần sau.

-Chịu. Về thôi.

Liễu nhăn trán. Vũ gật đầu.

-Con thưa cô, Twin phải về, xin phép- Vũ bật dậy, kéo Liễu đi, đồng thời nói với lại.

“Có cần phải thế không? ”

-Này, khi nào cất cánh?

-Tầm mười phút nữa.

-Trèo lên mái nhà đi.

-Được rồi.

Hai anh em trèo tường nhanh thoăn thoắt, cứ như đang bay vậy. Họ lộn một vòng đẹp mắt trên không, đáp lên mái nhà cùng lúc. Họ nhanh chân đổi đường, chạy thẳng tới biệt thự. Mưa bắt đầu rơi.

-Mưa rồi.

-Đã hiểu.

Hai anh em nói chuyện ngắn gọn, không ai hiểu được, nhưng dường như họ có thể hiểu nhau. Họ nhìn thẳng về phía trước, cứ chạy một đoạn là phải nhảy qua những con ngõ nhỏ.

Còn có 5 phút, nhưng có vẻ họ vẫn chạy khá “thong thả”. Mưa nặng hạt hơn, Liễu ngược đầu lên nhìn.

-Vũ, mưa to hơn rồi, hình như anh không biết?

-Anh không thấy, không cảm nhận được. Gió từ hướng Bắc.

-Em cũng không biết, chạy nhanh quá. Chắc lại do gió. Cần thận không ngã.

-Hiểu rồi.

Họ lại nói kiểu lạ đời đó. Nhưng điều lạ là, họ dừng lại, nhảy xuống một con ngõ nhỏ gần đó.

-Liều... Màu trắng.

-Biến thái.

Hai anh em thật là...

Họ thong thả lôi ra hai chiếc ván trượt ở trong một cái thùng gần đó, một cái màu trắng, một cái màu đen.

-Anh... Cho em màu đen, anh lấy của thằng Gia Thiên.

-Trẻ con quá, màu nào chả được.

-Nhưng mà màu đen có...

-Không, của anh rồi.

-Em...

-Suyt, có người.

Vũ áp Liều vào bức tường, nâng cầm cô lên, hôn nhẹ. Liều hiểu, vòng tay ôm Vũ. Hai người đàn ông đi qua.

-Này, mày thấy ai không?

-Làm gì có, mày hoa mắt rồi.

Hai người đó ngó nghiêng một lúc, phát hiện hai người đang “hôn nhau”. Họ đỏ mặt, lảng lạng đi.

-Phù, thoát rồi- Liều buông tay ra.

-Này- Vũ gọi Liều- Mối em ngọt phết đấy! Càng lớn càng ngon ra.

-Im đi thằng biến thái.

Họ đặt chiếc ván trượt xuống đất, lấy chân đẩy đi từ từ. Càng ngày hai cái ván càng lướt nhanh hơn. Họ thoát ra khỏi con ngõ, ra đường to.

-Này, lâu rồi chưa trượt.

-OK.

Hai người rẽ sang hai hướng khác nhau. Vũ trượt sang phải, nhảy lên một hàng rào khá cao, làm từ bê tông nhẵn thín, trơn tuột. Anh điệu nghệ lướt bằng hai bánh. Liều liếc sang, thấy thằng anh kiêu ngạo vậy, một cỗ tức giận dâng lên. Cô dừng lại, nhảy lên một hàng rào cao 2m, sau đó nhảy lên một ban công, rồi lộn vòng lên mái nhà. Cô chùng chân, ném mạnh chiếc ván, sau đó bật lên chính giữa nó, một cách chính xác. Cô lại phải nhún chân liên tục để nhảy qua các con ngõ. Gặp đường cái, cô không chần chừ nhảy xuống luôn. Chiếc ván quay vài vòng trên không, đáp đất nhẹ nhàng. Cô cũng không vừa, nhảy lên chiếc ván ngay lập tức. Vũ tròn tròn mắt, thành quả 7 năm không trượt đây ư? Nó bắt đầu hơn anh rồi, thật là nhục nhã, bị con em gái kém 60 giây đi trước.

Họ lướt nhanh vun vút trên con đường cái vắng vẻ. Mưa cũng gần tạnh thì họ đến nơi.

-Hai đứa sao lâu thế? Mẹ cắt cánh...

-Shuu, đừng đùa chúng nó nữa- Một quý bà sang trọng bước tới gần. Đó là bác Lưu Ly, vợ của bác Shuu. Họ là hai phiên dịch viên cho Đại sứ quán Nhật Bản và Đại sứ quán Trung quốc, gặp nhau, yêu nhau và dẫn đến hôn nhân.

-Ôi trời- Bác Ly thắng thốt- Hai đứa thay đồ ngay, Hồng Nhung sẽ ngất nếu thấy hai đứa trong cái hình dạng này mất!

Cũng đúng, hai người họ ước nhẹp từ đầu tới chân, cô em còn bị lộ “hàng”. Bác quản gia đưa cho mỗi đứa một bộ quần áo. Họ nhanh chóng thay đồ.

Vài phút sau, hai anh em bước ra. Mỗi người mang một vẻ cuốn hút khác nhau.

Một quý bà bước gần tới, kiêu sa và lộng lẫy y như một bông hồng nhung. Đó chính là Vương Hồng Nhung, thân mẫu của hai đứa sinh đôi loi chơi kia. Liễu và Vũ kính cẩn cúi người.

-Hai đứa, mẹ đi đây. Ở nhà phải thật hòa thuận nhé.

-Vâng, tạm biệt. Chúc chuyến đi bình an- Hai đứa đồng thanh, cùng nở một nụ cười gian xảo.

Chiếc máy bay vừa khuất dạng. Hai đứa vui vẻ ngẩng đầu lên.

-Hai đứa làm gì thì làm, miễn đừng để Nhung tái xuất giang hồ là được.

3. Chương 3

Đêm đó... Trời thanh, gió mát. Hai đứa kia mở mắt trên chiếc giường Kingsize.

-Anh, mẹ bảo phải hòa thuận.

-Nghĩa là phải yêu thương nhau đúng không?

-Đúng.

Hai đứa ngồi dậy, bước ra khỏi giường. Họ bắt đầu cải trang.

-12 giờ 3 phút, thời gian ngược- Một giọng nói lạ vang lên.

-12 giờ 2 phút, thời gian ngược- Một giọng nói khác vang lên.

-12 giờ, thời gian ngược- Hai anh em đồng thanh.

-Thời gian đã điểm- Bốn giọng nói cùng vang lên, bốn ánh mắt sắc sảo mở ra, thật yêu nghiệt.

Hai anh em bước tới cửa sổ, mở ra. Họ nhận lấy hai chiếc ván trượt mới, khẽ cười.

-Hôm nay, trăng thật đẹp. Sao không vậy máu cho nó nhỉ?- Một chàng trai cất cái giọng trầm ấm của hấn lên.

-Sao, tham gia không?

-Sao lại không? Tiền công bao nhiêu vậy- Vũ ngược mắt nhìn cặp sinh đôi trước mặt.

-300 kim tệ. Sao, hời phết- Người thứ nhất trả lời

-Tưởng thế nào, không nộp, đem qua chợ đen đấu giá. Hời hơn- Liễu mỉm cười, nhìn cặp sinh đôi trước mặt.

-Em thật thông minh đó Liễu.

-Anh cũng vậy,... Gia Thiên.

-Anh không thông minh ư?- Người đứng cạnh nở một nụ cười khổ.

-Có, anh cũng rất thông minh,... Gia Khắc.

-Này, Liễu Liễu...

-Không, tôi không công nhận anh.

-Mong được nhẹ tay.

Hai người vào tư thế. Liễu chạy lại, mắt nhuốm một màu chết chóc. Anh không sợ, đá chân lên cổ thủ. Liễu đánh vào bụng anh, Ngân đỡ được đòn đấy. Đánh nhau bụi tung mù mịt một lúc thì Ngân có thể xoay sở để nghiêng về đằng sau Liễu, đập thẳng vào lưng cô gái. Liễu mất đà, ngã ra đằng trước. Ngân nghiêng người sang trái, giơ tay lên làm đòn kết liễu.

“Thắng rồi.”- Ngân nghĩ thầm, tính bồi cho một cú nữa.

Nhưng đời không dễ dàng như thế. Liễu là ai? Là Blood Eyes II, được Blood Eyes đường đường chính chính nhường lại danh. Mà Blood Eyes là ai? Sát thủ mạnh nhất thế giới ngằm những năm 90, tung hoành cả một thập kỷ. Nay đã có người đánh bại ông, đành nhường danh thôi. Mà người đó lại là một nữ nhi, đáng nam nhi nay chất lượng giảm mạnh quá.

Liễu mỉm cười, đỡ người bằng hai tay, lộn nhào, đồng thời đá lên mặt của Ngân. Ngân không lường trước được việc này, người ngã ra sau, phun máu ra thành bãi. Liễu cúi mặt, đội lại mũ. Cô xoay người, bước về phía cửa sổ.

-Này cô bé, tính làm gì vậy?- Ngân chọc Liễu.

-Sao, không tính bắt tôi à?

-Đằng nào chẳng thua, buồn chuyện đã. Thời này không phải ai trong Hắc đạo cũng là thiếu nhi đâu.

-TA MƯỜI HAI RỒI!

-Đừng đùa, ta cũng mới mười bốn thôi đấy. Mới mười hai thì khoe làm gì?

-Anh là người đầu tiên trong Bạch đạo thấy mặt tôi đấy.

-Vì sao? Vì tôi đặc biệt chẳng.

Liễu xoay người, bỏ mũ xuống.

-Phải, anh rất đặc biệt- Cô nhìn Ngân, cười hiền. Một nụ cười vô cùng quyến rũ, vô cùng... ma mị.

Ngân đỏ mặt. Liễu phì cười.

-Anh khá giống với một thằng ở trường tôi phết.

-Trường?

-Đương nhiên. Sáng thì tôi chỉ là học sinh thôi.

-Cô học trường nào vậy?

Cô không trả lời, nhảy xuống. Nhảy là nhảy từ tầng thượng của cái tòa nhà chảnh cờ- hó nhất Trung Quốc đó nhé. Ngân xanh mặt, cái đứa bé này không có dây thần kinh sợ hãi à? Anh hốt hoảng ra phía cửa sổ, cúi người xuống nhìn. Không thấy. Cô bé này ngã sml rồi à?

-Ê, anh nhìn gì đấy?- Một giọng trong veo cất lên.

Ngân ngước lên trên. WTF, rõ ràng nó nhảy xuống mà. Sao giờ lại treo lủng lẳng trên đầu anh thế này? Liễu ròng dây xuống trước mặt Ngân, búng phát vào trán anh. Từ khi nào mà họ thân thế?

-Sao em lại nhảy xuống thế? Con nhóc này, quả là không sợ trời đất gì cả.

-Tôi luôn có kế hoạch. Tính hết rồi. Anh chưa đọc bức thư gửi cho The Lion à?

-Tôi không hay đọc mấy.

-Không đọc sao biết được. À, hình như có chút thay đổi- Liễu giở đồng hồ ra- Muộn mất một phút rồi.

Tiếng vù vù ồn ã của máy bay trực thăng ở ngay sau cô.

-Thôi, tôi “phấn” đây. Bye, hẹn cuộc trộm khác nhé.

Liễu vừa dứt lời thì cô cất dây, rơi tự do.

Vũ thả tay, nắm áo hai đứa kia lôi xuống cùng.

-Ô ô, đây là tầng 80 đấy nhá, chết cả lũ bây giờ- Gia Thiên lo lắng trách Vũ.

-Không sao, chết thì sẽ được Liều Liều cúng xôi thịt- Một bộ não đen tối đang xử lý vấn đề.

-Thằng ngu này, Liều không... Á á á...

Oimeoi, tầng mười rồi. Nhỏ Diệp đâu rồi? Á á, mẹ ơi, con chưa muốn chết...

“Bộp.”- Một âm thanh vang lên.

-Không có tôi thì mấy người chết lâu rồi nhé- Một thân ảnh nhỏ bé treo lơ lửng trên không, túm lấy sợi dây buộc cả bốn.

-Mùi người ta suýt chạm đất rồi đấy nhé!

-Nhưng sao nhảy sớm thế?- Cô gái đó cất giọng thanh thoát của mình lên.

-THĂNG VŨ.....- Hai ánh mắt giết người hướng về phía Đại Vũ.

-Sao? Đây là lần đầu tiên tao nhảy từ tầng 80 mà!

-Ngu nó vừa vừa thôi.

Vũ ngoảnh mặt đi, phát hiện một kẻ nhìn thấy. Mắt anh đen lại, tay cầm con dao phi thẳng vào thái dương cô ta.

-Hm... Cái tội lắm chuyện.

4. Chương 4

-A, Ngân. Cháu đã “solo” với Blood Eyes II phải không?

-Hãy nói đôi chút về thực lực của Blood Eyes II.

Cánh phóng viên bu quanh Ngân. Anh ngộp thở, nói khẽ:

-Tránh hết ra rồi tôi sẽ nói cho hai điều về Blood Eyes II.

Trong một khắc, tất cả im lặng. Anh nhú mào, chẹp miệng một cái:

-Blood Eyes II là nữ.

Vẫn im lặng.

-Và cô ta mới mười hai tuổi.

Vẫn im lặng.

-Còn gì nữa đâu? Tránh ra cho con nhà người ta đi.

-Anh... Chém gió.

Một cô gái nhỏ nhắn, tầm mười bảy tuổi lên tiếng.

-Đúng, không thể nào Blood Eyes II lại là nam hài.

Ngân quay đầu lại, nhìn những cô gái đang sỉ nhục anh. Anh khó chịu, rảo bước thật nhanh. Thọc tay vào túi, anh bấm số bác tài, vài phút sau, chiếc xe đời mới đỗ xích trước anh. Anh nhanh chóng vào xe.

-Về biệt thự thôi, tôi chán rồi.

—————- Tờ rong khi đó —————

-Chà, Liễu Liễu thơm quá đi!- Gia Khắc cột nhà nói.

-Mệt thật đấy! Sư tử đánh tốt phết, có cơ bản nhưng mà không có không giỏi ứng biến- Nằm xuống giường, Liễu ôm cái gối. Vũ sáng mắt.

-Liều nhi, anh nằm với...

-Bấm nút.

Liều cuộn người trong chăn. Có tiếng gõ cửa. Liễu nhận ra tiếng bước chân quen thuộc. Cô nhảy cẫng lên, phóng ra cửa.

-Tiểu Loli!!!- Cô ôm chầm lấy cô bé kia, dụi dụi vào mái tóc bạch kim đặc trưng của họ Diệp.

-Tiểu Hắc- Cô bé đáp lại.

Một cô bé với vẻ ngoài ưa nhìn. Lùn lùn, bé bé, mềm mềm, vô cùng đáng yêu. Đó là Diệp Hương Chi, con gái trưởng của họ Diệp, sau này sẽ là người lãnh đạo cả gia tộc.

-A, tiểu yêu tinh- Gia Khắc ngạc nhiên- Cô đến làm gì?

-Đừng quên tôi là người lấy thông tin cho mấy người. Thù lao 5% mỗi vụ nhá mấy cu.

-Ê, con tiểu tam kia- Vũ khó chịu nhìn Chi- Mi bỏ Liễu ra ngay.

-Tiểu Hắc ôm ta mà, có phải là ta ôm tiểu Hắc đâu, ha?

-Đúng, tiểu Loli là số một.

-A, anh là số mấy?- Vũ hớn hử hỏi- Số hai phải không?

-Không, anh là số một- Liễu lườm- từ đít lên đầu.

Vũ ngồi tự kỉ ở góc phòng. Gia Khắc thấy hay hay, góp vui.

-Thế anh?

-Anh là số 2 từ đít trở lên- Liễu Liễu trả lời.

Góc phòng sẽ có ngày hết kiến, xin hãy chúc mừng cho người góp phần làm nên lịch sử giết kiến ngoại xâm.

-Thế còn anh?- Gia Thiên háo hức- Anh là số bao nhiêu?

-Anh á? Em không biết, chắc là số một từ chân lên đầu.

Ba thanh niên ngồi tự kỉ góc phòng.

-Mình xếp sau thằng Đại Vũ...

-Liều nhi ghét mình...

-Tình bạn mười năm...

Vâng, lời than gửi đến Trời. Nhưng Trời không nghe đâu mà lo, gửi làm chi.

-Thôi, giấy tờ bàn giao đây. Được 5000 kim tệ, một vụ khá hời. Tôi lấy 100 kim tệ rồi, kí vào rồi gửi cho tôi.

-Bye tiểu Loli.

-Phấn đi đồ tiểu tam.

-Đồ quý sứ cướp vợ của con nhà người ta.

-Đồ yêu tinh dở người.

Chi đỏ mặt hời. Đương nhiên, bị ba sát thủ cao cấp nhất của Hắc đạo tia tới, không sợ mới gọi là lạ. Cô vẫy tay lần nữa, sau đó đi khuất.

-Chà, tiểu Loli đi mất rồi. Ủa, mấy người làm gì vậy? Con búp bê đó là sao?

Liều nhìn ba thằng hâm ngồi dưới đất chơi búp bê.

-Tao rửa mày hôm nay bị đào thải khỏi Hắc đạo. Đi chết đi đồ yêu tinh.

-Tao nguyên mày bị viết sai dữ liệu cho Chung“ss Quốc”ss Đất”ss, thất nghiệp, bị máy bay cán chết, đồ cướp vợ.

-Tao nguyên mày bị “Death” cho sống không bằng chết, đồ tiểu tam chết tiệt.

Ba con người kia không ngừng rửa, tay cầm dao liên tục đâm đủ mọi nơi vào con búp bê, cả người tỏa hàn khí, vô cùng rợn người, Chi ở đâu đó mà xổ ra một tràng hắt hơi. Liều ngớ người, suy nghĩ đủ thể loại logic. Đột nhiên, như hiểu ra gì đó, cô hét lên.

-Ê, mấy người làm gì vậy? Đây là búp bê Haku phiên bản giới hạn đó, lũ ngu này. Hồng cmnr.

Liều khóc thét. Đây là búp bê Haku phiên bản giới hạn mà “Loli” tặng cô, lũ điên rồ này làm hỏng rồi. Quà của tôi...

Cô quỳ xuống đất, gào một cách thảm thiết.

-Tiểu Loli... Tiểu Loli...

Miệng không ngừng gọi biệt danh của Chi, cô hướng một ánh mắt đáng sợ về ba người kia.

-Liều nhi à, anh sẽ mua cho con khác, đừng cười như vậy...- Vũ sợ hãi, lùi lại một bước.

-Em muốn gì... gì?- Gia Thiên lấp bắp hỏi, chân tay không ngừng run.

-Tôi à... Tôi muốn tiểu Loli...

-OK.

Ba đứa kia hồi hả chui ra ngoài. Liều trở lại vẻ mặt bình thường.

“Họ ngu thật! Con búp bê con chị họ tặng thôi mà!”

Cô mở máy.

-Alô, tiểu Hắc à?

-Tiểu Loli này, cậu làm thế nào mà khiến cho ba người kia không thể tìm thấy được không?

-À, OK. Tiểu Hắc cứ tin mình.

-Bye.

Cô cúp máy. Chết chưa lũ hâm. Cái tội nguyên tiểu Loli đấy! Muahaha!!!

Còn ba người kia á? Khi nào tìm thấy Hương Chi- chan mới được vác mặt về nhà. Thấy được sự lợi hại của chị chưa. Muahaha!!!

Bác Shuu đứng ngoài vườn thấy ba đứa kia thi nhau trèo ra khỏi cửa sổ phòng Liều nhi, hiểu ngay là Willow mode “Killer” lại giáng thế rồi. Đáng sợ quá! Lũ họ Hắc thật ảo lòi con mắt, đương nhiên là trừ vị nữ hoàng Hồng Nhung hiền hậu rồi.

-Alô, Liều.

-Sao ạ bác Shuu?

-À, bác chỉ muốn nhắc là cho lũ kia ăn hành ít thôi.

-Thế thôi ạ?

-Ừ, bác cúp máy đây.

Hừm, con bé này đáng sợ không kém gì bố nó vậy. Chẹp chẹp, cái nhà này toàn là lũ sát thủ vi diệu, một lũ không biết thủ hạ lưu tình.

“”“”“”“”“”“”“”“” “Giờ ăn trưa” “”“”“”“”“”“”“”“”

-Hừm. Để tôi nghĩ đã. Bạn tên gì?

-Bạn thấy Liễu thế nào?

Nhật giờ tấm ảnh trong điện thoại ra cho cô xem. Oắt, đây là Vũ mà, có phải cô đâu!

-Không. Cô lôi hộp bánh sáng nay bác Shuu mua cho ra. Ba chiếc sandwich được xếp cạnh nhau vô cùng khéo. Ở bên cạnh còn có hai hộp sốt được bọc kĩ càng.

-Nè bạn hiền, hàng cửa tiệm đó.

“Cô ta cứ thế này thì không có cơ hội tiếp cận Vũ mất. Phải nhanh chóng nghĩ cách khác.”

-Vậy thì, bạn có thể chuyển lá thư này cho Vũ được không?

-Xin lỗi, viết lá khác đi. Mùi nồng quá.

-Thay máu đổi lòng là xong- Cúi người xuống, Liễu buông một câu mà cả hai nghĩa đều rất thấm.

Liều cầm hộp bento lên sân thượng ngồi ăn. Nhật ngồi đây sững sờ.

Hình như là Nhật đã phải lòng “Louisa Veronica Iolanthe” rồi thì phải! Ôi thôi “tạch” bé này rồi! “Hàng quý” của ba sát thủ hàng đầu thế giới, Kiểu này xác định rồi.

“””””””””””””””” Sáng hôm sau “”””””””””””

-Hm, sao?

-Bạn có thể nói cho tôi biết thông tin về Iolanthe được không?

-Chỉ là thấy bạn ấy... hay thôi.

Liều duỗi người ra đằng sau, mỉm cười nghĩ thầm:

“Iolanthe có vẻ gây được ấn tượng tốt phết nhỉ!”

6. Chương 6

Gia Thiên’s POV:

Bất cứ sát thủ nào cũng có một kỉ niệm vô cùng đau buồn. Đừng hiểu nhầm, không phải ăn con không từ thầy giáo dễ tính nhất đâu. Hãy thử tưởng tượng, bạn phải sống trong một cái lồng, ngày một bữa, mỗi bữa là cơm trắng với quả cà pháo. Hôm nào cũng đậm bạc thế thì còn tạm chấp nhận, nhưng lại phải hứng lấy mọi đòn roi từ cậu chủ. Cậu chủ xấu giai xấu nét, lại còn đa tình, mỗi hôm lại tìm đến một cô. Thất tình là phải đánh tôi mới được. Tưởng tượng cảnh đó và nhân lên một trăm lần thì bạn sẽ hiểu được một ngày của tôi. Một lần, cậu chủ đưa một cô gái về nhà. Cô ấy vô cùng đẹp, toát nên một vẻ quyến rũ đến đáng sợ và cậu chủ chỉ quý cái sắc chứ không quý cái nét. Từ hôm đó, tôi được thư giãn, không phải chịu đòn roi, ngày cũng được tăng lên ba bữa ăn, mỗi bữa đều đầy đủ chất dinh dưỡng cần thiết. Không biết ai đã giúp tôi vậy nhỉ?

Ngày nọ, cậu dẫn một cô khác về nhà. Cô gái này, là cô gái đẹp nhất tôi từng gặp, liếc qua thôi cũng đủ để khiến dục vọng của mọi đàn ông trào dâng. Nhưng mà, có gì đó sai sai. Là cô gái dẫn cậu chủ về nhà(?!)

Cô ấy tỏ vẻ khó chịu ra mặt với căn nhà đồ sộ này.

-Nhà nhỏ quá, lại còn lồng liếc gì ở đây? Sao anh biến thái thế?

-Em nguôi giận đi, chỉ là dạy dỗ có khắc nghiệt...

-Xạo! Ôm thế này, anh hành nó ít thôi. Em muốn mua nó.

-Hả? Thằng khố rách áo ôm này á?

-Chứ còn thằng nào. Cả thằng bé ở cái tầng trên nữa.

“Tầng trên... Em trai...”

Cô ấy kiêu kì giật lấy chùm chìa khóa từ tay cậu chủ. Cô ấy mở khóa lồng, đưa tôi ra ngoài.

-Này, cậu tên gì?

-Không biết.

-Tốt. Vậy đi đón anh hoặc em cậu nào.

Cô cầm tay tôi, kéo lên tầng trên. Cậu chủ thì cứ đứng sững đó, tay cầm đồng 10 bạc tệ cô ấy trả để mua chúng tôi.

-ANH TRAI...

Em trai gào lên. Cô ấy nhíu mày, tay kéo em ra. Việc đầu tiên, em xô đến tôi, ôm thật chặt.

-Anh... Hức...

-Bình tĩnh.

Cô gái kia vẫn đứng đó, ngắm soi móng tay.

-Này, cô tên gì?

-Đi thôi.

Cô ấy bỏ ngoài tai câu hỏi của tôi, buộc dây vào bụng hai chúng tôi, thả xuống từ cửa sổ.

-Á Á Á Á Á Á...

Cầm lấy túi kẹo, lỡ chạm tay thôi mà cô ta cũng xanh mặt.

-Nè, anh là ai?

-Anh là con người.

-Không! Ý anh là thân phận của anh kìa.

-Con trai của Gia Thế- một CEO có tiếng khắp thế giới.

-Sao em không nói sớm hơn?

-Em nói từ đời nào rồi mà!

-MỌI NGƯỜI ƠI!!!

Vũ lao vào, mặt nghiêm trọng cầm tờ báo mới. Liều giật lấy tờ báo, đọc lia lịa, ngấu nghiêng từng con chữ.

-Hm... Chúng nó thích nói đùa họ Hắc à? Chơi thôi.

-Phải đó.

Hai anh em đen mặt lại, nguyên rửa đủ thứ. Khắc nhặt lấy tờ báo, đọc to dòng tuit:

-Họ Hà phát hiện nhân tài! Có khả năng vượt xa cặp đôi “Mưa lớn” của họ Hắc!- Có gì đâu, chỉ là lũ paparazi thổi phồng sự thật lên thôi mà.

-Đọc... đọc... dòng thứ sáu từ dưới lên.

-“...Tôi tin chắc là ”Mưa lớn” không thể vượt qua được Tiểu Ngân.”- What? Lão Hà Nghiêm đủ tư cách nói cái đây á? Cho chúng biết mặt đi Liều Liều.

Vũ không nói gì. Anh giật áo Liều.

-Hà Nghiêm có một đứa con gái là Hà Minh Nam. Giết nó thôi nhĩ?

-Giết?

Gia Khắc sợ hãi lùi về sau. Tôi chỉ hơi bất ngờ khi một đứa con gái được giáo dục cẩn thận lại có thể thoát ra lời nói đó, Liều nói thế nào thì tôi vẫn yêu em ấy. Em ấy có xấu xa thế nào, tôi mãi mãi theo em.

-Liều Liều, anh sẽ tham gia. Anh biết được một chút về mã lệnh máy tính, anh sẽ giúp em.

-Ồ... Được thôi. Thế Tiểu Gia? Anh tham gia không?

-Đươ... Đương nhiên rồi- Gia Khắc lắp bắp.

-Tốt... Giãn gân cốt chút thôi.

Liều bẻ tay răng rắc, xoay cổ một vòng, lôi từ túi xách ra bốn bộ tóc giả. Em ném cho ba người, màu tóc rất lạ.

-Liều nhi, em đổi cho anh đi! Làm con gái chán lắm!

-Chấp nhận đi!

Liều hất tóc. Vũ sôi máu, lao vào giật lấy bộ tóc giả, đồng thời chụp bộ tóc giả của anh ta lên đầu Liều.

-Ha ha, cái tội nhờn với anh này. Á...

Liều đập thẳng vào mặt Vũ, giật lại bộ tóc. Vũ càng điên, bực mình.

-Tôi không tham gia.

-Ồ...

Mắt Liều thoáng một tia buồn. Tôi khó chịu, quay ra ôm em.

-Nào nào, mèo của anh, bình tĩnh lại đi! Anh sẽ che chở em mãi mãi mà!
“Anh Thiên sến vãi!”- suy nghĩ của một người biết nhiều nhưng em để ẩn danh.

7. Chương 6-2: (tt)

Bây giờ mình sẽ chỉ ghi chap thôi nhé, chứ cứ ghi chủ đề mệt lắm. Nghĩ nát óc đó nha!!!

~~~~~

Gia Thiên POV

Liều chạy trên các mái nhà, tay cầm ba quả bom khói. Em ném hai quả cho hai anh em tôi.

-Khi nào bị bắt thì ném xuống đất. Nếu có bị làm sao thì cứ nhắm hướng Tây mà chạy.

-Mấy giờ rồi?

-5 giờ chiều. Tản ra thôi. Em sẽ giết Nam, anh chỉ cần thâm nhập máy tính của họ và tải virus vào máy chủ, lấy thông tin rồi về nhà. Bye!

Liều chạy sang trái. Anh em tôi cứ hướng Đông mà chạy. Liều đã dặn, thấy vật cản thì rẽ trái, rẽ trái và phải. Hai anh em cứ dựa vào lời chỉ dẫn nhắm nhá đấy mà chạy, ai ngờ đến luôn cơ quan đầu não. Áo của ảo!

Khắc nhìn ổ khóa vân tay, thất vọng.

-Em chịu rồi, về thôi.

-Không, Liều đã giao trách nhiệm, ta phải làm tròn. Loại khóa này anh từng được Liều Liều cho xem rồi.

Tôi nâng ổ khóa lên. Được khóa bởi vân tay Hà Nghiêm, thiết kế bởi Christian Joseph, chơi nhau hay thật!

Tôi chợt nhớ ra, lần trước đã làm một thí nghiệm. Chỉ cần thay đổi thiết kế là xong. Sau đó ngắt mạch, đơn giản như đan rổ. Nghĩ là làm, tôi mở hộp dụng cụ, đeo cao su cách điện. Cạy khóa một cách nhẹ nhàng, nối mạch dẫn chính với một nguồn khác, phải cẩn thận phá bảo mật, không đụng chạm với phần bảo động. Thành công rồi!

-Vào thôi.

Gia Khắc ở đây há hốc mồm. Em trở mắt nhìn tôi như người ngoài hành tinh.

Tôi đẩy cửa. 1 giây... 2 giây... 3 giây... Cái ĐCM, cái nhà cung cấp điện to như cái công trường!!!

-Anh ơi, nếu vậy thì máy chủ ở đâu?

-Con người thường suy nghĩ khá đơn giản, chắc là ở nơi nguy hiểm nhất.

-Chẳng lẽ...

-Ờ, ở khu vực trung tâm.

Gia Khắc vỗ mặt.

-Nếu vậy xác định lại vị trí đi.

-Vâng.

Em lôi máy cảm biến điện năng ra. Ừm...

-Anh này, trong này toàn điện cao thế thôi. Xác định kiểu gì?

-Để anh.

-Ồ...

Con nhỏ này, thật không biết điều! Sắp chết đến nơi mà vẫn còn vui vẻ. Nhưng mà... Liễu cảm thấy “người bạn này” vẫn thập phần xa cách. Cô muốn giết người...

-Nè, bạn đưa tôi đi đâu vậy?

-Sân thượng!!!

Ừm... Sân thượng... Hay đấy! Đẩy nó xuống, sau đó... TẮU VI THƯỢNG SÁCH!!!

-Thi chạy nhé?- Nam hỏi, chân bắt đầu chạy nhanh hơn.

-Sợ Hà tiểu thư thua rồi khóc.

Nam dừng lại, bực dọc nhìn Liễu.

-Mình chắc chắn sẽ thắng.

-Vậy thì OK.

-Được rồi, luật là không được can người chơi. Ai lên tầng thượng trước là thắng. Nếu cậu thắng thì...

Nam lúng túng gỡ đầu. Đột nhiên, cô nhìn thấy chiếc vòng 320 cara đeo trên cổ.

-...thì đằng đó sẽ được cái vòng này.

-Nếu cậu thắng, tôi sẽ đồng ý làm bạn.

-3...2...1... Xuất phát!!!

Nam nhanh chóng vượt lên trước. Liễu chán nản đứng nhìn. Cô bé mở cửa sổ, ném dây lên dẫu ắt, kéo vài lần để đảm bảo đã chắc chắn. Sau đó thì sao? Sau đó thì buộc dây ngang bụng. Sau sau đó thì sao? Thì... NHẢY XUỐNG THÔI CHỨ SAO!!!

Liễu nhảy xuống, tay kéo dây để đưa mình lên. Cô nhanh chóng lên tầng thượng. Cô ta vẫn chưa đến. Hừm, ngu ngốc, đời nào lại thi với con gái trùm Mafia chứ!!! Một mình bà đây chấp mày chạy trước.

-Ha... ha... Thắng rồi.

Tiếng cửa bật mở. Nam đứng thở phì phò như trâu. Cô bé mặt không ra hơi, nằm bò ra sàn.

-Này, dậy nhanh. Cô thắng cái nổi niềm. Tôi lên trước.

Liễu lấy sợi dây, bế phốc Nam lên. Cô đem ra lan can, định thả xuống. Nhưng khi nhìn thấy bản mệt mệt mỗi, đổ bưng lên là cô lại thấy tội nghiệp. Cô bé này, căn bản là chưa được trải qua huấn luyện khắc nghiệt, cơ thể ốm yếu, tội nghiệp. Tha cho con nhỏ này một mạng. Cô đặt Nam xuống, đổ chai nước xuống nền cát. Sau đó viết nên một lời nhắn.

“Thua cảm có khóc.”

Viết xong, cô nhảy xuống, bám vào sợi dây vẫn treo ở đó, quay lại ô cửa sổ hồi nào.

Lôi ra đồng hồ, cô chép miệng.

-Sắp đến giờ rồi, không biết họ có làm tốt không nhỉ?

Để thử nghiệm, cô mở một phích điện, lấy tay chọc vào.

-Không có điện. Họ qua bài kiểm tra rồi. Không hổ là song sinh của Gia Thế.

Cô nhảy xuống, rơi tự do.

-Liều nhi... Em thật dễ thương đó! Gọi anh trai đến giúp a

-BỎ EM XUỐNG!!!

Vũ cười nhẹ, thả Liễu xuống. Rơi tự do thế mà Brother vẫn đỡ được, không hổ là Đại ca của cô a

Vũ nén cười nhìn em gái.

-Sao?

-Ừm... Tại em hết đó nha!!!

Vũ lao vào ôm Liễu. Mẹ ơi, Liễu mềm quá!!! Vũ thoải mái dụi đầu vào mái tóc nâu sữa của Liễu, tay lại đi bẹo má em. Liễu chảy đầy vạch hắc tuyến trên đầu.

-Anh đi kiểm tra anh em nhà Gia đi. Họ mà chạm vào cái gì nguy hiểm là bùng lên trời đấy!

-Em cho anh cái gì?

-Một điều kiện.

-OK!

Vũ hí hửng chạy đi. Liễu lại đứng đó hóa đá.

-Chết mịa, ăn cứt rồi!

Cái đồ Vũ bị muội khổng này, lại cho điều kiện khủng bố lắm đây!

8. Chương 7

Tin sốc nhẽ ra phải viết từ chap hôm qua: Mấy đứa này mới có 6-7 tuổi thôi! Bất ngờ chưa?

~~~~~

-WHAT? EM NÓI ĐÓ CHỈ LÀ CÁI CỐ THÔI SAO? PHÍ CÔNG QUÁ!!!- Gia Khắc gào ầm lên, bực dọc đánh thùm thụp vào lưng Liễu.

-Ai ai ai, ĐAU LẮM ĐẤY!!!- Liễu hét lớn, tay đẩy Khắc ra.

-Liều Liễu, đó là kiểm tra cái gì?- Thiên lạnh lùng hỏi, mắt tỏa ra đầy hàn khí hành hạ Liễu Liễu lùn lùn bé xíu xinh xinh.

-Là bác trai bảo em mà!

-Bác trai?- Hai anh em thắc mắc, khuôn mặt cau bần cũng đã mất.

-Phải, là Gia Thế đó!

-Bác ấy bảo nhớ hai anh em nên làm bài kiểm tra này đấy! Hai anh em qua rồi, về nhà đi!- Vũ khoác vai hai người, giải thích lí do.

-Nhưng thế còn ngôi nhà này...- Khắc buồn bã nhìn quanh phòng.

-Hàng cướp được đấy- Liễu bình thản nói, trong khi Gia Thiên đen mặt lại.

-“giết”, “cướp”, Liễu Liễu, sao em lại có thể nói những từ đó hả?- Thiên bực mình lấy tay kéo hai bên má Liễu.

-AU TÓA!!!- Thiên bỏ tay ra khỏi má Liễu- “giết” là em buộc phải nói, còn đây là hàng cướp được thật mà!!!

-Hàng cướp được từ ai?

-À... Từ... Từ... Từ Ron.

-Cậu chủ á???- Hai anh em đồng thanh, mặt trắng bệch.

-Bình tĩnh đi, anh ta chết rồi. Mà hai người vẫn không bỏ được cái thói gọi là cậu chủ nhỉ! Vậy có muốn về nhà không?- Vũ khiêu khích, đồng thời liếc sang Liễu một cái

-Anh sẽ sử dụng cái điều kiện.

-Điều kiện là gì? Miễn nó không biến thái, không khiến chúng ta thân nhau hơn, không khiến tập đoàn bị phá hủy thì em chơi tất, anh cứ ra điều kiện đi.

-Ừm... Điều kiện của anh là...

Vũ thì thâm nhỏ vào tai Liễu. Em đỏ mặt, xanh mặt, sau đó lại trắng bệch.

-Anh...

-Sao? Nó không biến thái, không khiến chúng ta thân nhau hơn, không khiến tập đoàn bị phá hủy còn gì! Em thật không biết cách nói.

-Được rồi.

Liễu uể oải ném chiếc gối lên giường, mắt nhắm mắt mở lại gần bàn học, bật điện lên. Em mở máy tính, gõ một tấm thư nặc danh.

Bắc Kinh, ngày X tháng Y năm Z

Gia Thế kính mến!

Ngày mai gia đình họ Hà chúng tôi sẽ tổ chức tiệc ăn mừng vì phát hiện ra nhân tài trong họ. Mong ông có thể cùng phu nhân và các con có thể đến dự buổi tiệc nhỏ của chúng tôi.

Trân trọng

Hà Nghiêm

Liễu chỉnh sửa lại phong nền, sau đó in thành một tấm thiệp mời thực sự. Cầm tấm thiệp mời, hai anh em nở một nụ cười cực cực khủng khiếp.

Hai đứa vui vẻ chui ra khỏi cửa sổ, chạy như bay đến nhà họ Gia. Họ nhét tấm thiệp qua khe cửa nhỏ, sau đó bấm chuông.

-Trốn.

Cô hầu ra mở cửa, nhìn quanh không thấy ai thì mới nhặt thiệp lên.

-Ông chủ, ông có thư.

Hai anh em lên cười, chạy nhanh về nhà.

-Liễu, anh ngủ chung nhé?

-Um.

Liễu vui vẻ gật đầu. Mỗi khi có chuyện vui, cô bé luôn chỉ gật đầu cho qua, không quan tâm. Ý đồ của Vũ mới là đây.

-Anh nè, ở buổi tiệc mai chắc sẽ vui lắm nhỉ!

-Chắc chắn.

Hai anh em cười vui vẻ, từ từ chìm vào giấc ngủ.

~~~~~

-Liễu, Vũ, dậy đi còn phải đi dự tiệc nữa chứ!!!

-Um...

Hai đứa ngồi dậy, dụi mắt. Liễu xuống trước, đi vào phòng tắm. Một lát sau, họ bước ra ngoài.

-Nè, Vũ, đồ của em đâu?

-Hôm nay em mặc váy mà. Mẹ xin nghỉ rồi, mặc cái này vào, sang nhà bác trai và nhớ mang theo băng vệ sinh...

-EM CÒN QUÁ BÉ ĐỂ MANG BĂNG VỆ SINH!!!

-Nhỡ bị sớm...

-CON TRAI GÌ MÀ MỎ MỒM LÀ LẠI BÔ BÔ CHUYỆN CON GÁI VẬY?

Liều đỏ mặt, đẩy Vũ ra khỏi phòng.

“Cái con bé này sao mà dễ thương thế chứ!!!”

~~~~~

-Chà, xem ai đến kia...- Hà Nghiêm vénh mặt, nhìn Gia Thế.

-Nếu vậy tám thiệp đó gửi làm gì?

“Thiệp nào? Có gửi cho hấn à?”

-Ờ, gửi để ông thấy rõ mặt thiên tài của cả Hà thị. Chuẩn bị nhường vị trí công ty hùng mạnh nhất đi.

-Hm... Cổ phiếu vẫn đang biến động mà đòi vị trí đó á? Mơ đi.

-Ông đợi đấy, tôi nhất định sẽ khiến ông phải thân bại danh liệt.

-Tôi sẽ đợi...

Gia Thế cúi đầu. Từ ngày Hương Vy bỏ ông mà đến với kẻ phản bội Hà Nghiêm, tình bạn giữa hai người đã không còn.

-Xin mọi người tập trung lên đây. Mục đích của hôm nay là chào mừng thiên tài mới được phát hiện của Hà thị- HÀ DƯ NGÂN!!!- MC vui vẻ nói qua mic.

Một cậu bé bước ra, dù còn bé nhưng đã toát lên một vẻ gì đó rất cuốn hút và đẹp trai.

-Hừm... Tôi chỉ nói một câu thôi: Tôi sẽ khiến cho Hà thị vụt ra khắp châu Á, đánh bại Hắc Trung và Gia Thế.

Ở dưới đã có vài tiếng thì thầm to nhỏ. Một thằng bé mặt búng ra sữa thể này mà dám đương đầu với hai CEO nổi tiếng thế giới. Muốn múa rìu qua mắt thợ, mơ đi!

-Liều, con lên cho thằng bé đó biết thế nào là họ Hắc đi- Hắc Trung cầm lấy cốc rượu, uống một hớp.

-Vâng, thưa cha.

Liều bình thản bước lên sân khấu trước những con mắt ngạc nhiên. Cô đẩy nhẹ Hà Dư Ngân sang một bên, cầm lấy cái mic, nói nhẹ nhàng.

-Nếu muốn vượt được ba tôi...- Liều dừng lại một lúc...vậy hãy thắng tôi một trò chơi nhỏ nhé!

Hắc Trung thở dài. Ông đã dạy dỗ con bé này sai ở đâu à?

-UOAWWWW!!!! Cái gì thế này? Một trận đấu? Hãy làm nóng bầu không khí...

Ngân nóng tiết giật lấy cái mic từ tay MC. Anh đứng lên bực, miệng quát.

-Cô là ai mà dám hống hách thế? Biết tôi là ai không?

-Biết. Hà Dư Ngân, tám tuổi, nổi danh với trí thông minh 165 mới phát hiện ra gần đây. Thông thạo Judo và Akido. Tướng tá hoàn hảo, 99% sau này là một mỹ nam...

-OK, stop. Tôi biết cô là ai rồi.

-Oh... Là ai vậy?

-Một trong hai “Mưa lớn” của họ Hắc, Hắc Vũ Đình Liều.

-Bravo! Anh biết nhiều đấy. Sao, có đồng ý không?

-Chơi luôn. Nhưng tôi là người ra luật, cô thì chỉ định game, tôi chơi tất.

-Tôi khá kém trong việc chọn game! Tiểu Gia, anh chọn hộ em với.

Gia Khắc ném cho Liễu bộ CGCD của mình.

-Thăng nhanh lên để anh còn chơi!

-Vâng!

Liễu vẫy tay. Ngân bước tới gần, giật lấy bộ CGCD.

-Con đại gia có khác, được chơi CGCD cơ đấy. Thế giới có mỗi ba bộ mà ông này đã sở hữu một bộ.

-Ồ.

Liễu không nói gì khác, lôi ra từng băng một. Đủ thể loại game. Cuối cùng, chọn đi chọn lại mới ưng ý một game bắn súng.

-Được rồi, battle một trận. Ai được nhiều điểm hơn thì sẽ thắng, có quyền sai khiến người khác nhé!

Cô đeo bộ khớp người lên, bật máy chiếu lên. Bây giờ, các bô lão đứng dưới, đầu chảy đầy vạch hắc tuyến. Hai người thử vận động, kiểm tra máy.

“Đây là cuộc thi game à?”

Cô chọn nhân vật, lấy tên Lieu1/2Rain_battle. Ngân thích đơn giản, lấy cái tên rất đơn giản: N_battle.

Hai người đấu rất hăng say, đến các chữ vị vừa rồi cũng phải nhìn lên màn hình xem hai đứa đấu. Tốc độ bắn súng của hai đứa rất khá, có quả cả hai đứa đều được ăn. Nhưng đấu được một lúc, tỉ số đã chênh lệch rõ rệt. Tỉ số 15637- 9753 nghiêng về bên Liễu. Dù Ngân là thiên tài, nhưng suy nghĩ vẫn chưa chín chắn, nên chỉ tập trung bắn nhanh, không biết là trúng hay trượt. Liễu dù bé hơn Ngân những hai tuổi, nhưng từ bé đã phải chịu huấn luyện cực kỳ khắc nghiệt của ông bố quái vật, nên suy nghĩ rất chín chắn. Có thể nghĩ rằng, về sự chín chắn, Ngân không thể bằng Liễu được. Suy ra, tất cả những ai đang xem đều biết chắc chắn rằng trận này ai sẽ thắng.

-3... 2... 1... HẾT GIỜ!!! Mời hai người xem kết quả.

Liễu và Ngân ngược lên máy tính điểm. Không ngoài dự đoán, kết quả 17362- 10958, thời gian 30” 14s nghiêng về phía Liễu.

-Chà, mệt thật. Có thể kết quả không ngoài dự đoán, nhưng mà tranh giành mục tiêu với anh khó thật! Vừa phải tránh đạn của anh, vừa phải bắn mục tiêu.

-Cô vẫn chưa vượt qua kỷ lục cũ, sao có thể bình thản đến thế? Nhìn kỷ lục của GK_Single kìa.

Cô ngược mắt lên. Kỷ lục của Gia Khắc không hề thay đổi: 502893, thời gian 16” 36s.

-Gia Khắc ơi! Anh vĩ đại thật. Kỷ lục thế giới rồi đấy.

-Trả anh CGCD đây.

Khắc cầm lấy bộ CGCD của mình, nhẹ nhàng đặt vào túi, nâng niu như một báu vật.

-Em bắt đầu ghen với bộ game đó rồi đấy.

Liễu nháy mắt.

-Này, Hắc Vũ Đình Liễu.

-Gọi là Rain là OK rồi. Sao?

-Vậy, Rain. Cô muốn sai khiến tôi điều gì?

Bố vĩ đại của Mưa lớn đi qua, nghe thấy được. Hắc Trung nhú mào, đổ cả ly rượu vào đầu Liễu. Mọi người xung quanh đều quay lại nhìn với một ánh mắt... ừm... không mấy ngạc nhiên.

-Á... Ba...

-ÔNG LÀM GÌ VẬY? CÔ ẤY BỊ ƯỚT RỒI KÌA!

Cát quay mặt đi. Liều thay đồ ra, đổi kiểu tóc và đeo kính vào. Còn hộp trang điểm kia, cô lấy một ít phấn bôi ở dưới mắt.

-Vậy nhé cô gái quen, một phòng V.I.P, một chai Chateau Bellevue, một chai Liqueur De Framboise và một cốc sữa.

-Hừm, ai gọi sữa vậy?

Liều nhìn quanh. Đột nhiên, một đứa con gái đứng dậy. Cô ta lùn hơn Cát những hai cái đầu. Tóc cũng là màu bạch kim giống tên kia. Cô lại gần, cầm cốc sữa lên, nói một câu:

-Mua bằng tiền của cô ấy.

-Bà chị này...

Quản lý thở dài, xin lỗi Liều. Chớp lấy cơ hội, Liều khẽ nói:

-Vậy thì quản lý miễn phí cho tôi lần này nhé!!!

Liều nháy mắt. Thằng kia chỉ nhếch mép, khẽ chửi thề lôi ví ra trả bù.

-Chỉ lần này thôi đấy bà già.

-Vâng!

Liều vui vẻ đi lên tầng.

-A, cô Liề...

Liều vội vàng bịt mồm cô hầu lại.

“Gọi là cô khách quen.”

-Cô khách quen à? Hôm nay cô uống gì vậy?

-À, Sue sẽ mang lên, không cần cô mang đâu. Cảm ơn nhé!

-Vâng!

Lần đầu tiên cô gái đó được chứng kiến nụ cười của Hắc Vũ Đình Liều. Thật sự rất rất vui! Từ ba năm trước, Liều đã chính thức trở thành thần tượng của mọi cô hầu trong bar này, sau vụ em tay không đánh lại một tên cướp trang bị tối tận răng.

Một cô hầu bước tới. Cô hầu này không mang nét đặc trưng của Trung Quốc, mà cô ấy lại mang một vẻ Á-Âu rất đẹp, rất thuần khiết.

-Sue ơi, em đây!

-Liề... Cô khách quen! Chai Chateau Bellevue của cô đây!

-Cảm ơn Sue.

-OK em gái!

Sue vui vẻ cầm cốc nước ra ngoài. Sue rất rất hạnh phúc khi làm ở bar này!!!

Trong khi đó, Hắc Vũ Đình Liều lại đang vui vẻ uống rượu vang cùng với các “bạn”. Đỉnh chính lại, Hắc Vũ Đình Liều lại đang vui vẻ uống rượu vang, còn bốn người kia ngồi uống nước lọc. Đơn giản, họ không phải là Hắc Vũ Đình Liều.

-Chà, tửu lượng của cô đây không kém mấy nhỉ!

Kẻ lạ mặt (tạm gọi là A) khẽ cười. Hắn ta cười một cách gian tà, khẽ thì thầm vào tai Liều.

-Xin chào, Blood Eyes II. Không ngờ cô lại xinh đẹp thế này!

Liều thở dài, nhìn lại chàng trai kia.

-Không ngờ được gặp ở đây, The Lion.

Ngân nhếch mép. Không ngờ có thể gặp sát thủ nổi tiếng ở đây. Anh cũng không thể ngờ rằng sắc đẹp này lại hơn những lần trước rất nhiều. Lần trước trông cô mang vẻ quý dị, lần này lại có một khí chất cao sang chết người.

-Anh có biết là anh đã nhìn thấy mặt tôi không? Topsecret đấy.

-Top top gì chứ, tôi vẫn nhận ra được.

-Tại sao?

-“Tiếng bước chân nhẹ như lông hồng...” Đó là một phần nhỏ trong báo cáo của tôi. Tiếc là không biết được gì khác ngoài giới tính và tiếng bước chân.

-Đi viết báo cáo mà như viết văn vậy nhỉ!

-Sao? Tôi có tâm hồn nghệ sĩ mà!!!

-Vâng, biết rồi, sửa lỗi- Liễu nói nhỏ.

Ngân bực mình, khinh nhau quá! Tưởng nói nhỏ là ta không nghe thấy?

-Hẹn gặp lại. Tối nay mong là sẽ đến.

Ngân bước đi, dúi vào tay Liễu một mẩu giấy.

Liễu nhìn lại mẩu giấy nhỏ, sau đó ngửa cổ nốc hết chai rượu. Lâu lâu cũng nên thay đổi. Không cần giữ hình tượng.

“Rượu này nặng thật”

10. Chương 9

Sáng hôm sau, Liễu và Vũ ngáp dài ngáp ngắn đến trường. Hôm qua họ thức cả đêm để làm búp bê cầu mưa. Tại sao họ lại làm búp bê cầu mưa? Vì họ thích.

Liễu bước vào trường trước, để phòng lũ fan lại ra chỉ trích cô này nọ. Đột nhiên, cô thấy Ngân tức giận đứng trước cột cờ. Lũ bạn thì bu kín xung quanh, không ngớt lời trên chọc.

-Ha ha, mày bị gái cấm sừng kia!!!

-Tưởng anh Ngân đẹp trai ga lăng thế nào chứ mà vẫn bị crush cho nhảy hố!!! Cả đêm ngồi trông kim cương quý nhí!!!

-Câm.

-Hả? Nói lại đi tao không nghe rõ!!

-CÂM. TAO BẢO HAI ĐỨA MÀY CÂM!!!

Nhớ lại hôm qua, Liễu chợt nhớ đến cuộc hẹn gặp. A đệt, quên cmnr. Chắc là mai đi xin lỗi.

Liễu bụm miệng cười. Tiếng cười nhỏ, nhưng Ngân ở gần đó vẫn nghe thấy. Anh dáo dác, âm thanh này rất quen thuộc. Nhìn quanh, thấy có mỗi một con bé trùm kín mặt gập cười. Chắc là Blood Eyes II rồi.

-Này, ai kia?- Ngân giạt tay thẳng bạn, chỉ về phía Liễu.

-Hả? Ai?- Tên kia nhìn quanh, mắt hướng về phía Ngân chỉ.

Hắn ta bỗng ngớ người. Chẳng lẽ...

-Mày thích Hắc Vũ Đình Liễu à?

-Ngu à? Con nhỏ đấy là đối thủ của tao, sao lại thích?

-Tôi nhớ là cô rất đẹp. Sao lại dễ thế?

Liều tiếp tục im lặng. Cô dễ thế bởi vì cô không muốn lôi kéo sự chú ý của cả trường, chứ cũng không có gì gọi là bí mật.

-Này, nói gì đi chứ.

-Thì... Tôi muốn dễ vậy.

-Vậy câu hỏi cuối...

Ngân nuốt nước bọt. Hỏi vậy có nên không?

-Cô... là Blood Eyes II à?

“Vù... vù...”

Một cơn gió thổi qua, chiếc mũ trùm rơi xuống. Khuôn mặt sững sờ của cô đẹp. Rất đẹp.

Ngân đỏ mặt. Anh nhìn vào đôi mắt của Liều. Một tia tức giận, khó chịu và hoảng hốt. Chúng đan xen nhau, thật khó phân biệt.

-Sao... Sao anh lại nghĩ thế?

-Tại vì giọng. Giọng nói của cô nghe rất giống Blood Eyes II.

Liều hoảng hốt. Chẳng lẽ giờ cô sẽ phải ngồi tù?

-Đừng... Đừng lo... Tôi... Tôi sẽ không nói với ai.

Ngân lắp bắp. Không hiểu từ khi nào mà anh lại có ý muốn che chở cho cô gái này. Cả người thấp bé, cao chỉ đến ngực anh. Đồ lùn!

-Ừ.

-Hử?

-Ừ, tôi là Blood Eyes II. Làm ơn đừng nói cho ai biết.

-Một điều kiện.

-Là gì?

-Không được đến trường mà che mặt đi.

-Đồng ý.

Liều đồng ý cái rụp. Cô không muốn ngồi tù. Ngân nhếch mép. Tốt, thu phục được một thanh niên cứng của Hắc đạo.

-- -- -- -- --
-Sao vậy?

Vũ cầm cây kem đưa cho Liều. Liều không cầm lấy.

-Em không ăn thì anh ăn!

Vũ bỏ nốt phần ốc quế đang dở vào miệng, chuẩn bị xử lý tiếp cây kem thứ hai.

-Sao? Rốt cuộc là bị làm sao?

Vũ hỏi.

-Bị phát hiện rồi. The Lion biết em là Blood Eyes II rồi.

-Ừm... Hệ trọng thật.

Cả hai trầm ngâm. Vũ chợt nảy ra một sáng kiến. Một sáng kiến mà Liều cho rằng sẽ vô cùng ngu người.

Híc, em ấy còn bắt đeo máy phát hiện nói dối. Quả nhiên đời mãi mãi éo như mơ.

-Cả đời, không lần nào tôi thất vọng như hôm nay. Gia Khắc tôi đây, xin lỗi Hắc Vũ Đình Liễu. Híc, tôi đã từng lấy sữa tắm của thằng Vũ ra để cọ hồ xì, từng ném bom thối vào tủ quần áo của Vũ, từng lấy đồ trắng của Vũ giặt chung với quần áo sặc sỡ, đã từng lấy cốc nước đá đổ vào đồng phục của Vũ, đã từng lấy nước rửa bồn cầu đổ vào giày của Vũ, đã từng...

Liều ban đầu có thể ngồi im, nhưng một lúc sau, cả người cô run lên bần bật.

-HA HA HA HA HA HA!!! DỪNG LẠI, DỪNG LẠI!

Liều kêu lên, cười thành tiếng. Cô gập bụng, lau đi vết nước mắt.

-Ha ha, lần sau cố gắng phát huy, Tiểu Gia!

-Hả?

-Cố lên, thảo nào lần trước em ngửi thấy mùi khai trong tủ đồ của Vũ! Lúc đấy có cảm giác khó chịu vì mùi nhưng lại khá thoải mái khi Vũ bị thế này. Ha ha, đáng đời! Cái tội luôn đi soi lỗi của tui!

Trong một giây, chỉ một giây ngắn ngủi, anh đã cảm nhận được sự hạnh phúc thật sự trong mắt Liễu. Không phải cái sự giả tạo luôn chờ trực trong mắt cô ấy.

“Chẳng lẽ hành Vũ khiến cô ấy vui đến thế sao?”

“End Flashback”

Khắc hé một đôi mắt quay sang nhìn Liễu. Cô lúc nào cũng mang một vẻ vô hồn. Có lúc anh còn tưởng cô bị trầm luân.

Anh đi vào nhà. Leo lên giường, anh chìm sâu vào giấc ngủ.

Trong khi đó, Liễu đi ra ngoài tìm bác Shuu.

-Bác Shuu.

-Sao vậy?

-Bác in hộ cháu cái này.

-Ừ.

Liều và bác Shuu liếc qua tệp giấy. Đột nhiên, Shuu nhú mày.

-Cháu sẽ đồng ý du học?

-Vâng.

-Tại sao? Trường của Trung tốt nhất Bắc Kinh, thuộc hàng top của thế giới đấy, cháu không thích ư?

-Chỉ là, mọi người mang lại cho cháu một cảm giác khó chịu quá. Cháu thấy khó thở trong môi trường này.

Shuu thờ dãi nhìn cô cháu gái. Con bé này quả là thông minh khác người. Nhưng có thật sự nó mạnh mẽ đến thế không?

-Cháu quyết định rồi?

-Vâng. Một tuần nữa cháu sẽ rút học bạ ra khỏi trường.

-Ừ, bác đặt lịch cho Lưu Ly mang máy bay qua. Tháng sau nhé?

-Vâng.

Liều kính cẩn chào. Cô lấy máy điện thoại ra, tô màu cho một công việc.

-The first task - complete. Now is the second task- Liễu nói qua điện thoại, mặt không cảm xúc.

-Excellent! Very good, my Willow!

-You're welcome. It's a pleasure to work with you.

Liều cúp máy, thở dài nhìn lịch sử cuộc gọi. Anh bạn này thật thích dùng từ hoa mỹ quá đi. Hận, cô hận.

Lấy lại phong thái chinh tề, cô bước ra ngoài sân. Vũ vẫn chạy, Gia Thiên đang ngủ trong tư thế đứng (!)

Máy đo đã đếm được hơn 200 vòng.

-Đại Gia, bao nhiêu vòng rồi?

-Chưa được 100 đâu- Thiên giật mình tỉnh giấc.

Liều cười thầm trong lòng, lượm lấy viên đá ra ném vào chân phải của Vũ. Ném đâu không ném đi ném trên mắt cá chân.

-Đại Gia, anh nhìn lại máy đo đi. Hơn 200 vòng rồi.

-Hả?

Vũ há hốc mồm. Chẳng lẽ này giờ anh tốn công sức cho việc không cần làm ư?

-Gừ, THÀNG CHÓ GIA THIÊN!!!

-Aha ha, đại nhân tha cho tiểu nhân.

"Đắc tội tiểu nhân, chớ đắc tội đàn bà, mà đắc tội thằng Vũ còn đáng sợ hơn đàn bà!"

Yep, là hai anh em thần giao cách cảm!

12. Chương 11

Vâng, Ngân và Thiên sẽ là yandere! Liều là của Ngân rồi!

~~~~~

Liều rảo bước trên con đường. Lâu rồi cô chưa lên núi, vậy nên cảm giác lên núi rất khó chịu.

-Liều, nhanh lên. Đại Gia với Tiểu Gia lên hết rồi!

Liều nhìn Vũ, lòng chột nhói. Cô thật sự rất yêu anh trai của mình, chỉ là anh ta hơi điên. Sắp xa anh trai, buồn mới không lạ! Cứ thử cảm giác ba mẹ bạn mười năm không về, ta mong ngóng, mười một năm sau họ về, liếc mình một cái rồi phui mông đi tiếp thì sẽ hiểu cảm giác xa anh trai trong một ngày. Đau lắm đấy.

~~~~~

Vũ đi trước, nhìn Liều một nhọc lê bước. Cô nhóc này dù thông minh nhưng ngây thơ lắm. Tưởng không nói ai biết là anh cũng sẽ không biết em sẽ du học ư? Lại còn hợp tác với Oak? Tưởng anh ngu lắm sao? Ha ha, 1 trong 2 Rain đó, được công nhận là thiên tài đó! Đừng cổ mà coi thường anh chỉ vì anh ngu hơn em nhá!!!

Liều chột thấy sợ hãi. Chắc chắn là có ai đó đang nhìn mình với ánh mắt khủng khiếp (Vũ đó má!) Cô đã làm gì sai (Cái sai ở đây là sự sinh ra của má đó!)?

Cô lê chân, bước lên khu nghỉ ngơi. Đến rồi mới thấy thoải mái.

-A~ Biết vậy đi cáp treo.

Sốc. Sốc. Sốc. Có thể đi cáp treo.

-A, hôm nay miễn phí!

-GIA KHẮC CHÓ CHẾT!!!

Liều đập mạnh vào lưng Gia Khắc.

“Rõ ràng là hành người bệnh đây! Sắp rời đi rồi mà vẫn cứ khỗ! Mà... họ đâu biết...”

Nghĩ đến đây, Liều tự cười nhạo bản thân. Chưa già đã lú lẫn, vậy sau này lấy chồng kiểu gì đây!

-Liều! Xì- tốp cái việc đánh anh đi!

Khắc gào lên, chứng tỏ phổi của anh rất lớn. Liều giật mình, mắt ngơ ngơ nhìn mọi người.

-Ừ, em xin lỗi- Liều cười nhẹ.

Thiên bất giác nhoẻn miệng cười. Anh muốn bao bọc nụ cười của Liều mãi mãi. Mãi mãi có lẽ là hơi lâu. Chắc chỉ kiếp này thôi. Phải, chỉ cần kiếp này thôi.

-Này, uống đi.

-Cái gì thế? Nhìn tởm chết.

-Sao? Em đang mệt thì cứ uống cái này đi.

-Ừ.

Liều ngửa cổ, dốc ly nước vào miệng.

-Ừ...

“Phụt...”

-TỔM QUÁ!!! Anh cho em uống gì vậy?

-Sinh tố vitamin C, bao gồm cam, chanh, quýt, dứa, bưởi,... Để ngọt hơn nên anh đã xay nhuyễn mật ong với chanh và cam xắt nhỏ, sau đó khuấy đều với sinh tố bơ trộn với sinh tố vitamin C, cuối cùng là đổ vào chai mang đi... (*)

-Dừng hình! Anh có biết nấu ăn không?

Thiên đờ ra. Như nhớ ra cái gì đó, anh thốt lên:

-A, đây là lần đầu tiên anh vào bếp!

Cả người Thiên toát ra hào quang đầy màu hương phấn. Anh cười toe toét, mặt hớn hở nhìn cốc nước lần đầu tự làm.

“Tĩnh vờ lơ.”- Liều tức mình, cầm cái cốc lên cao.

-GIA THIÊN CHÓ CHẾT! HÔM NAY ANH CHẾT VỚI EM.

Liều cầm cả cái cốc đổ lên mặt Thiên. Anh tím mặt.

-Oe... Hồn hợp gì kinh vậy? Như cứt trộn vậy!

-Tác phẩm của anh đó! Thế nào? Tởm không?

-Tởm lợm!

Vàng hào quang hương chói-e quanh Thiên biến mất. Anh nhìn vào cốc nước gần hết còn vương màu cứt.

-Hừm...

Gia Thiên nhắc cái cốc lên, đem ra cho con chó mực gần đấy. Anh đổ vào bát cơm cho nó.

“Nó không bị Tào Tháo rượt mới gọi là lạ!”

Cả ba người còn lại nghĩ thầm. Chúc chó mực lên đường đi Tây Trúc thành công, Amen. Tổ quốc ghi công người.

Bốn người lại tiếp tục lên đường. Hai anh em họ Gia vừa đi vừa rôm rả nói chuyện. Vũ tay cầm gói bim bim, tiện thể đút cho Liễu luôn.

-Ừm. Ngon. Mua đâu?

-Trung Quốc.

-Không, ý em là mua nó ở đâu trong phạm vi Bắc Kinh?

-Cửa hàng.

Liễu cảm thấy như cô đang tự đào hố chôn bản thân. Thằng anh này, thật thật đáng ghét!

Gia Thiên và Gia Khắc vui vẻ bàn chuyện trên trời với nhau. Hết chuyện thiên giới đến chuyện địa giới, hết chuyện con chó đến chuyện con mèo, hết chuyện Trái Đất lại đến chuyện vũ trụ. Nhưng cuối cùng, lại là chuyện của Liễu.

-Anh này, anh biết Oak không?

-Thằng một tay bắt hơn trăm con cá á?

-Vâng, thằng đấy đấy.

-Sao?

-Nghe nói Liễu đồng ý làm việc cho hắn.

-Hả? Đùa anh à? Loại thối nát đó thì chỉ có nước nhổ vào toilet chứ làm gì có chuyện hợp tác. Ít nhất thì cũng phải hợp tác với người cỡ Banyan chứ!

-Ít ra con điên tí hon đấy còn biết cách làm ăn. Ha ha.

- *LOL- LOL*

Hai anh em cười phá lên. Liễu đi sau, mặt tức đến đỏ mặt.

-Bình tĩnh lại đi. Chuyện đấy ai cũng biết.

-Sao anh không nói với em là anh đã biết?

-Em nói dối vừa vừa thôi. Rõ ràng là lịch sử không xóa, gọi trực tiếp bằng mạng thì anh hồi 5 tuổi cũng tra ra được!

-Hứ!

Liễu giật lấy gói bim bim, quay sang bên kia. Cô vừa đi vừa nhồm nhoàm, trong mắt mọi người thì rất đáng yêu cute dễ thương, nhưng trong mắt Vũ chẳng khác gì con nhện.

-Ăn ít thôi.

-Hứ!

-Cột điện kìa!

-Trên núi lấy đâu ra cột điện.

-Ăn bánh không?

-Bim bim cũng là bánh.

-Uống nước đi.

-5 chai anh uống hết 4,99 chai thì ai thèm uống.

-Khi nào trái đất nổ tung?

-Khi mà trái đất nổ tung.

Vũ thở dài. Gói bim bim độc nhất vô nhị của anh a

(*) Đây là một hỗn hợp thật sự rất tửm, holo đã thử và đã thắng. Ai có gan thử thì cứ việc, nhưng báo trước, chết là lỗi tại bạn!

Giờ đến Vũ chạy qua. Liễu lết cái thân tàn tạ vào phòng tắm.

“Hừ, hành hạ thân chết già cả đây mà!”

-Vậy, sao thế?

Liễu ngơ ngác như nai tơ, nhìn một lượt. Toàn là những khuôn mặt có tiếng trong thế giới ngầm. Đến cả trùm Hắc đạo Savior cũng thấy góp mặt, hồi trước gặp, khuôn mặt bầu bĩnh đến là yêu.

-Hừm... Vậy, con ranh 12 tuổi này là Blood Eyes II? Cứ tưởng chỉ là một tên trộm quen.

Lão “Boss” mở lời. Liễu tức giận, vớ đại một thứ ném hất. Ai ngờ, hất tránh được, lại còn ngông nghênh ném lại. Ném đâu không ném, đi ném trúng ngực.

-Trông cũng ngon. Cô mà đem bán chắc mua luôn cả một cái thành phố mất!

Liễu hừ mạnh. Lão này, thua kém nhau có mỗi 10 năm mà đối xử với nhau như hàng hóa không bằng.

-Anh đến có việc gì? Kêu gọi cả băng đồ ngoài kia làm gì? Nói gì nói nhanh rồi phẫn.

-Oak đang là mục tiêu của hơn tám người. Dù có đại gái cỡ nào đi chăng nữa, thì hất ta vẫn là kẻ gian xảo nhất bất cứ ai từng gặp. Lừa đủ thể loại người, mưu bần kế hèn, số tiền thiệt hại đã lên tới mấy tỉ nhân dân tệ, một con số đến khủng bố cũng phải thềm muốn.

Ừm, hình như anh ta đang quên mất rằng mình đang khủng bố kinh tế cả Bắc Kinh thì phải...

-Ô tô kê, có gì nói thẳng ra, vòng vo mãi làm cái quái gì?

-Tôi muốn cô hợp tác giết chết hắn.

Liễu cau mày. Giết mới làm ăn của cô? Hơi vấn đề.

-Nếu tôi nói không?

-Thì bọn này sẽ giao nộp cô cho Volve!

Liễu giật thót. Cô run rẩy sợ hãi. Ôm chặt cơ thể mình lại, Liễu lắp bắp:

-Tôi... Tôi... đồng ý.

-Hừm, tôi là gì khiến em phải sợ đến thế?

Một cô gái mạnh mẽ đập cửa phòng. Liễu tái mặt, hai chân không ngừng run.

-Volve... Chị ở đây làm gì?

-Em gái tôi hợp tác với Oak, sao tôi không thể biết?

-Chị... Em xin lỗi.

Cô gái đó vuốt tóc, đi ngang qua người Liễu. Savior vẫy tay. Cô ấy nở nụ cười, yếu điệu ngồi xuống cạnh anh ta.

Bà chị Volve này đã 19 tuổi, đồng thời cũng là vợ cứng của Savior. Hồi bé, hai anh em bị bà này bắt nạt liên miên, đâm ra sợ. Nhưng Liễu vẫn là con gái, ám ảnh lâu dài, sợ quá nên từ đó không dám vô lễ với sát quỷ bà bà nữa! Ự_Ự

-Hắc Vũ Đình Liễu, sát thủ đời thứ 73 của họ Hắc. Chuyên gia ám sát với khả năng thuần túy của một sát thủ. Thông thạo cách sử dụng của nhiều loại dao. Con gái cứng của sát thủ lừng danh Sigourney Veronica Iolanthe II. Biệt danh trong ngành: Blood Eyes II hoặc Willow. Thuộc top 1% những người thông minh nhất thế giới.

-Hắc Đại Vũ, sát thủ đời thứ 73 của họ Hắc. Chuyên gia ám sát với những kỹ thuật được mài dũa cẩn thận. Thông thạo về các ứng dụng Vật lý và Sinh học. Sinh đôi với Hắc Vũ Đình Liễu. Biệt danh trong ngành chưa bao giờ lộ ra. Thuộc top 1% những người thông minh nhất thế giới.

Volve giờ tập tài liệu lên, đọc vanh vách. Liễu hơi mím môi, rõ ràng bảo mật tốt thế mà có thể tra ra được. Gia Thiên và Gia Khắc nữa, cứ có chuyện trọng đại là lại tỏ vẻ nghiêm trọng, đến đứa em gái thân thiết này cũng không quan tâm.

-Hừ... Mấy người muốn hủy bỏ mối làm ăn của tôi ư? Gì có chuyện.

-Hắn ta dù có giỏi cỡ nào cũng không thể vượt mặt những người đứng đầu như chúng ta đây!

-Hắn ta đã lấy mất con dao của Savior đấy, đủ chưa? Con dao đó là vật vô giá của cả thế giới đấy!

Savior trợn tròn mắt.

-Con dao nào?

-Anh quý nó thế mà không để ý, chỉ trưng bày nên quá dễ để trộm chứ!

Savior vợ lấy chìa khóa xe, tức tốc chạy nhanh ra ngoài.

-Cô ta để cho em đó Volve!

-OK!

Volve nhìn cô em gái đang run như cầy sấy. Cô thở dài.

-Tha cho lần này.

...

Thiên vươn vai, nhớ lại kịch bản đã có sẵn. Hôm nay anh quyết tâm tỏ tình với Liễu.

-Liều! Lại đây!

Liều tâm trạng không tốt, quay sang lườm.

-Giề?

Thiên giật thót. Anh lò dò kéo Liễu đi ra ngoài.

-Đi đâu đây?

-Cứ đi thì biết.

Thiên kéo tay cô, chạy ra đằng sau dinh thự. Liễu có hơi ngờ ngợ, cũng bắt đầu thuận theo.

-Ồ...

1 từ thôi. Choáng. Cả khu vườn rộng lớn được bao phủ bằng những bông hoa có hình thù đẹp mắt nhất, tròn non bộ cao nhỉnh hơn cả đầu Liễu. Cái ao phong thủy được lát sỏi xung quanh, bên trong có những con cá vàng uyển chuyển uốn lượn. Dám cá rằng, những nhà phê bình bậc nhất cũng phải trầm trồ trước vẻ đẹp mắt mắt của nó.

-Anh thuê bao nhiêu kiến trúc sư vậy?

-Chỉ anh thiết kế.

-Anh nghiên cứu kỹ ghê nhỉ! Nhớ rằng hồi trước, chính miệng anh bảo hai chữ “nghệ thuật” là rác trong bộ não chứa kinh nghiệm chiến đấu mà nhỉ!

-Anh đã mất 1 tháng để nghĩ cái ao kia sẽ thiết kế thế nào đấy!

Liều giật mình. Nếu một cái ao mất 1 tháng...

-Anh đã thiết kế trong gần 3 năm?

-Hi hi...

-Và thời gian còn lại để làm là tầm 2 tháng. Em tính đúng chứ?

-Ừm.

-...

Hai người trầm mặc. Thiên có hơi mở miệng, nhưng lại kín lại ngay.

-Anh có gì cần nói?

-Ồ... E hèm...

Anh háng giọng, chậm rãi nói.

-Liều, ngay từ khi gặp mặt, anh đã phải lòng em. Càng lớn lên, anh càng cảm thấy thích em hơn. Đến bây giờ, có lẽ anh đã yêu em. Vậy, em có yêu anh không? Theo tình cảm nam nữ ấy.

-...

Liều liếm môi. Thời tiết lạnh giá ở núi khiến cho cơ thể như đông cứng lại. Nhưng Liều lại cảm thấy một cổ nóng rực toát ra từ người Thiên. Cô bụm miệng, cổ không thể tiếng cười bật ra.

-Ừ... AHAHAHAHA!!!

Liều bật cười. Thiên ngó người ra, hai mắt mở to.

-Ha ha, anh thật dễ thương quá đi!

-Vậy...

-Xin lỗi, nhưng em không thích loại người đáng yêu như anh.

14. Chương 13

-Xin lỗi, nhưng em không thích loại người dễ thương như anh.

Thiên định nói thêm, nhưng ánh mắt của Liều lập tức ngăn lại. Anh hơi mím môi, không cam lòng thở dài.

-Chỉ ít thì hãy thử hẹn hò với anh vài ngày. Biết đâu, em sẽ thay đổi ý định. Anh có gì không tốt? Tiền tài rộng mở, có vận khí, có bề ngoài. Có gì không tốt?

-Anh quá ích kỷ! Quá độc tài! Anh chỉ nghĩ cho bản thân!

Thiên ngưng bật. Đúng là anh rất ích kỷ, nhưng cũng biết lo lắng cho mọi người mà.

-Sao? Câm rồi?

Liều nhếch môi, cười khinh. Thiên nắm tay lại thành quyền, tức giận nhìn Liều. Cô gái này, vô cùng kiêu ngạo và tự tin, luôn có những lời lẽ vô cùng cay độc. Anh đã từng thấy, cô chỉ dùng lời nói để tra tấn một tên cướp quèn, lấy đó là thú vui. Ai thấy, chắc chắn sẽ không kìm được mà nghĩ rằng, Hắc Vũ Đình Liều là một...

KỂ ĐIÊN.

Phải, con nhóc này luôn tự khen cho bản thân, luôn đề cao lòng tự tôn của mình. Nhưng là một kẻ máu lạnh, cô ta thuộc hạng cấp cao của thế giới ngầm. Anh dù cũng không thua kém là bao, nhưng chỉ bất đắc dĩ mới được coi là thiên tài. Trong 4 người, kẻ kém nhất mãi mãi là anh.

-Hừm. Tôi biết anh nghĩ gì về tôi. Kẻ điên? Bởi vậy tôi mới giỏi. Những người giỏi nhất luôn là những kẻ điên! Nghĩ sao nữa đây? Máu lạnh? Không tàn nhẫn thì sống trong cái địa ngục này kiểu gì? Xin lỗi nhưng tôi không phải thánh mẫu! Không phải thánh mẫu!

Gia Thiên bị Liều kích động, mở miệng nói. Bao nhiêu uất ức trước đây đều giải tỏa ra hết.

-Ừ thì sao? Cô không phải thánh mẫu! Rồi sao? Nhưng cô khiến tôi phải quay cuồng! Bao nhiêu việc nặng, cô đều dồn hết cho tôi! Xóa dấu vết chém giết là việc của cô, cô lại nhờ tôi! Đến khâu kim cũng nhờ! Rốt cuộc cô là thể loại dell gì vậy?

Thiên thở mạnh.

-Tôi nhờ anh thì anh hoàn toàn có thể khước từ! Anh không cần phải làm thay! Tôi mới là người chịu uất ức! Lũ con trai mấy người chỉ biết nghĩ cho bản thân, không nghĩ gì tới đại sự phía trước. Quả nhiên lũ con trai nên đứng sau nhìn con gái làm là vừa nhỉ? Anh có tin rằng khi chúng tôi đủ 16 tuổi, hai lão già sẽ gác kiếm và để mọi chuyện cho cả bốn không? Có tin không?

Liễu cũng không vừa. Cô bắt đầu đỏ mặt lên. Nổi tức giận lên đến đỉnh điểm. Hai người bắt đầu đối mắt, hai tay không cử động.

-Võ miệng đủ rồi nhỉ?

-Phải...

Thiên và Liễu nhoẻn miệng cười. Cây liễu bình thường có vẻ mảnh mai và dịu dàng đến thế, nhưng ai biết được liễu có thể sản sinh chất độc sinh học? Bầu trời xanh ngát và mát mắt đến vậy, cũng sẽ có lúc nổi giông tố.

-Phân thắng bại thôi.

-Phải.

Liễu vào thế Tấn. Thiên cười khinh, trò mèo!

Nhanh như chớp, Thiên động thủ trước. Liễu sẽ không ngờ rằng một cậu nhóc chưa đến tuổi dậy thì sẽ có thể Công vững thế này. Đây là bao công sức luyện tập của anh, nhất định sẽ không thua.

Trong trận giữa Liễu và Ngân, cô cũng đã tiêu tốn khá khá thể lực. Giờ Thiên lại là một trong những sát thủ giỏi nhất thế giới ngầm, trận này đã được quyết định.

Liễu lần này không tấn công. Cô chỉ tập trung né đòn và đỡ đòn. Các đòn của Thiên là đòn đánh chí mạng, một nhát thôi cũng vô cùng nguy hiểm, vậy nên mồ hôi cô vã ra như tắm.

Thiên thấy Liễu không đánh trả, tưởng cô khinh, liền ra đòn mạnh và nhanh hơn. Anh bắt đầu đuối sức, nhưng độ chính xác không hề sai.

Nhưng mắt Liễu dần mờ đi. Cô chỉ lo gạt tay của Thiên, không để ý đằng sau. Bởi vậy và Thiên đã có thể luồn người ra sau và đập mạnh vào chỗ yếu, làm cô tê liệt trong một khắc. Một khắc đó, đã đủ cho Thiên kết thúc trận đấu. Nhưng nói lại, cô không hề vừa. Nhún mạnh chân nhảy lên như miêu nữ, cô xoay một vòng trên không và nhẹ nhàng đáp xuống.

-Giờ tôi đánh với tư cách là sát thủ.

Thiên hơi lay động trước hành động sắc bén đó, nhanh chóng lấy lại tinh thần.

-Sao? Tiến tới đi, sát thủ!

Liễu động thủ. Giờ mới là đánh thật.

Chạy nhanh về phía trước, Liễu lấy đà lộn vòng, lấy gót giày đá thẳng vào mặt Thiên. Anh đẩy mạnh người ra sau né đòn, cười một cách đáng sợ.

-Chà, trò vặt vãnh.

-Ít ra còn suýt trúng sống mũi anh.

Thiên phản công. Anh lấy tay điểm huyệt cô, khiến bất động

-Lần này là kết thúc. Anh thắng.

-Chưa đâu... Phải kết thúc...

Thiên đã trở vào khuôn sát thủ. Một khi đánh với tư cách của sát thủ, Thiên không khác gì một con thú bị bỏ đói gặp mồi. Liễu và Thiên quyết đấu nhiều lần, và kết quả luôn là hòa. Thiên đã kết thúc chuỗi dài những trận đánh đó.

-Chà, bạn yêu... Lần này anh thắng rồi.

-Chúc mừng...

Liễu lả người. Mệt quá rồi.

15. Chương 14

Liễu lả người. Lâu rồi chưa đánh trận nào căng như vậy. Thiên tiến bộ vượt bậc từ lần cuối cùng họ đấu. Mệt mỗi quá... Suy nghĩ thôi cũng mệt.

-Anh đã tiến bộ đấy.

-Anh mà.

Thiên ngả người, nằm về phía sau. Một phần của khu vườn đẹp đẽ đã bị phá nát. Nhưng anh vẫn vô cùng thỏa mãn. Liễu vẫn kiệt sức.

-Mệt hả?

-Ừm...

-Vào nhà thôi. Cũng đã gần tối rồi.

...

Liễu mệt mỏi nằm trên giường. Thiên sốt sắng, lo đủ thể loại thuốc men.

-Đại ca, rốt cuộc Liễu bị anh đánh thế nào?

-Chỉ là kéo dài thời gian nên mệt thôi.

Đúng lúc đó, Volve chạy thục mạng vào, theo thói cũ lấy chân đạp cửa.

-Liễu của ta!!! Đứa nào dám...

Vũ thở mạnh, chạy theo Volve xông vào phòng. Đập vào mắt anh là cảnh tượng Liễu nằm thoi thóp trên giường.

-AAA!!! Chó Thiên! Mà làm gì Liễu...

“Bốp!”

Vũ ngã ngửa ra đằng sau. Vị đắng ngắt của thuốc tràn khắp khoang miệng anh. Cái mùi cổ xộc vào mũi. Và cái đau tê tái do tác nhân cái cốc lan vào từng dây thần kinh giác quan, khiến cho khó chịu vô cùng.

-Đứa nào ném ông? Hừ... Hết em gái bệnh với thằng chó Thiên, giờ lại...

-Là em ném.

Liễu mệt nhọc ngồi dậy. Cả mặt cô đỏ bừng, gật gà gật gù. Miệng thở hồng hộc, trông đến là thảm hại.

-Oa oa oa!!! Liễu Liễu bé nhỏ của ta!!! Em cứ ném tiếp đi! Híc, từ nay trở đi Thiên với em tuyệt giao nhé!

-Ê thằng cờ hó, ai cho mà quyết định?

Thiên vừa mở miệng liền bị Volve cho một đạp bay ra ngoài.

-Mày cứ nhớ lấy. Sau này em gái tao mà bị mày hành đến thế nữa thì đừng mơ có chỗ đứng trong thiên hạ.

Yep! Vũ và Volve là hai nhân vật điển hình cho những người mắc phải chứng siscon!

...

12 giờ đêm.

Liều nằm một mình trong căn phòng rộng rãi. Nhưng cô cảm thấy nó thật trống vắng làm sao. Nhớ lại lúc này, bất giác phải nở nụ cười.

-Thích thật...

Cô quay sang, nhìn chiếc điện thoại của mình. Một dòng tin nhắn được gửi đi lặng lẽ.

“Cháu sẽ ở lại.”

...

-Liều sẽ tiếp tục đi học ở đây? Nice!

Vũ chạy ra ngoài. Xách lấy chiếc cặp, anh ngồi đợi ngoài sân.

-Ra rồi đây!

Liều chạy ra. Vũ ngẩn người, hơi thất vọng.

-Hôm nay em đổi gió à? Sẽ có chuyện... À... Nhớ rồi...

-Hừ...

Liều hôm nay không còn trùu đầu nữa. Cô trưng ra vẻ mặt đáng sợ, nghĩ rằng sẽ đỡ thu hút. Nhưng sao cô có thể biết rằng điều đó càng đáng yêu.

-Đi.

Liều đi trước. Vũ hốt hoảng xách cặp chạy theo. Chắc chắn hôm nay có đại loạn rồi!

...

-Oa... Đẹp thật!

-Ai kia? Hắc Đại Vũ?

-Bạn học Hắc đầu có để tóc dài!

-Hắc Vũ Đình Liều chẳng?

-Con bé xấu xí đó? Không phải là cái chắc.

-Sao bằng Hà Ánh Nguyệt được! Có khi vẫn chưa bằng Dạ Nhật.

Nhiều lời bàn tán nổi lên. Quả nhiên là vậy, không khác như trong tưởng tượng của hai người nào đó mấy.

Ngân đứng từ xa, thỏa mãn nhìn cô gái mình đã thấu tóm. Cảm giác nắm trong tay người gần như mạnh nhất Hắc đạo, ồ, quá tuyệt. Hải Đại Cát lại bất ngờ quá đỗi. Anh không dám lại gần, sợ rằng sẽ lại dính xì-căng-đan với Liều.

-A, Cát!

-Liều...

-Sao? Ra đây...

Vũ đột nhiên có một cảm giác lạnh sống lưng. Anh còn ngửi thấy một mùi kinh khủng...

-Hừm...- Ngân đứng từ xa tỏa ra một thứ lạnh sống lưng.

“Ô hô, tình yêu hình đa giác. Có mùi chua chua ngấm axit sunfuric! Chuyện này còn hay hơn cả thí nghiệm hóa học!”- Vũ nghĩ thầm, ánh mắt lộ rõ vẻ thích thú.

-Vậy nha, anh vào lớp trước. Em và bạn trai cứ thoải mái!

Mùi chua ngày càng nồng nặc. May mà có kẻ đã chuẩn trước.

“Tẩu vi thượng sách.”

...

-Cả trường nghe đây! Bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ thay đổi hình tượng bản thân trước mặt mọi người. Xin giới thiệu lại, tôi là Hắc Vũ Đình Liễu, hiện học 2A. Ai có thắc mắc thì, ĐẠI GIA, TIỂU GIA, VŨ, MỌI VIỆC NHỜ BA NGƯỜI!!!

Liễu lên loa trường nói. Cô vừa dứt lời, mọi ánh mắt bất kể của ai đều hướng về ba người Liễu vừa nêu tên.

“”“Cái đệt, kiểu này chết thảm cmnr!”“”

...

-Hừ... Liễu, em được lắm... Hừ...- Gia Khắc gầm gừ, thi thoảng lại rít lên khe khẽ trong cổ họng.

Liễu đi trước với một bộ mặt không thể nào thỏa mãn hơn. Ba người đi đằng sau vác theo một bộ mặt vô cùng khó coi.

-Em có biết khi em nêu tên bọn anh, cảm giác nó thốn thế nào không?- Thiên chạy lên đằng trước, chặn đứng đường.

-Em biết, bởi vậy em mới cho mấy người trải nghiệm!- Liễu đột ngột dừng lại, nở ra một nụ cười khiêu khích. Hai bên mép không thể nhếch cao hơn thế được nữa.

-Em chắc chắn chơi anh phải không? Nhờ em mà cả trường bu quanh bọn anh cả ngày đấy! CẢ NGÀY!- Vũ cắn môi, cắn như muốn xé nát nó ra.

Liễu đang mang một cảm giác vô cùng thoải mái. Cô từ từ tận hưởng cảm giác chiến thắng.

-Bình thường mấy người toàn lên mặt với em, giờ cảm giác thế nào? Cay không? Thốn không?

Liễu ngẩng cao đầu. Cảm giác cao cao tại thượng đánh vào nội tâm của người khác thật là thoải mái mà! Cô khẽ liếm môi, cười thỏa mãn. Quá tuyệt, nhất là khi đánh đến trọng thương người khác!

16. Chương 15

3 năm sau.

Sau đại sự kiện 3 năm trước, Hà Ánh Nguyệt và Hắc Vũ Đình Liễu đang là đối thủ. Nói thật ra thì Nguyệt không có cửa để mà thắng Liễu, vậy nên hai người đã trở thành bạn.

-Hắc Vũ Đình Liễu! Cậu đang làm trò mèo gì vậy? Con gái con đưa đi trèo cây! Sao cậu luôn tỏ vẻ mình là một đứa con trai vậy! Cậu là con gái, chín chu lên!

Nguyệt kêu to, lải nhải như một bà mẹ trẻ. Liễu đầu chảy đầy vạch hắc tuyến, cố gắng lờ đi mấy lời lẽ đáng sợ ấy. Nguyệt là vậy, luôn ra vẻ không quan tâm, nhưng thực chất lại luôn liếc nhìn.

(Tsun iz da bét!!!)

“Một chút... Một chút nữa thôi...”

Từ trên cây, Liễu nhảy xuống. Nguyệt bắt giắc đỏ mặt, lấy tay che đi.

“Hử... Hử rồi!”

-Của mấy đứa đây!

Liễu tung quả bóng lên, đá mạnh vào nó. Quả bóng lao đi, đập mạnh vào khung thành.

-Oops, chị đã nhầm!

-ĐI NGAY CHO BÀ!

Nguyệt tức giận lên đến đỉnh điểm, kéo tay Liễu đi ngay. Liễu ban đầu định chạy đường tắt cho nhanh, ai ngờ lại bị con quỷ dạ xoa này kéo đi.

-Dừng ngay đi Nguyệt!

-Sắp đến rồi!

-Thì còn nhiều thời gian mà!

Nguyệt giảm dần tốc độ, hằm hằm quay mặt lại.

-Hôm nay, tan học sẽ phải bao há cáo!

-OK!

Hai đứa vui vẻ vào trường. Lũ con trai trong trường... Thôi chắc ai cũng đoán được.

-Vậy nhé!

Nguyệt đi lên trên bàn đầu, Liễu thì lại quay trở lại bàn dưới cùng. Vũ hơi bĩu môi, khinh thường hỏi:

-Rốt cuộc trong hai đứa, đứa nào công vậy?

-Câm ngay!

Liễu hừ mạnh, đặt chiếc ba-lô sang bên cạnh. Vũ mắt không rời chiếc kéo, thỉnh thoảng lại giơ gói bánh cho Liễu. Cô không bài xích, tay cũng mò vào bốc ăn. Cô vừa ăn vừa suy nghĩ, phân tích trận đánh với Thiên mấy năm trước. Cô nghĩ rằng, khả năng anh đánh với tốc độ cao là không thể. Mẹ cô khó lắm mới có thể đánh lực mạnh trong di chuyển nhanh vậy. Luyện tập để đạt trình độ cao ở tuổi như vậy hoàn toàn không thể. Dù đang ở tuổi lớn, phát triển nhanh, nhưng vẫn khó mà đạt được. Còn cô thì vẫn quá tự phụ vào khả năng, mãi dũa ở chế độ thông thường.

-Ô hô, tiểu thư, người mặt mày khó coi, có cần tiểu nhân giúp không?

Vũ nhìn thấy, buông giọng trêu đùa.

-Vũ, dạy em võ. Môn võ sở trường của anh!

-Kendo? Cũng mệt đấy.

-Cứ thế mà triển thôi!

Vũ thở dài. Con bé này nghĩ Kendo dễ học lắm sao? Tay con bé khá mềm dẻo, mà Kendo cần phải kết hợp sự linh hoạt và cả sức mạnh. Không hề dễ chút nào.

-Hay dạy em Kinh công? Anh vẫn chưa thành thực Kendo.

-Cũng được.

Liễu lại lâm vào dòng suy nghĩ. Lần này, cô sẽ bắt kịp Thiên. Càng ngày anh ta càng mạnh, nhất là khi bị kích động. Ngay từ bé, cô đã thấy được sự nguy hiểm tiềm tàng ẩn trong vóc dáng mảnh mai đó. Nhưng khả năng đánh trên không... Không thể nào!

Đúng lúc đó, Thiên và Khắc cùng bước vào. Cô bắt giắc quay sang nhìn. Đột nhiên, cô phát hiện ra một điều vô cùng quan trọng. Bí mật có thể soi sáng bất cứ bí mật nào. Đó là...

GIA THIÊN VÀ GIA KHẮC RẤT ĐẸP TRAI!

Từ trước đến nay, cô không hề nghĩ đến điều này. Ban đầu chỉ là coi thuận mắt, ai ngờ lại có thể tỏa sáng như vậy! Suốt ngày nói chuyện với zai đẹp mà... Cô tự cảm thấy mình thật mặt dày!

-Uê, sao đỏ mặt dữ vậy?

-Không không có gì. Vào giờ rồi kìa.

Liều quay mặt đi, mặt vẫn đỏ như cà chua chín mùa. Cô không thích bị soi mói mấy, nhất là đang ở bộ dạng xấu xí. Con gái đang tuổi “nhớn” mà!

Thiên vốn đã hơi ngờ ngợ, tự nhiên tính khí lại thất thường thế này, chẳng lẽ...

Khắc quay sang, thấy mặt Thiên đổi màu như tắc kè, lúc xanh, lúc đỏ, giờ lại thành trắng bệch. Anh đột nhiên cười phá lên.

-Á ha ha ha!!! Thiên! Anh buồn cười thật!

-Gia Khắc! Làm ơn trật tự!

-...

Khắc ngậm miệng theo lời giáo viên, người vẫn run lên bần bật. Lần đầu tiên thấy Thiên thế này, không cười thì không làm người.

...

-Meow...

Một con mèo con thoải mái vươn mình trong ngõ nhỏ. Nó ngúng nguẩy đuôi, bước nhẹ ra đầu ngõ.

-MÉO!!!

Liều đi qua like a boss. Con mèo cũng bị dọa đến mức hồn phi phách tán.

-Oa hahaha!!! Thiên hôm nay làm tắc kè!

-Mặt biến đổi nhanh hơn cả tắc kè ấy chứ!

-Trật tự đi hai thằng cờ hó.

Liều bình thường luôn là người trêu chọc, nhưng sao hôm nay lại bị cho ra rìa vậy? Hu hu, quả nhiên đời tôi khổ quá mà! Tại sao lại ra rìa đúng ngày “đại thẩm” đến thăm vậy? Hừm hừm...

17. Chương 16

-Hm? Nhảy lớp?

Liều ngạc nhiên nhìn Ngân. Anh ngồi lên lan can, miệng nở nụ cười tươi rói, khiến trái tim thiếu nữ mong manh dễ vỡ của các gái rung động. Liều có hơi bất ngờ. Học nhảy lớp có hơi mệt.

-Cứ học theo tiến trình bình thường là ổn mà.

-Nhảy lớp học với tôi. Em có bố là hiệu trưởng, làm bài kiểm tra là xong. Dù sao thì vẫn đang đầu năm. Năm sau tôi lên đại học rồi.

-Tôi lên có lợi gì?

-Đi mà! Thiên tài thì có gì khó? Từ giờ đến cuối tháng, tôi sẽ dạy em học khoá cấp tốc. Cũng còn tận 28 ngày mà!

-Ồ. Một tháng học chương trình lớp 11, liệu có được?

-Đã là thiên tài thì đừng lo.

Liều nghi ngờ nhú mày. Xin nhảy lớp thì xong nhanh thôi, nhưng mà...

...

-ÁC MA!! CÚT! CÚT!

-Aigu, bình tĩnh lại bạn ơi! Tui cũng chỉ muốn tốt cho bạn thôi!

-CÚT!!!

Liều quăng cả tập vở ra ngoài. Tóc cô rối bù, mắt hằn những tia đỏ. Ngân hốt hoảng, ngăn không cho Liều sưng cò lên.

-Anh bảo tôi làm hết cái đồng này chỉ trong 3 tiếng? Có thánh mới làm được.

-Thì thế mới được chứ!

Liều bình tĩnh lại. Anh ta nói đúng.

-Vậy thì được.

...

Từ hôm ấy, Ngân liên tục sang nhà Liều để phụ đạo. Liều học muốn đến học máu, thành ra mọi chuyện đều đổ hết lên đầu ba người kia.

-Mau! Tối nay lại kí hợp đồng!

-A, gọi bác Shuu!

-Cmn, con lợn này! Thuê sát thủ trăm!

Hai người Ngân và Liều ở trong phòng mà vẫn nghe thấy âm thanh ngoài kia. Ngân phì cười, khẽ cảm thán một câu:

-Nghe chuyện Hắc đạo như diễn tuồng vậy!

-Cũng thường thôi. Nếu không có tôi thì họ lại bắt nháo lên hết cả.

Ngân phục thềm trong lòng. Xét về tính cách thì cô gái này trưởng thành hơn hẳn. Nhưng có một người luôn khiến anh phải lo nghĩ đến cùng. Đó là Vũ. Vũ dù luôn tỏ ra dễ gần, nhưng vẫn toát ra vẻ bí ẩn và khó hiểu.

“Quả là miệng nam mô, bụng bồ dao găm nhỉ!”

...

-Hôm nay là làm bài kiểm tra rồi đấy. Cố lên.

-Không cần nhắc.

Ngân nở một nụ cười dịu dàng. Liều bĩu môi, kiêu ngạo quay người bước đi. Anh ta cười thâm, chế giễu cô trong đầu.

“Nghện mà cứ ngại.”

Liều trong phòng thi ngoái đông ngoái tây. Quả nhiên cũng có người vượt lớp, nhưng ít quá.

-Bắt đầu bài kiểm tra vượt lớp. Thời gian là 150 phút, kể từ khi làm khi làm bài.

Liều cảm cú làm bài. Những kiến thức nhồi não này cũng có lúc phát huy tác dụng nhỉ! Ngân dạy rằng, không nhớ được thì phải nhớ hình ảnh minh họa. Sử dụng não phải để làm bài, sử dụng não trái để suy luận. Phong cách học tập của Ngân, hiếm người theo kịp. Vậy nên cô có xu hướng chống lại anh, học theo phong cách mà Vũ dạy. Đó là: “Nhớ cơ sở là được, còn đâu thì kệ, làm được đến đâu thì làm.”

Chăm chú làm, cô nhận thấy rằng, những bài này khá đơn giản, thế mà tên kia nhồi não cô một đồng những bài nâng cao dành cho những bộ não siêu việt. Xin lỗi nhưng cô chỉ thông minh thôi.

...

-Sao rồi?

-Ăn chắc sẽ lên lớp.

-Ngoan. Đã bảo rồi mà...

-Tôi nghe lời Vũ. Anh chỉ nhồi não tôi thôi.

-Nào nào... Không có tôi thì em sao có được thêm kiến thức chứ? Kiến thức nâng cao là một phần đời sống đấy!

-Đối với anh thôi, đồ con lợn!

-Con lợn? Pig-chan? Em nghĩ gì vậy? Đẹp trai như anh mà lại bị gọi là con lợn? Áo quá rồi!

-Hừ, đẹp trai gì chứ! Chẳng hiểu sao Hà Ánh Nguyệt tử tế vậy mà lại có người anh trai dằn độn thế này.

-Em...

-Nào nào, ngưng được rồi đấy.

Vũ từ xó nào chui ra, ngăn cản cuộc cãi vã của hai người. Liễn thoáng bất ngờ. Cô tưởng Vũ đang chui ở khu nhà bỏ hoang nào đó chứ, ai ngờ lại ở đây.

-Anh làm xong nhiệm vụ, tình cờ đi ngang qua đây thôi.

“Tình cờ...”- Vũ hơi liếc mắt qua cổng trường. Một dáng hình cao lớn, trực ngay trước cổng.

-Càng ngày càng thú vị.

Vũ lầm bầm, khóe miệng nhếch cao. Liễn thu hút nhiều ong bướm thì không nói làm gì, nhưng có vẻ đã có 3 con to rồi nhỉ...

18. Chương 17

Có vẻ như, từ khi Liễn lên luôn lớp 12, Ngân trở thành chuyên gia bắt nạt. Hắn ta liên tục chọc phá, mỗi lần phản kháng đều bị uy hiếp.

-Cẩn thận cái mồm kéo tôi vật chết.

-Nào, Bloody, tôi đã làm gì cậu đâu!

Giọng của Ngân vang lên đầy tính gọi đòn, khiến Liễn tức gần chết. Cô chúa ghét cái giọng này. Cơ bản, giọng của Vũ hay hơn nhiều.

...

-Vũ, anh có bạn gái chưa?

-Ờm... Suýt có.

Liễn hơi ngớ người. Đào hoa như vậy mà chỉ suýt có bạn gái.

-Cô ấy dù sao cũng đi rồi- Vũ nở nụ cười nhàn nhạt.

-Chẳng lẽ nào lại là Nguyệt?

Vũ nhún vai, tỏ vẻ không quan trọng.

-Chỉ là định cư nước ngoài, không có gì gọi là đáng buồn.

-Ừm.

Vũ chống cằm lên bàn, tay giải bài tập. Vừa làm bài tập, vừa nói chuyện với cô, quá pro rồi.

Liều ngáp dài, đi vào phòng. Nằm bẹp lên giường cỡ lớn, cảm giác cô đơn cứ thế ùa qua tâm trí. Chiếc giường quá rộng, cơ thể cô quá nhỏ bé, cảm giác như đang chìm vào cái hố sâu hun hút vậy. Hai hàng mi khẽ run, rồi sụp xuống như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

...

-Oáp...

Liều gật gù đi trên con đường quen thuộc. Bắt đầu từ hôm nay là nghỉ đông, đồng nghĩa với 2 tuần tập huấn trong núi.

“Ác ma...”

-Khắc với Thiên đầu?

-Hai người đi trước rồi. Khắc còn bảo em đánh thức anh dậy đấy.

-Sáng nào chả là em...

Vũ lăm bằm trong miệng. Từ nhỏ, hai đứa bị di truyền rất khác nhau. Vũ được vẽ ngoài của Hắc Trung, Liều được vẽ ngoài của Hồng Nhung. Nhưng tính cách lại chẳng được cái gì từ bố mẹ, ngoài kĩ thuật và kinh nghiệm ra thì... Tính cách đều là do lây nhiễm từ ông bà nội hết. Ông nội rất lầy, đặc trưng cho cái vẽ gọi đòn của Vũ. Bà nội trầm trầm, thỉnh thoảng lại nháo nhào lên vì chuyện con con, Liều hoàn toàn từ khuôn này mà ra.

“Bốp...”

Một hòn đá bay thẳng vào vai Liều. Đồng tử co rút, Liều lập tức nắm lấy viên đá ấy, sau đó ném lại hướng của nó.

“Đá cuội... Ở gần đây làm gì có con sông hay suối nào...”

-Ai?

-Nhớ ta không?

Liều nhú mày. Giọng nói quen thuộc, nhưng không nhớ.

-Ai? Vòng vo mãi!

-Là ta chứ còn ai!

Từ trên cao, một cô gái nhảy xuống. Mái tóc nâu chấy nắng bay ngược xuống, tạo vẻ tinh nghịch.

-Yô, Liều! Lâu rồi không gặp.

-Sao không về với hai “tục tưng” của cô đi!

-Thôi nào, tôi thích tập huấn với cậu cơ!

-Cả họ Hà chỉ có cô và Hà Dư Ngân biết tôi là ai trong Hắc đạo đấy.

-Nào nào, ai bảo tôi thông minh quá cơ!

-Lúc đó tôi bị lừa. Cô nên vào ngành giải trí đi ạ.

Liều bĩu môi, bực dọc mắng Hà Minh Nam. Hơn chục năm trước, con nhóc này diễn kịch, vào vai tiểu thư đáng yêu tinh nghịch, đạt đến nỗi cô bị lừa. Mới rời đi được một lúc mới phát hiện bị mất trộm. Hóa ra là do tiểu bạch thảo này gây ra.

-Tôi diễn đạt mà!

-Đi nước ngoài gần 10 năm mới về, có tiến bộ gì không đấy?

-Có chứ, nhiều là đằng khác.

-Cô chỉ lớn hơn tôi 3 tuổi thôi.

Liều hừ mạnh, con nhóc, chỉ được mỗi diễn kịch, không biết đã tiến bộ hơn tí nào chưa.

-Đi.

-OK!

...

-Đầu tiên, thế Công.

Liều bịt mắt, tay không an phận vung sợi xích sắt quanh căn phòng. Hai đầu xích được gắn thêm sắt, rất khó điều khiển. Nhưng nếu làm được, nó có thể được coi là một trong những vũ khí mạnh nhất.

-Tôi có thể dựa vào âm thanh, hơi thở, chuyển động... để đoán ra cậu ra ở đâu đấy nhé.

Mỗi lần tập luyện thế này, Liều đều vô cùng nghiêm túc.

-Chà chà, tôi là người của họ Hà mà. Chúng tôi đâu có máu lạnh và bá đạo như họ Hắc đâu!

-HƯỚNG 11H!

Liều vung tay. Cả hai đầu sắt đập thẳng vào tường, tạo một vết hõm không hề nhỏ.

-CẬU ĐIÊN À! QUẢ ĐÁY KHÔNG NHẮC CHẮC TÔI CHẾT RỒI.

-Tôi và cậu sẽ là kẻ thù trong tương lai. Nếu cậu chết bây giờ, chúng tôi sẽ lợi rất nhiều. Nhưng...

Nghĩ đến Vũ, Liều bậm môi. Từng đòn của cô ngày càng chính xác.

-NHƯNG TẠI SAO VŨ LẠI THÍCH CÔ! ANH ẤY XỨNG ĐÁNG VỚI NGƯỜI TỐT HƠN.

-Vũ thích tôi sao?

Nam reo lên khe khẽ. Liều thấy sơ hở, lập tức quăng tay.

-Á Á Á!!!

Liều nhú mày, thấy động. Cởi bỏ khăn bịt mắt, đôi đồng tử đen co rút. Trước mặt là cô gái xinh đẹp, cả thân nhuộm máu.

-A... Đau quá... Gãy chân chứ chẳng đùa.

-Đây là cơ hội của tôi. Phế đi đôi chân của cô, cô sẽ mãi mãi vô dụng. Mất tay thì không sao, nhưng mất chân, chả khác gì tay không ra chiến trường.

-Làm... Làm ơn...

Liều rút sợi xích lại. Hai mắt thể hiện rõ địch ý, quăng tay lần thứ 2.

-Xin lỗi...

-AAAAAAA!

...

Nam và Nguyệt khóc nức nở trong bệnh viện. Ngăn đau lòng, mắt không cam chịu nhìn đôi chân của chị gái.

-Chị đau lắm không?

-Đau lắm!

-Bác sĩ bảo sẽ phải cắt đi...

Nguyệt nghẹn ngào. Thình thoảng lại có tiếng nấc của bậc sinh thành. Nam nức nở. Ngăn cổ ngăn tiếng nấc thoát ra khỏi cổ họng. Anh nhìn lại đôi chân đã phế của chị, nhú mày đi tìm Liều.

...

“Bóp...”

Liều giơ tay ngăn lại cú đánh của Ngân. Cô rất bình tĩnh vì đã đoán trước được. Đau chỉ anh đau lòng, chính cô cũng đau lòng mà.

-Sao cô lại có thể đánh chị tôi trọng thương vậy?

-Do cô ta bắt cần.

-Chỉ là luyện tập, có nhất thiết như thế?

Liều ngừng lại, vén áo lên.

-Cô làm gì vậy!

-Lần đầu tiên, một con dao nhỏ cửa bụng. Năm 7 tuổi.

Một vết sẹo nhỏ. Không lớn, nhưng rất rõ.

-Lần thứ hai, bị đánh đến gãy xương. Vẫn còn vết khâu.

Một vết rạch dài ở trên đùi. Màu hồng đậm in trên làn da trắng nõn, vô cùng chói mắt.

-Lần thứ ba, gần đây nhất, hai năm trước, tức 13 tuổi. Một vết rạch nhỏ, suýt vào mạch máu.

Lần này thì Ngân kinh hãi thật sự. Cô gái này, dù mới chỉ có 15 tuổi, nhưng đã phải chịu vô cùng nhiều đau đớn.

-“Hắc” là đen, màu đen tượng trưng cho bóng tối và sự khát máu. Anh thấy đấy, chúng tôi độc ác, thủ đoạn và tàn nhẫn, đâu có như anh. Ít nhất anh còn biết cách thể hiện tình yêu...

Liều làm mặt vô cảm, nhưng đáy mắt thể hiện rõ sự bị thương.

“Chính là đáng vẽ này... Đáng vẽ khiến anh không thể thoát ra...”

19. Chương 18

Nam hô hấp nặng nhọc trong bệnh viện. Cô phải tỏ ra là bị tai nạn. Nhưng chắc là Ngân cũng đoán ra được thủ phạm. Buồn bã nhìn đôi chân của mình, không ngờ lại có thể bị tàn tật thế này. Xuống tay với bạn bè, họ Hắc thật không thể khinh thường.

“Thủ đoạn và tàn nhẫn à...”

Nam vuốt nhẹ chân, ngả lưng xuống. Mất đi đôi chân, nhưng sao lại thanh thản thế này.

Nam thiếp đi, không biết Vũ đang âm thầm đứng ngoài.

-Cậu không muốn gặp cô ấy à?

-Người của Hắc gia buộc phải có thể bảo vệ bản thân. Tàn tật, vô dụng, không xứng đáng.

-Anh...

-Nhấn với cô ấy, hãy chứng tỏ bản thân không vô dụng, xứng đáng với cái họ Hà gắn liền với các đời quan lại thời xưa.

-...

Vũ đặt bó hoa vào tay Ngân. Anh cúi đầu, không tỏ thái độ gì hết. Ngân cầm lấy, khẽ nói:

-Chị tôi rất thích hoa đuôi hổ. Cảm ơn.

-Cảm ơn cậu, em nhé.

-Ừ...

Vũ khẽ nhếch môi, đưa đôi mắt nhìn Ngân. Anh ta đỏ bừng cả mặt, rất giống một tiểu nhợc thụ bị lão công cường hôn. Ô ô, nhiều người sẽ tưởng Vũ là lão công mất, dù anh kém Ngân những 2 tuổi cơ!

-Thôi, chào.

-Ừ.

Vũ quay lưng tiêu sái bước đi. Dù mới 15 tuổi, nhưng lại có thể tỏa ra khí chất khác người, uôi, không đồ mới là lạ.

...

-Nam thế nào?

-Không ổn mấy. Nhận trực tiếp đòn của em thì sao an toàn được. Nhất là khi bị mất.

Liễu và Vũ ngồi bên bàn, mắt đắm chiêu nhìn vào cuốn sách đang đọc chung. Liễu khẽ liếm môi khô khốc, mắt chuyển dời khỏi trang giấy. Giờ cô không có tâm trạng mà đọc sách. Trong đầu, quanh đi quẩn lại chỉ có hình ảnh Nam nằm ngáp trong máu.

-Sao vậy? Chưa đọc xong à?

Nghe thấy lời nhắc của Vũ, cô lập tức sang trang. Dừng việc suy nghĩ, cô đặt toàn bộ tâm trí vào cuốn sách. Từng con chữ nhỏ như thôi miên, cuốn người ta vào cả trong thế giới đó.

...

Một ngày mới đến trường. Sắp cuối năm rồi, cần phải cố lên. Nhảy lớp mà không theo kịp thì chắc chắn sẽ thành trò hề. Nhưng với cái đà “trên con đường đến trường” này...

-Ha ha, chị ơi, giảng bài cho em với!

-Anh thôi đi Vũ.

-Ui em sợ quá!

Vũ cười toe toét, hai tay che đầu để không bị đập. Liễu thì hoàn toàn dùng sức lên tập ôn thi, dùng mọi thứ để đánh cái tên mang trong mình cái tính gợi đòn này.

-Sao anh không nhảy lớp cùng em chứ!

-Em không tài năng được như chị, hi hi.

-Vũ!!!

Đúng lúc đó, họ chạm mặt Ngân. Tinh thần của Liễu đang trên bờ vực sụp đổ.

“Chạm mặt oan gia...”

-A, không phải tiểu mĩ thụ hôm trước hay sao! Sao không đỏ mặt nữa? Yêu chết mòi!

-Thằng chó!

-Khử khử!

Vũ có vẻ đã tìm ra được sở thích siêu-cao-cấp của mình rồi nhỉ!

...

-Hu, tôi không theo kịp!

-Đây, cái này phải như thế này.

Ngân kiên nhẫn ngồi giảng giải cho Liễu. Nguyệt và Dạ Nhật đi ngang qua, bắt chột nhìn thấy. Nhật hơi nhúu mày, mắt đánh sang phía khác.

-Họ thân ghê nhỉ.

-Chắc thế.

Nhật hời hợt trả lời, ngáp dài. Nguyệt khẽ thở dài.

-Này, tôi khuyên bà nên từ bỏ anh Ngân đi. Anh ấy thích Liễu mà.

-Nhưng... Nhưng...

-Để tôi sắp xếp cho vài cuộc gặp mặt. Bà tốt như vậy mà.

-Nhưng tôi lại thích Ngân.

-Anh ta xấu lắm! Đừng quan tâm.

-Ai chẳng có điểm xấu...

Nhật lầm bầm, mắt không cam lòng nhìn phía hai người kia. Họ khi ở gần nhau, hợp thật đấy! Cô buồn bã, thôi thì, buông tay vậy. Nữ phụ nhây quá đều sẽ có cái kết cục đoán trước được thôi.

...

-Sắp lên đại học rồi.

-Ka, chị định...

-Câm!

Như thường lệ, Vũ vẫn tiếp tục cột nhả như vậy.

“Ta là một con người lương thiện, không so đo với...”

-A, đổ nước lên áo chị mất rồi!

-Vũ!!!

Cơn tức giận lên tới đỉnh điểm, Liễu gỡ chiêu. Vũ thay đổi ánh mắt, chộp lấy tay cô, bóp chặt. Hai người sững lại một lúc.

-A, quên mất.

-Anh xin lỗi.

Liễu vùng tay ra, ngoảnh đầu đi. Sắp lên đại học rồi. Nhưng Vũ thì mới chỉ lên lớp 11. Mục tiêu của hai đứa đâu chỉ là đại học trong nước.

-Vũ. Hẹn gặp ở Harvard.

-Phải. Nhưng nếu anh có thể vào Oxford thì sẽ không gặp lại đâu.

-Ừ, đợi tin tốt.

...

Ngân chống cằm, mắt thỉnh thoảng lại liếc sang chị gái. Nam cười thâm, khẽ hỏi:

-Đang thắc mắc Liễu định thi vào đâu à?

-Thèm vào. Chắc lại đại học quốc gia chứ gì.

-Không. Cô ấy định thi vào Harvard cơ.

-Ô, đăng ký thi vào hay nhận học bổng?

-Chịu thôi, nhưng mục tiêu của cô ấy là Harvard.

Ngân trầm tư, dăm chiêu suy nghĩ. Nam liếc mắt, cười trong bụng.

“Cố lên em trai!!!”

20. Chương 19

Liều căng thẳng suy nghĩ viết bài luận. Cô muốn lấy một học bổng toàn phần vào Harvard. Không phải không được, mà rất khó. Argh, khó chết đi được!

Ngân đi qua, thấy cô vò đầu bứt tai suy nghĩ, lập tức nhú mào.

-Liều, đi với anh một chuyến.

-Đi đâu?

-Thì cứ đi.

Ngân kéo tay Liều. Hôm nay, anh quyết tâm dạy cho Liều cách cảm thụ cuộc đời.

...

-Cái gì đây?

-Một cánh đồng hoa hướng dương!

Ngân quay người lại, lãng tử đặt vào tay Liều một bông hoa hướng dương. Cô hướng mắt sang nơi khác, trông ngực đập thình thình. Ngân nở một nụ cười, mắt hướng về cánh đồng hoa.

-Liều, nhắm mắt lại. Cô hãy tưởng tượng một cánh đồng hoa khác trong trí tưởng tượng.

-Tôi nhớ rằng anh chỉ được điểm B Tâm lý học.

-Này!

Liều phì cười, nhắm mắt lại.

-Cô thấy gì?

-Một cánh đồng hoa anh túc và bãi ngạn chìm trong đêm mưa gió bão bùng.

-Cô có tuổi thơ dữ dội nhỉ. Hãy mở mắt ra, nhìn kỹ cánh đồng hoa hướng dương. Hãy nghĩ đến loài hoa cô yêu thích.

-Hoa hồng...

Hoa hồng là một loài đẹp, tượng trưng cho sự kiêu sa và lộng lẫy. Bất cứ bông hoa nào đứng cạnh nó, đều chỉ có thể làm nền. Vì thế, nó còn được gọi là “nữ hoàng các loài hoa”.

Nhưng trong Hắc đạo, hoa hồng lại tượng trưng cho... sự chà đạp. Sự kiêu hãnh luôn ngẩng mặt lên trời, mọi thứ đều trong tay, đó chính là chân lý. Cái thế giới này, nơi mà kẻ mạnh giẫm lên lưng kẻ yếu và đi lên đỉnh vinh quang như lên cầu thang. Đó mới là lẽ sống để có thể lặn lội trong thế giới ngầm. Bởi vậy, hoa hồng đen chính là tượng trưng cho những người con gái đứng đầu Hắc đạo,

Liều đặc biệt ưa thích loài hoa này. Ngay từ khi nhìn, cô đã bị thu hút bởi sự lộng lẫy của nó. Mỗi một bông hồng, lại gợi nhắc đến một kỷ niệm riêng biệt. Nhưng liệu cô có thật thích nó thì hoàn toàn không biết.

Ngân tất nhiên hiểu nó có nghĩa là gì. Đôi mắt anh trầm xuống, hai tay bắt giắc đưa lên ôm cô vào lòng.

-Này...

-A... Xin lỗi.

-Không sao.

Liều không quá bài xích. Cô rất thích cái mùi hương này. Cái cảm giác cả một bầu trời ảm áp tỏa ánh nắng xuống mình thích lắm, chả khác gì bây giờ.

-Giờ thì hãy nghĩ đi... Loài hoa em yêu thích nhất.

Một giàn hoa thiên lý... Không phải... Hoa cúc... Không phải...

A, đây rồi... Một đóa mẫu đơn...

-Phải rồi... Em chỉ biết có hai thái cực, đen và trắng. Sao không trộn thêm màu sắc?

-Cảm ơn anh.

...

Vũ trở mắt nhìn Liễu. Cô ngồi đánh máy nhoay nhoáy.

-Này, cảm hứng từ ai đấy?

-Ngân.

Xời, Vũ biết con mắt nhìn người của mình đạt chuẩn 10 sao mà nì! Hì hì, anh rất mong đợi ngày lành tháng tốt! Giờ thì chỉ còn...

“Thiên...”

...

-Liễu!

Thiên hồng học đuổi theo Liễu. Đã lâu rồi họ chưa nói chuyện.

-Sao em cứ tránh anh vậy? Quay ra đây xem nào!

-Ừm...

Liễu hoàn toàn cố ý né tránh Thiên. Anh thật sự rất giận, từ đằng sau lấy tay đập vào gáy Liễu.

-Á Á Á! Đau! Anh điên à?

-Thì làm thế em mới nhìn anh!

Liễu giật mình, phát hiện bản thân làm trò hớ.

-Ha ha, cái bản mặt của em tức cười chết đi được.

-Ừ.

Liễu nói chuyện lại với Thiên bình thường. Nhưng từ vụ tỏ tình, Thiên thể hiện rõ sự quan tâm của mình... đến phát ớn.

-Anh cầm cặp cho.

-Đây, bút này.

-Vở đây, chép đi.

-Anh ra lấy cho, ở yên trong lớp đi.

-Đi mua sữa cho.

-Anh mang cặp về cho.

Vân vân mây mây và mưa mưa... Liễu dù có là sát thủ đệ nhất giang hồ đi chăng nữa, nhưng vẫn là một con người. Mà con người thì sẽ có giới hạn. Suy ra, cô sẽ không để yên đâu.

-Cầm đi.

-Vũ, bút.

-Khắc, em mượn vở.

-Ngân, anh lấy hộ em.

-Sữa mà vú đã chuẩn bị đâu Vũ?

-Cầm đi.

Hai người cứ đấu qua đấu lại với nhau, khiến cho Khắc và Vũ phải đau đầu. Khắc hơi tủi thân, từ ngày đó, Thiên suốt ngày chảnh mắng, không lo đến việc tiếp quản công ty. Vũ cũng có hơi thương hại, thỉnh thoảng lại giúp đỡ Khắc.

-Vũ này... Cậu và tui là hai người duy nhất không rơi vào cái lưới tình rắc rối này nhỉ!

-Tôi có Nam rồi.

-Bỏ Nam đi, đến với tui nha

~Khắc giang tay, định ôm lấy Vũ. Vũ cũng chỉ cười. Đây là chuyện hoàn toàn bình thường đối với hai thằng suốt ngày hứng đòn từ em gái và anh trai của mình. Nhưng không thể không công nhận rằng, Khắc thật sự rất dễ thương. Dù đã là học sinh lớp 11, nhưng Khắc cũng chỉ nhỉnh hơn Liễu một chút. Da trắng mịn, má phúng phính hồng hồng như hai quả đào. Đôi mắt đen láy, to tròn, lông mi dài cong vút. Cơ thể có chút ồm, cơ bắp không phát triển như những người khác, tưởng như có thể ôm trọn vào lòng. Hụ hụ, quả là một đại mỹ thụ cute mà! Ừ~Ừ

-Bỏ tôi ra đi!

-Thôi, cho ta ôm cái cuối!

Thật bỏ mắt cho các hủ mà!

Nhưng Vũ lại hơi nhú mày. Ôm cái cuối? Khắc có bao giờ nói vậy đâu!

...

Lời tác giả:

Ha ha, bão số 1 sắp tới! Khắc rốt cuộc là bị làm sao!!! Thiên sẽ bị ngược đến mức nào! Vũ sẽ gian manh đến đâu! Nhất là, Liễu sẽ xử trí ra sao!!!

21. Chương 20

Vũ nhìn chằm chằm vào khuôn ngực của Khắc. Anh ta thoáng đỏ mặt. Khắc theo phản xạ, lấy tay che ngực.

-Nhìn đủ chưa?

-Được rồi...

Vũ gãi tay, hơi bối rối.

-Tôi không ngờ vết thương lại lớn vậy.

-Ừm...

Trầm mặc... Trầm mặc... Hai thằng đực rựa trong một căn phòng ngủ...

-Đkm chả khác gì đăm mỹ! Mày đẩy Khắc!- Vũ chỉ tay vào Khắc- Mày cứ thế thì có ngày tao thành cong mắt! Tao thích Nam chứ không thích mày!

Nói xong, Vũ quay ngoắt người, hăm hăm bỏ ra ngoài. Khắc thở dài, nở một nụ cười chế giễu.

-Vậy là phải tự băng bó rồi!

...

Khắc đi theo hai đứa bạn. Hôm nay Thiên lại quên anh rồi.

-Này, đại ca, vui lên đi! Đại ca có gì sai bảo à?

-Cầm cậu nói đấy.

Thằng còn lại lao vào bịt mồm thằng vừa nói.

-Hô...

Khắc nhoẻn miệng cười. Một nụ cười khá là gian xảo.

-Chúng mày làm những gì tao bảo được không?

Khắc nở nụ cười rất duyên. Hai tên kia chảy dãi, gật đầu liên tục.

Hì hì, đời có chuyện thụ dất mũi công!

...

-Haiz... Lại bị đuổi...

Thiên ngồi phịch xuống ghế, tay trái mò mẫm tìm điều khiển TV, tay phải lau khô tóc.

-Uê, Thiên. Anh tìm cái này à?

Khắc cũng vừa tắm xong, mặc đồ ngủ gấu trúc. Thiên nhìn thấy cười phá lên.

-Há há há! Em là con nít à!

-Im đi! Ông già bảo em mặc mà!

-Ha ha, may mà anh có nét trưởng thành, chứ không thì ông ấy lại bắt anh mặc đồ Koala mất!

Khắc then tới đỏ mặt. Chỉ vì anh phát triển chậm hơn Thiên thôi nên cả hai cách xa nhau một trời một vực. Thiên cao, Khắc thấp. Thiên đẹp trai, Khắc đáng yêu. Thiên trưởng thành, Khắc trẻ con. Đã có người từng nghĩ Thiên và Khắc là hai chú cháu. Công bằng ở đâu!!!

Thiên đánh mắt nhìn em trai mình. Anh đột nhiên nhận ra.

“Thật đáng yêu!”

Khuôn mặt búng ra sữa, làn da trắng nõn, đôi mắt đen láy và to, cái mũi cao, trán cao, mái tóc hơi xù vì vừa tắm, đôi tay mảnh dẻ bị che gần hết trong bộ đồ trẻ con đến đáng sợ, đôi chân thanh mảnh được che kín.

-Khắc này!

-?

-Anh nghĩ em nên đi cắt bỏ đi. Anh có bạn ở bên Thái đấy!

-CÚT!!!

Khắc ta đây giận rồi ra! Cọp không ra oai chúng mày tưởng cọp là Hello Kitty chắc! Hừ... Chiến tranh lạnh luôn!

-Thiên! Từ giờ chúng ta tuyệt giao.

-A, công ty đối tác ra game mới.

-ĐI!!!

Haiz... Khắc thật đáng yêu mà! Chuẩn thụ để có thể nằm dưới.

...

Ngân nằm bẹp trên giường với cái chăn bông cỡ đại.

-Chị Mi, vậy là đủ...

-Không! Cậu đã mệt mỗi sau một ngày đi học! Tôi nhất định khiến cho cậu thoải mái! Các em, mang gấu bông vào đi!

Chị phục vụ liến thoắng, tay liên tục đặt lên giường những con gấu bông hàng khủng.

-Giờ thì...

Chị ta nhẹ đặt lên trán Ngân một cái hôn.

-Chúc thiếu gia ngủ ngon.

Khi bóng dáng tượng trưng cho quỷ Satan ấy đi xa, Ngân vội vùng lên. Ông già kia tính biến cái giường này thành nôi hấp à? Trời đất, tôi có phải trẻ con đâu ông già!

-Nóng thật!

Ngân lôi chiếc điện thoại ra. Hôn nhẹ lên màn hình, anh mỉm cười khẽ nói:

-Good night and sleep tight! My dear!

...

Vũ trầm ngâm nhìn xuống tập hồ sơ tội phạm truy nã.

-Hô, truy nã “4rever” lên tận 10000 Yuan cho mỗi người!

-Mấy đứa nghịch quá rồi đấy!

Hắc Trung lạnh lùng liếc mắt. Vũ nở một nụ cười kính trọng, đứng dậy chào.

-Xin chào ba. Ngài có gì sai bảo con à?

-Con cứ việc thả lỏng.

Hắc Trung ngồi phịch xuống ghế, mệt mỏi thở dài. Ông ta sai Vũ lấy một ly rượu rồi cầm lấy tập hồ sơ truy nã.

-Trong 4 đứa thì chỉ có mỗi Liễu là có được cái tên là Blood Eyes II nhỉ! Thực chất ta cũng không ngờ là tên nhặng nhít cuồng khói thuốc súng Blood Eyes lại thua. Có lực đực gì không?

-Con không nghĩ sẽ nói chuyện này... Nhưng việc Blood Eyes II là Liễu đã có hai người biết.

-Ta chỉ biết Tiểu Nam thôi. Ai là người còn lại?

-Là em trai cô ta- Hà Dư Ngân.

Hắc Trung trầm ngâm. Người bình thường có lẽ sẽ không thể chịu được cái không khí trầm lặng này, nhưng vốn dĩ Vũ đã được huấn luyện rằng luôn phải giữ khuôn mặt tươi cười. Anh tiếp tục cười.

Hắc Trung buông hồ sơ. Ông cảm nhận được sự giả tạo từ cậu con trai. Khi Hồng Nhung bắt đầu mang thai, ông đã có ý định cho đứa trẻ tiếp quản mọi thứ. Nhưng ai ngờ lại là sinh đôi, thôi thì đành chia việc. Liễu theo học khả năng ứng phó và võ công, Vũ cũng học võ, nhưng thay vì là ứng phó, anh học về giao tiếp. Con trai thường lấy được lòng tin từ đối tác hơn, nhất là những công ty lớn. Dù sao thì Liễu cũng có đôi lúc hơi bốc đồng, nên đặt vậy là hợp.

-Vũ này... Con đã 15, phải không?

-Vâng.

-Còn một năm nữa, cố gắng lên. Ta sẽ dồn việc để làm, rồi để cho hai đứa tiếp quản công việc, quang minh chính đại xử lý việc của công ty.

-Cảm ơn ba.

-Cố gắng lên con trai. Gửi lời hỏi thăm của bố tới Liễu.

Trung nói, trong khi đó, ông lại lướt ngón tay trên màn hình điện thoại.

-Vâng...

Vũ cúi đầu, khẽ nói. Trung liếc cậu con trai lần cuối, rồi bước đi.

-Đầu tiên đến Đức, rồi Anh, Mỹ, Pháp, Ireland, rồi lại Mỹ. Theo lịch trình thì ít nhất 6 tháng sau mới gặp lại.

Anh nở nụ cười tự giấu cợt. Hai hàng nước mắt lặn dài.

”Ánh trăng chiếu từng góc ngách trong tim

Trăng tuy sáng nhưng lại lạnh lùng

Mỗi một người đều có khoảng bi thương

Muốn ẩn giấu nhưng lại luôn nhớ tới...” (*)

...

(*) Trích “Bạch Nguyệt Quang”.

22. Chương 21

Liều lật lật cuốn sách. Tâm trạng hôm nay rất tốt, cần lắm ngày nghỉ. Cô nhắc điện thoại, xin nghỉ ở trường. Sau đó, cô lấy tư cách là Hắc Vũ Đình Liều, gọi cho Nam, buồn đưa lê.

...

-Anh rồ!

-CÚT!!!

Ngân thẳng tay đẩy mạnh Vũ ra khỏi bàn. Tên lầy lội kia dạo này cứ ăn bám anh mãi.

-Tự mua đồ ăn đi! Thẻ của tôi sắp hết tiền rồi!

-Nhưng mà Liều đã cho phép tôi ăn bằng tiền của anh mà!

Não bộ của Ngân đột nhiên hoạt động một cách đáng sợ.

“Ăn bằng tiền của mình= đã quản lý tiền của mình= đã thích mình= yêu mình= lấy mình= xxoo=...”

-Chỉ lần này thôi đấy!

Vũ bầm bụng cười, tay nhón lấy tám thẻ ăn trên tay Ngân. Trên đời quả là vẫn còn những kẻ ngu ngốc.

...

Hôm nay, Liều hoàn toàn trở về với con người thật của mình. Bao nhiêu hormone nữ hồi trước bay mất, giờ quay lại tập thể. Khụ, cả ngày shopping.

-Hm... Thạch anh thì đẹp, nhưng kim cương lại có giá trị hơn. Khó nghĩ quá!

Liều chống cằm, nhăn mày. Cô nhân viên toát mồ hôi hột, lòi hết công phu miệng lưỡi câu kéo người có tiền kén chọn này.

-Cô à, cô vừa trẻ, vừa đẹp, tôi nghĩ nên mua thạch anh tím. Bên hãng vừa ra một mẫu mới, kiểu dáng đẹp, hơn nữa lại có viên kim cương to làm mặt dây...

-Nhưng nó có thật sự thuần?

Liều sẫm soi chiếc dây chuyền. Nó rất đẹp, mà đẹp tất nhiên sẽ đi đôi với đắt, con số lên đến hàng vạn tệ.

Cô không rành về đá quý như Khắc. Khắc là nhà giám định đá quý có 1-0-2, mới 15 tuổi đã có thể dùng mắt thường giám định đá quý. Nhưng ít ra, sống cùng thiên tài thì mình sẽ có thể ăn ké được một chút khả năng.

-Tôi có thể chụp hình nó được không?

-Dạ, không thể. Vì bây giờ đang xuất hiện hiện tượng làm giả đá quý nên không thể, mong quý khách thông cảm cho.

-Eh~ Vậy à...

Liều hơi bĩu môi. Đột nhiên, cô nhân viên cúi người.

-Đang gặp rắc rối à, con gái?

Một người đàn ông bước vào cửa tiệm. Liều nhẹ quay người lại, cúi người thực hiện quy củ.

-Xin chào, thưa ba.

-Con đang tận hưởng cuộc sống con gái hả?

-Ba tới đây làm gì?

Hắc Trung liếc xéo tên bảo vệ đang tòm tem đứa con gái của mình, khẽ nói:

-Ta có cuộc gặp mặt với một công ty lớn chuyên phục vụ ngành du lịch. Hôm đây là ta dự dạ hội cùng gia đình. Đang định gọi cho con thì ai ngờ lại ở đây rồi.

-Con thì lại đang phân vân không biết chọn gì cho hợp.

Trung nhìn đứa con gái của mình. Mặc dù có ngoan hơn hồi trước, không đập cửa nữa, không láo lếu nữa, nhưng cái cách ăn nói khinh người thì vẫn y nguyên. Chả hiểu là học từ ai! (Từ ông chứ còn ai).

-Con không nên đeo vàng. Thạch anh tím đi. Sapphire đỏ cũng được.

“Đại thiên thần a~”

Cô nhân viên khóc không ra nước mắt. Cuối cùng cũng đã có người giải quyết cho cô cái con người khó tính này rồi!

-Vâng.

Liều hơi bất mãn, cầm lấy sợi dây chuyền đem đi tính tiền.

-Hôm nay ta trả, con cầm về trước đi. Nhớ là sẽ tham dự dạ hội, mặc cái gì kín đáo một chút. Chứ suốt ngày quần đùi áo phông thì người ta bảo là lẳng lơ đấy.

-Vâng. Chào tạm biệt, ba.

Mọi người trong tiệm đều ngẩn người. Cách ăn nói của hai người nổi tiếng này... không thuận tai. Thực ra là nó nghe hơi lạ tai thôi.

...

Liều đi dạo một vòng quanh tòa nhà. Cô đang tìm nơi giải trí cho bản thân. Đột nhiên, cô thấy một cánh cửa nhỏ nằm trong góc khuất ngoài tòa nhà.

“Clgt? Chữ Phồn thể? Sở thích mới?”

-Quý cô này, đừng vào đó! Tôi nghe bảo ông lão trong đấy dè xồm lắm. Già trẻ gái trai đều... hết. Có người vào mà không hiểu sao bị đánh đập kinh lắm. Miệng cứ liên tục nói “Quý, quý”.

Một bà cô trung niên thì thào.

-Ai nói vậy?

-Tôi nghe nói vậy từ một nhóm thanh niên.

Liều nhếch môi cười nhạt. Bà cô này đúng là hâm mới đi tin lời mấy tên điên chế choux ấy. Về nhà lập tức cho chúng nó no đòn.

-Cảm ơn đã nhắc nhở.

Liều mỉm cười, người hơi cúi. Bà trung niên mắt sáng ngời, thầm mong ước có đứa con ngoan như vậy.

-Giờ thì... Ba tên quý đó...

Liều đẩy cửa, bước vào bên trong căn phòng. Nó ám đầy mùi thuốc nam, rất khó ngửi.

-Chao ôi, bà chị, lâu lắm không gặp!

-Ha! Còn nhớ tới ta cơ đấy!

Volve vênh mặt. Bà chị ơi bà chị à, bà làm cái gì mà ra nông nổi này vậy!

-Thôi chào nhé!

-LIỄU!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Nói chuyện đã!

-Bye!

...

Liều an toàn thoát khỏi sát quỷ bà bà. Cô vui vẻ dạo chơi. Nhưng cô không hề biết, lớp của Ngân hôm nay được nghỉ, và anh ta đang bị lũ bạn khốn nạn nhất trần đời kéo đi chơi.

-Lũ chúng mày, cho tao về nghỉ!

-Tình báo nghe nói hôm nay người trong mộng của mày đang ở đây, vậy nên...

-Liều không ở đây đâu!

-...

Ngân phát hiện rằng, mình vừa bị hớ to. Lũ chó kia lại đang khùng khục nhìn anh, và cười một cách thỏa mãn. Hu, đời quả nhiên thật khốn nạn mà!

Nhưng đó chưa phải là điều điên rồ nhất. Liều thật sự ở đây. Anh bất ngờ vô cùng. Định vẫy tay, nhưng lại thấy cô ấy đang đi cùng người khác. Lại còn là siêu cấp cao phú soái. Tay đeo đồng hồ phiên bản giới hạn, quá đáng thật!

-Hô hô, Liều kia!

Đủ khốn nạn!

...

-Liều!

Liều giật thót, quay đầu lại theo bản năng. Ngân đang hồng hộc chạy đến, miệng nở một nụ cười... rõ gương gạo.

-Anh sao vậy? Anh có vẻ khó chịu.

-Ha ha, có vậy sao? Anh chàng này là ai vậy?

Liều ngẩn người. Ha, đúng rồi. Volve là một tomboy soái nghịch thiên mà. Lép vô cùng, thảo nào anh ta hiểu nhầm.

Hiểu nhầm? A ~ Ta hiểu rồi... Là bình giấm chua chưng cất lâu năm bị vỡ. Khử khử!!!

-Đây là người hẹn gặp mặt của tôi. Anh ta là Volve.

Volve khẽ cười. Cô biết, đây chỉ là diễn xuất thôi.

-Phải. Chúng tôi khá hợp nhau, nên sẽ tiến hành lễ đính hôn tầm tháng sau.

Volve lạnh nhạt nói. Ngân tức giận đến đỉnh điểm. Anh nói lớn:

-Vậy chứng minh đi!

Liều quay sang, khẽ chỉ lên môi mình. Volve cúi đầu xuống, khẽ môi chạm môi với Liều. Nhưng lại có một số hành động mờ ám, khiến Ngân cảm thấy như họ đang dây dưa với nhau.

-Hừ... Em đi với anh, ngay và luôn.

Ngân bực dọc lôi tay Liều đi cùng. Volve đứng đấy, khẽ chúc may mắn cho... Liều.

...

-Rốt cuộc là sao?

Ngân nắm chặt vai Liều, lắc mạnh.

-Nào nào, tôi chỉ đùa thôi mà. Chị ấy là chị ruột của tôi.

Ngân ngẩn người. Anh thoáng mở to mắt, hai tay buông lỏng.

-Vậy tại sao còn hôn nhau?

Liều khẽ cười, giảng giải:

-Sát thủ có rất nhiều tài năng: khả năng giao tiếp, khả năng phản ứng, khả năng dùng súng... Tất nhiên là sẽ có cái vụ “âm giường” rồi. Nhưng còn lâu tôi mới học cái đó. Nhưng để có thể lên giường thì cần có kinh nghiệm, nhất là mị lực. Ai cũng như nhau, rất thích cảm giác dây dưa trong khoang miệng. Người Hắc gia từ bé đã được huấn luyện để có thể hôn bất cứ ai. Vậy nên chúng tôi làm vậy bằng cách hôn chính anh chị em của mình.

Ngân khẽ run. Nghe Liều nói về vấn đề “hôn” thôi mà cũng khiến nó trở thành một bài thuyết trình. Mà... hôn chính anh chị em ruột, có được coi là loạn luân không nhỉ? Dù đây là vấn đề Hắc đạo, nhưng nó cũng liên quan tới gia đình nữa. Lại còn nụ hôn đầu là dành cho người ruột thịt của mình nữa chứ!

Mà thôi... Không mất lần đầu là được.

23. Chương 22

Thiên càng ngày càng buồn chán. Anh bỏ học, liên tục ở nhà uống rượu. Liều liên tục tránh mặt anh, coi anh như thứ vô hình khi gặp mặt. Anh đâu có làm gì sai! Sự cô độc bao trùm lấy căn phòng toàn mùi rượu men, nồng cả mùi mốc.

Khắc đưa cơm cho anh. Người em cật lực ấy, đau lòng nhìn người anh từng là kẻ theo chân vị sát thủ lừng danh ngày nào, giờ đây, chỉ là kẻ nghiện ngập đầy hơi men, gầy như xác ve khô. Không thể chịu được nữa, Khắc lao vào, đẩy ngã Thiên xuống giường. Anh ngồi dậy lên, tay nắm thành quyền, đâm cật lực vào mặt Thiên.

-Anh tỉnh ngay! Anh xem, anh đã trở thành cái quỷ gì đây! Một kẻ đã chết! Chết vì tình!

-Không có Liều...

-Thì đã làm sao? Đi cướp lại cô ấy đi! Kể cả không được, anh vẫn có thể cùng cô ấy trở thành sát thủ hàng đầu!

Thiên sực tỉnh. Anh ngơ ngác nhìn lại phòng mình. Căn phòng hơi hám, bẩn thỉu. Người em trai anh luôn yêu quý lại đang rưng rưng nước mắt, chực gào khóc. Anh thấy mình thật đáng thương. Anh tự phỉ nhổ mình, khinh bỉ chính mình.

-Kệ anh đấy!

Khắc lao ra khỏi phòng. Thiên chợt thấy khay đồ ăn để trên bàn. Anh tiến đến, bật đèn lên. Cầm lấy miếng thịt, anh đưa lên miệng. Và ăn nó vô cùng ngon lành.

...

-Liều! Anh cần nói với anh một chuyện.

Thiên đặt tay lên vai Liều. Cô quay lại, ánh mắt chứa đầy sự đề phòng. Nhưng nhìn đến Thiên, cô lập tức ngạc nhiên. Một con người hòa nhã, ánh mắt chứa đầy sự ấm áp dễ mến.

-Lên sân thượng thôi.

Thiên vịn vào lan can của sân thượng. Liều đảo mắt, khẽ hỏi:

-Anh định làm gì?

-Em có quý anh không?

-Có! Em rất quý anh!

-Vậy sao không chấp nhận?

Liều hơi ngừng lại. Cô đột nhiên nhớ tới Ngân. Cô nhớ tới khuôn mặt điển trai, sức học tuyệt vời, giọng nói trầm khàn của con trai đang lớn... Cô vốn đã xác định được trong lòng mình có ai.

-Em đã thích người khác.

-Vậy à...

Thiên trèo sang phía bên kia của lan can. Liều giật mình, định chạy đến.

-Đừng đến đây.

Liều lập tức dừng lại. Đây là một sự uy hiếp trắng trợn.

-Bình tĩnh lại đi anh. Chúng ta là bạn mà!

-Anh muốn chúng ta là người yêu.

Liều điên người chạy tới, kéo Thiên vào.

-Nhưng em lại không đồng ý... Thật buồn làm sao!

Thiên nhếch mép, cười có vẻ thỏa mãn.

-Dưới hoàng tuyến, chúng ta có được mãi nguyện không nhỉ?

Đồng tử co rút mạnh. Anh ta định kéo cả Liều xuống. Từ tầng 13? Cửa tòa nhà cực lớn?

Thiên cười to, kéo mạnh Liều. Giờ cô không thể nghĩ được nữa. Bao nhiêu công phu vô vọng khi trước bay hết. Giờ chỉ còn sự sợ hãi. Nhưng sự sợ hãi ấy lại cho cô sức mạnh phi thường. Kéo mạnh tay mình theo bản năng. Thiên không còn chỗ bám, rơi xuống. Một mình. Khi nhận ra, Liều vội chạy đến cố níu lấy Thiên. Nhưng đã muộn.

Thiên mỉm cười.

“Vậy là thành công rồi... Cái chết của mình sẽ khiến cô ấy nhớ mãi... Chỉ tiếc rằng, không thể tiếp tục cùng em lớn lên rồi.”

Thiên nghĩ thầm trước khi chết. Cơ thể anh tan nát.

...

Đúng như những gì Thiên dự đoán, Liều không thể nào quên được hôm ấy. Cô tự trách bản thân. Dày vò. Thống khổ. Điên loạn. Tới Vũ cũng không an ủi. Sự đau đớn của Liều, anh hoàn toàn có thể cảm nhận. Bởi lẽ, anh và Liều là sinh đôi. Khắc đau đớn. Cảm giác chết một lần không phải hay ho gì cho cam. Lại còn sự mất mát to lớn này nữa. Đối với bạch đạo là mất đi nhân tài trẻ tuổi, đối với hắc đạo là mất đi thiên tài sát thủ, đối với Khắc... như mất đi cả sự sống. Ba người dự đám tang mà mặt như người chết, vô cùng thê lương. Cảm tưởng như họ cũng sắp đi theo Thiên.

Bao người hầu trong biệt thự Hắc gia đã chịu thảm thương. Liễu và Vũ, đã quay trở lại ngủ chung phòng. Bất cứ ai bước vào phòng... đều bị ném đồ không thương tiếc. Đám người hầu gọi họ là Ám Quỷ. Chỉ duy nhất, Khắc vào được. Họ cầm cự được lâu vậy, là nhờ có Khắc. Khắc đã chính thức trở thành người để nhờ vả khi có chuyện liên quan đến cặp sinh đôi này.

...

-Hai người này... Ra ngoài đi.

Không có tiếng trả lời. Khắc thở dài, nhón chân bước vào. Hai người họ ngồi dựa lưng vào nhau, tay truyền đi truyền lại tấm bảng trắng để viết.

-Liều, Vũ, hai người mở miệng nói chuyện với ta đi. Đã 1 tuần không nghe giọng, quên giọng hai người rồi.

Vẫn không có tiếng. Liều gơ ra tấm bảng trắng, ghi chỉ chút chữ.

-Tại sao hai người lại không muốn nghe giọng mình đến vậy?

-Sợ...

Khắc giật mình. Âm thanh nhỏ nhẹ, u buồn của Liều. Cô vừa dứt lời, cả cơ thể khẽ run lên. Vũ giật lại cái bảng, xóa chữ đi, viết tiếp.

Vậy là lại trải qua một ngày lãng phí. Nhưng ít ra, nó cũng khiến hai người buộc phải suy nghĩ.

-Anh này...

-Không đâu. Anh không muốn ra.

-Thiên và Khắc. Ta còn mỗi Khắc.

-Nhưng mà anh sợ lắm...

-Khắc đã trải nghiệm cảm giác chết một lần...

-Nhưng...

Hai người rơi vào trầm mặc. Vì ngại mở miệng nên họ luôn giữ vững niềm tin rút gọn câu.

-Anh có quý em không?

-Em là một nửa của anh, anh rất yêu em.

-Nếu em chết đi, anh có còn yêu em như vậy không?

-Mãi mãi. Em là em gái của anh, đưa em gái chỉ kém anh đúng 1 tiếng đồng hồ.

Liều và Vũ khẽ mỉm cười. Vậy là đủ với họ. Chỉ cần có nhau, họ sẽ là mạnh nhất.

24. Chương 23

Vậy là vài năm nữa đã trôi qua. Những sát thủ tài ba kia đã vào đại học. Liễu luôn đi trước một bước. Hắc Trung và Gia Thế cho bốn người học chung trường- Đại học Bắc Kinh. Liễu và Vũ học chuyên ngành xã hội, Khắc học chuyên ngành kỹ thuật. Nhưng có một sự khác biệt. Liễu đã lên tới năm ba khi Khắc và Vũ bắt đầu năm nhất. Họ không còn dành nhiều thời gian cho nhau nữa. Động lực duy nhất là một cuộc gọi nhỏ từ gia đình tới kị túc hàng tuần.

Họ ít khi gặp mặt nhau, chỉ gặp trong những ngày giỗ, lễ, tết. Những ngày nghỉ đều bận ôn bài, nên mỗi khoảng khắc họ chạm mặt thôi, chuyện trong đầu tuôn ra ào ào. Ngân cũng học chung khoa với Liễu, nên họ thường xuyên đi với nhau. Khắc và Vũ cứ tan học là lại chạy qua giảng đường của người kia, chào hỏi vài câu rồi biến.

Các bài tập lớn cũng rất khổ. Nhất là, cả ba người đều đứng trong hàng ngũ những người trình bày đầu tiên. Hu hu, khổ quá mà.

Đẹp đi. Hôm nay Liễu vừa được tỏ tình. Không phải chuyện hiếm thấy, nhưng người tỏ tình là đàn anh năm tư, lại còn là siêu cấp cao phú soái. Liễu có hơi chần chừ, dù sao cũng là một người tài, nên hay không?

Đúng lúc đang nghĩ, thì Ngân đi qua, nhắc nhở:

-Em còn bài luận chưa xong, nghĩ gì vậy?

Nhưng người kia cũng không vừa.

-Anh sẽ giúp em làm.

-Vậy sao? Tốt quá!

Ngân bị bỏ rơi giữa chợ, nhìn hai vị kia sánh bước đi “học”.

-Khụ... Tự nhiên muốn làm thịt người!

...

Liễu háo hức nhìn đàn anh năm 4. Cô chìa ra bản thảo bài luận của mình, đưa ra các lợi ích và bất lợi của vấn đề. Anh ta chăm chú nhìn, thỉnh thoảng lại khẽ gật. Liễu không nói gì nữa, chăm chăm nhìn, trống ngực đập thình thịch.

-Cũng được. Hay em thêm dẫn chứng vào. Sự kiện Thiên An Môn...

Liễu ngẩn người. Càng nghe càng hiểu. Cô không ngờ, từ trước đến giờ, mình luôn có những bài đạt loại ưu. Nhưng bài luận của anh lớn này... Nếu như loại ưu là không là cao nhất, thì chắc anh ta đạt bằng tiến sĩ! Khụ, quay lại chủ đề. Đàn anh này không chỉ đẹp trai, mà còn rất thông minh. Tốt, coi như đạt điểm.

Nhưng Liễu biết rằng, không chỉ cô nhìn anh ấy, mà anh ta cũng có nhìn cô. Đàn anh kia thật sự khá bối rối khi ở gần Liễu như vậy. Khi Liễu chỉnh sửa bài luận, anh ngồi đánh giá lại cô. Khuôn mặt nhỏ gọn, đôi mắt sắc sảo như nhìn thấu tâm can, hai vai gầy, cả người thon nhỏ. Nhất là hai bên xương quai xanh, ực... Thật bổ mắt mà!!!

-Em xong rồi. Anh xem đi, còn gì cần sửa không?

-À... Ừm...

Anh ta đón lấy bản thảo. Đọc không có vấn đề. Chữ đẹp... Lại lẹ đề.

-OK rồi. Giờ em giả vờ đang thuyết trình đi.

-Vâng.

Vị đàn anh chăm chú nghe Liễu nói. Bài thuyết trình của cô rất thu hút. Từng cử động đều khiến người ta chăm chú dõi theo, cuốn vào trong bài nói. Lún sâu tới nỗi, trong đầu chỉ còn có âm thanh ngọt ngào phát ra từ cái miệng ấy.

-Bài của tôi đến đây là hết.

-Được đấy! Anh mà là người chấm, em sẽ được trên cả điểm tối đa.

-Ha ha, cảm ơn anh.

Bốn mắt nhìn nhau. Liễu hơi bối rối.

-Vậy anh nói thích em là thật à?

-Phải. Em sẽ làm bạn gái anh chứ?

-Có lẽ... Cần tìm hiểu thêm.

-Vậy là được.

Liễu đỏ mặt. Cô cầm vội cái túi lên, chào rồi chạy ra ngoài luôn.

Đỉnh chính lại thôi! Không chỉ đẹp trai và thông minh, người đàn ông này cũng rất dịu dàng nha!

...

Vũ sắp lên cơn điên. Khắc cũng không thể khắc chế nổi.

-HẮC VŨ ĐÌNH LIỄU!!! EM ĐI ĐÂU GIỜ NÀY MỚI VỀ! EM CÓ BIẾT HÔM NAY HỌP GIA ĐÌNH KHÔNG?

-Bình tĩnh nào. Em đi làm bản thảo bài luận.

-Đi mà mất tận 2 tiếng 34 phút 22 giây?

-Sai rồi. Chỉ có 2 tiếng 32 phút 52 giây.

-Em nghi ngờ khả năng tính toán của anh hả?

-Em đã dành gần hai phút để đi với Ngân. Còn lại là thời gian học.

Cặp sinh đôi khác trứng kia hằm hè nhau, mắt đối mắt. À, có khi lại là khác tính chứ chẳng đùa. Nhưng thật sự, lần này Liễu đã chọn phải ổ kiến lửa rồi.

-Sao em lại dám bỏ Ngân để đi với một kẻ không quen biết?

-Anh ấy giúp em làm bài luận!

Vũ nhếch môi. Anh ta lại lên cơn rồi... Khắc muốn ra khỏi căn phòng này! Cái cửa cách có một mét mà tưởng chừng như cách cả một hành tinh.

-Khắc! Anh ngồi yên đấy. Nghe đây Vũ! Em đi đâu là quyền của em, không cần anh quản!

-Em đi với một người đàn ông không quen biết, nhờ đâu anh ta là người xấu, bắt cóc em thì sao? Em đừng quên, em dù có giỏi đến mức nào đi chăng nữa, vẫn sẽ có người giỏi hơn. Biết đâu, hẳn ta lại là do kẻ thù phái tới thì sao?

Vũ... Anh ta quên mình cũng là người xấu rồi! Siscon thật đáng sợ!

-Thôi nào hai người! Đến giờ ăn rồi. Xuống đi.

Khắc cười gượng gạo. Liễu và Vũ liếc xéo nhau, lăm bằm trong miệng.

-Con em láo toét.

-Thằng anh hỗn đản!

25. Chương 24

Vậy là Liễu và anh đẹp trai năm tư đã quen nhau được 1 tháng. Anh ta tên là Trương. Rất ôn hòa và dễ thương. Rất nhẫn nại.

Nhưng, vì Liễu mãi đắm chìm trong tình cảm của Trương nên không hề biết về sự hiện diện của Ngân. Ngân luôn theo dõi những cuộc hội thoại hay những buổi hẹn mặt của họ, luôn tìm cách phá hoại. Kết quả luôn là có một cặp tình nhân dắt tay nhau ra khỏi một trận thảm họa, nơi mà Ngân gần chết để thoát ra. Đời thật bi ai, bi ai!

Lại là một ngày nữa thảm bại. Ngân bực tức, vừa đi theo dõi, vừa lăm bằm chữ thề. Anh tức đến ói máu. Sao chúng nó lại có thể ngang nhiên như vậy! Rõ ràng là Liễu quen anh trước! Vậy mà tên Trương kia không một lời nào liên mang cô ấy đi! Vũ cũng như phát điên. Đột nhiên, có một đũa nhóc cầm một cái bình hoa dúi vào tay Ngân.

-Hm?

-Ném đi... Cướp lại chị gái kia đi.

Ngân run rẩy. Đứa trẻ này là ai? Sao lại có thể...

-Cứ ném đi đồ đàn.

Rồi thằng nhóc chạy vụt đi. Ngân không biết phải làm gì nữa. Cậu sợ vô cùng. Đây là một tội ác. Nhưng cứ thử. Nắm chắc cái bình trong tay. Ném về phía trước.

-Á!

-Trương!

Cái bình lao trúng vào đầu của Trương. Ngân nhướn mày, nhếch miệng. Cảm giác vui sướng lẫn lo sợ ập đến cùng lúc.

-Tôi vừa làm gì thế này?

Ngân lẩm bẩm, chạy vụt đi. Liều lo lắng cho Trương, nhất thời không để ý tới Ngân, đầu óc rối tinh lên.

-Anh này, tỉnh mau! Phải gọi 120... Điện thoại...

Liều cuống lên. Tay chân lóng ngóng, vụng về. Chưa bao giờ cô vì một người đàn ông mà như vậy. Vũ từ xa, tay cuộn thành quyền, tức giận.

“Lại tên này...”

Vũ bỏ đi, mặc kệ hai người họ. Cái đầu đầy tâm tư của Vũ lại hoạt động hết công suất rồi! Trương làm ơn hãy chuẩn bị, tôi thương cậu lắm đấy!

...

Vũ cấp tốc đi gặp Ngân. Ban đầu chỉ là nghi vấn, nhưng sau khi chứng kiến việc anh ta ném cái bình, Vũ đã có thể khẳng định: Ngân yêu Liều đến lever max. Yêu đến không kiềm chế được cái ghen tuông vớ vẩn của mình. Quả là một lũ đàn! Ghen và ghen, lúc nào cũng ghen!

-Ngân!

Ngân giật thót khi nghe thấy có người gọi tên mình.

-Vũ à... Sao vậy?

-Tôi đã quay lại cảnh anh ném cái bình vào đầu Trương. Tất nhiên, máy tôi và máy Liều là điện thoại cặp, có thể chia sẻ mọi thứ thông qua Bluetooth.

-Không được! Tôi chỉ là do nhất thời giận dữ! Không được gửi cho Liều!

Vũ nhếch môi. Ngân vẫn chưa ra trường, vẫn còn rất non so với Vũ- sát thủ bí ẩn bên cạnh Blood Eyes II.

-Anh thích Liều, phải không?

-Phải... Tôi rất thích cô ấy! Cô ấy giống như một đóa hồng gai vậy... Vô cùng đẹp, cũng vô cùng sắc lạnh. Tôi không biết có thực sự thích cô ấy không, nhưng ham muốn chiếm hữu này là thật.

Vũ vẫn giữ điệu cười khinh khỉnh ấy. Anh ta vạch ra hết đường đi nước bước rồi, giờ chỉ cần loại bỏ Trương thôi... Ai bảo siscon quá nặng mà...

-Anh thích Liều đến vậy, sao không loại bỏ Trương đi? Thực chất Liều chỉ coi Trương như là một người anh trai chu đáo và ấm áp thôi. Vì anh ta mà tôi như bị thay thế vậy!

Đồng tử của Vũ co rút mạnh. Sự phản kích trào dâng trong Vũ. Adrenaline liên tục tiết ra. Đây là lần đầu tiên Vũ thử khả năng sai khiến và dụ dỗ người khác lên người thật.

-Sao nào? Trương chính là vật cản của anh trên con đường đến với Liều đấy!

Ngân đã hoàn toàn bị tẩy não. Sự khát máu dâng lên.

-Vậy thì...

Vũ run người, sự phấn khích trào dâng.

-...tôi nên làm gì?

Phải vậy chứ!

...

Như cách mà Vũ đã đặt ra, Ngân hẹn Trương ở biệt thự ngoại ô. Nó chỉ để dành cho những đợt nghỉ của gia đình, nên khá vắng.

-Ô hô, hóa ra đây là biệt thự ngoại ô của Hắc gia à? Hoàn hảo thật đấy!

Trong lúc Trương còn đang trầm trồ căn biệt thự, Ngân khẽ rút con dao được che giấu ở bên hông.

“Kĩ thuật của sát thủ: Đánh nhanh thắng nhanh.”

-Á...

Con dao đâm xuyên giữa ngực của Trương. Trương trợn mắt, thổ huyết.

-Cậu...

-Lỗi tại anh cướp đi Liễu của tôi!

Trương thở dốc.

-Mạng người đúng là dài. Để tôi giúp anh kết thúc cái đau này nào!

Ngân rút con dao ra, rạch bụng của Trương.

-Á!!!

Ngân liếm mép, đưa tay vào trong nơi anh vừa rạch. Anh chạm phải một thứ bầy nhầy và ấm nóng.

-A!!!

Kéo mạnh ra.

-Cái *** gì vậy? *** hiểu nó là gì nữa!

Trương đột nhiên dùng sức, nắm chặt lấy cổ tay của Ngân. Anh ta nhoẻn cười, đâm mạnh con dao vào ngực một lần nữa.

-Ciao... Đồ ngu muội...

Ngân không thốt nên lời. Anh sững hình, rồi hóa điên.

-Ta còn chưa hành hạ mày, sao lại chết dễ thế hả! Mày tỉnh mau! Tỉnh!!! Tỉnh!!!

...

Ngân tỉnh lại trong phòng của Liễu và Vũ. Anh giật mình, ngồi dậy.

-Anh tỉnh rồi à? May mà đây là kì nghỉ dài, chứ không thì anh đã chết sốc ở đấy rồi.

-Trương thì sao?

-Chết rồi.

Ngân nuốt một hơi khí lớn. Đáng sợ quá... Tay mình đã dính máu...

-Đừng lo, tôi giải quyết cái xác rồi.

-Liễu có biết không?

Vũ phì cười. Anh thấy đau bụng trước cái vẻ ngu ngốc này của Ngân.

-Tôi là thích anh và Liễu thành cặp, sao có thể để tên đàn ấy xen vào. Vả lại, Liễu cũng có cảm tình với anh.

-Vây à...

...

Vũ đang vô cùng thoải mái. Anh đã giả mạo chữ viết tay của Trương để gửi thư cho Liễu. Nội dung là gì thì không cần quan tâm, chỉ biết rằng, đọc xong, Liễu lập tức đem diêm đi đốt bức thư, đốt luôn những món quà mà Trương tặng.

Trương à, tôi rất quý cậu. Nhưng vì cậu là nhân vật phụ nên buộc phải thế. Mong kiếp sau cậu hóa thành nam chính đam mỹ.

Amen.

26. Chương 25

Tâm trạng Liễu không được tốt cho lắm. Trương sau khi “bỏ đi”, cô liên tục cắm mặt vào những con chữ, thể hiện thái độ bất cần đời với Ngân, Vũ và Khắc. Sau khi trải qua một khoảng thời gian như vậy, ba người họp nhau lại.

-Ngân và Vũ, hai anh đã làm gì? Đừng lo, nói ra đi nhé!

Khắc túm tóc vị đàn anh và thằng bạn nổi khố và nở một nụ cười rất chi là... lạnh. Ngân và Vũ rét run, cả người không tự chủ được.

-Sao? Nói mau đi!

-Rồi rồi! Bỏ tóc bọn này ra đã!

Sau khi cả ba bình tĩnh lại, Vũ mới bắt đầu kể chuyện.

-Ngân ghen. Trương chết.

“Clgt??”

Ngân và Khắc bật cười. Cái cách kể chuyện có 1-0-2 này, chắc chắn chỉ có mỗi Vũ và Liễu là làm được.

-Để tôi kể. Vào một ngày đẹp trời, hôm đầy nắng, không mưa...

-Thôi, nói gọn lại đi.

Ngân vuốt trán.

-Tôi đã lên cơn ghen khi Liễu và Trương hẹn hò. Sau khi ném cái bình vào đầu Trương, tôi đã bị Vũ tổng tiền. Nó chặn là thủ tiêu Trương. Nếu không thì nó sẽ đưa cái clip quay lại cảnh tôi đánh ghen vụng trộm.

Khắc không thể nói nổi một lời nào. Vũ và Volve bị siscon, Ngân bị yandere, Vương Hồng Nhung bị cuồng con gái. Thảo nào, sau vụ Liễu lần đầu tiên được tổ tình, chàng trai kia mất tích, những người làm le chuẩn bị tiến công lập tức co vùi mà chạy. Mà Hắc Trung lại cuồng vợ, sủng vợ hết mực, hu hu, còn lại tự nghĩ!

“May mà mình vô hại...”

-Khắc cũng cẩn thận đấy, đừng giở trò với Liễu. Tôi không ngại cậu đâu!

Hu hu, xuân này con không về rồi!

...

-Liễu này, bà nên nghỉ chút đi! Trương...

“Bốp!”

Cô bạn kia chop được cuốn từ điển. Mặt mày tái mét.

-Điên à! Sao lại ném quyển từ điển vào mặt tôi?

-Đừng nhắc đến Trương nữa!

Hóa ra là vậy! Cô bạn mỉm cười, thở dài nãy nê. Cô cũng lo cho con cuồng học này lắm chứ!

-Bà nên tìm người mới. Trương ai ngờ đâu...

-Tôi còn tuyển tập “Nghìn lẻ một đêm” đấy!

-Xin lỗi!

Cô bạn kia khóc không ra nước mắt. Hu hu, có bạn cùng phòng là nhân tài kiệt xuất ai ngờ lại khổ thế này!

Liều khổ cực viết bài. Cô muốn hoàn thành bài tập này sớm nhất có thể. Như thế, cô sẽ có thể về nhà, ăn một bữa linh đình và uống những chai rượu hạng nhất. Ha, thật buồn cười. Nhưng giờ thì cô có thể công khai uống rượu rồi. Thật thoải mái đi mà!

...

1 tuần lễ sau.

-OA OA OA!!! Tôi xong rồi! Lạy trời, may mắn quá!

Liều khóc ròng. Cô đã hoàn thành bài của mình. Giờ chỉ cần bắt một chuyến taxi và quay trở về biệt thự nghỉ dưỡng ở ngoại ô, thế là xong. Tất nhiên sẽ đi đón Vũ nữa.

-Taxi!

Một chiếc taxi đỗ xích vào đường. Liều ngồi vào trong, nói cho bác tài địa điểm.

-Ha ha, cô nương à, đó là khu của người giàu đấy! Cô trông vậy có được không?

-Cứ đi đi. Tôi là dân đại học mà!

-Ha ha... Hiểu rồi.

Bác tài nổ máy, lái đi.

-À, bác nhớ ghé qua kí túc xá nam hộ cháu.

-Làm gì vậy? Đón bạn trai à?

-Anh cháu và bạn cháu.

Bác tài không nói gì thêm. Bác ta chỉ im lặng lái xe.

...

-Liều!

Vũ và Khắc trèo lên xe. Bác tài mở to mắt, rất bất ngờ. Khắc mỉm cười nhìn sang ghế lái bên cạnh.

-Đây là Gia Khắc của họ Gia! Vậy hai đứa là...

-Vâng! Bọn cháu là sinh đôi nhà Hắc!

Bác tài toát mồ hôi hột. Hôm nay là ngày gì mà xui quá vậy! Nghe nói Hắc Trung rất cưng vợ, và Vương Hồng Nhung lại rất thương con! Đời con tàn rồi!

...

-Cảm ơn bác nhiều!

-Không cần.

Nói xong, bác tài lao vụt đi. Liều ngẩn ngơ, chỉ có Vũ và Khắc là phì cười.

Hắc Trung oai nghiêm đường bộ, người hơi cúi... vác quà cho Vương Hồng Nhung.

-Ôi! Những đứa con ta! Khắc nữa!

Ba người bị Vương Hồng Nhung ôm đến ngạt thở.

-Mẹ!

-Cô à!

-Ta nhớ các con quá!

...

Tối đó, gia đình họ quây quần bên nhau rất vui vẻ.

-Các con học thế nào?

-Tốt ạ.

Vương Hồng Nhung hứng khởi, đem đủ loại chuyện ra kể.

-Nghe này, chúng ta sắp thực hiện một kế hoạch mới! Có vị khách hàng hào phóng hứa sẽ trả 5 tỷ yên chỉ để ám sát vị tổng tài của Bạch gia!

-5 tỷ yên? Chắc là có vệ sĩ khủng lắm nhỉ!

Khắc cảm thán. Liễu và Vũ hừ nhẹ, đồng thanh mà nói:

-Thần ngăn chém Thần, Phật chặn giết Phật!

Khắc lạnh gáy. Ô ô, hai vị làm ơn, bớt nguy hiểm cho con nhờ!

-Cũng không sao đâu Khắc à! Hắc gia làm việc chưa bao giờ thất bại- Hắc Trung gật gù nói.

Khắc thở dài.

-Thôi, xin phép cả nhà. Cháu về biệt thự đây.

-Bye! Mai nhớ qua!

Khắc thống khổ, trèo lên xe máy, lòng không ngừng thở dài náo nức.

-Về lúc này thì chết là cái chắc! Không ăn cơm nhà đúng là một tội tày trời!

Anh thống khổ tưởng tượng khuôn mặt tức giận của mẹ. Mẹ xinh đẹp làm ơn nhẹ tay, con sợ thanh mã tấu của mẹ lắm ạ!

27. Chương 26

Hôm nay là đến lượt Liễu và Vũ vào bếp. Vũ thì không nói làm gì, nhưng Liễu mới là cả vấn đề. Ngoại trừ thái độ ăn thì cô không thể làm được một cái gì nên hỗn cả. Ăn đồ của Liễu chỉ sợ có ngày hồn bay về phương xa.

-Em cứ để anh làm...

-Không, hôm nay em nhất định sẽ làm một bữa ra trò.

Vũ thở dài. Cô em gái cứng của anh lúc nào cũng vậy, vô cùng cứng đầu. Bất cứ khoản nào đều có thể mạnh miệng mà thách thức người khác, chỉ riêng khoản nấu ăn... Chắc là thách thức giết người bằng đồ ăn!

-Vậy em đi lấy thịt bò Kobe, rau mùi và rượu vang. Mua sao cho cả đại gia đình nhà mình dùng. Hôm nay anh làm bít tết. Lúc về mà không thấy anh thì cứ sơ chế thịt và rau, rồi thái lát thịt. Làm 3/4 số thịt thôi, còn lại để làm đồ nhắm rượu. Nhớ thịt là thịt lưng, rau là rau tươi.

-Sao nhiều vậy?

-Đừng quên thằng người yêu của Volve và cả Volve nữa. Thêm luôn gia đình họ Gia nữa.

-Đã hiểu.

Liều lơ mơ chạy sang khu đông lạnh lấy thịt. Sau đó, qua nông trại lấy rau.

“Còn rượu vang. Mà nhà có 1 chai rồi mà.”

Vậy là xong. Cô cũng không ngờ đi lấy đồ trong khuôn viên biệt thự nhà mà cũng phải mang xe máy ra chạy. Hu hu, buồn đời.

Về đến nhà bếp thì Vũ không thấy mặt. Liều nhớ lại lời dặn, đem rửa rau, rồi rửa thịt. Sau đó, cô chia thịt ra hai phần, phần nhỏ để vào túi hút chân không cất vào tủ lạnh, còn lại thì thái mỏng ra.

Đúng lúc xong thì Vũ về.

-Anh lấy gì đấy?

-Dầu ô-liu, sốt phô mai, sốt rượu vang đỏ, khoai tây, cà rốt và vang Merlot. Dầu ô-liu hết nên anh cấp tốc chạy sang nhà Khắc xin.

-Sao không để em lấy?

-Anh rảnh tay thôi.

Liều hào hứng nhìn Vũ nấu ăn. Vũ rất giỏi trong khoản nữ công gia chánh, nhìn anh nấu ăn cũng như thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật.

-Áp chảo à?

-Tất nhiên. Lấy cho anh dầu ô-liu. Cả muối và tiêu nữa.

Vũ hơi dừng tay một chút. Anh có vẻ đang suy nghĩ.

-Em thích để độ chín nào?

-Medium rare.

-Đúng ý anh rồi. Nhưng có vẻ mấy người kia thích để rare hơn.

-Để medium rare là hợp nhất.

-Được rồi, cảm ơn em. Ra kia làm khoai tây chiên và khoai nghiền đi. Làm khoai nghiền nhiều một chút. Người lớn không thích đồ dầu mỡ đâu. Rảnh tay thì làm cà rốt.

-Vâng.

Liều không nói gì thêm, chăm chú làm. Khoai tây nghiền và khoai tây chiên thì dễ rồi, làm một lúc là xong. Cà rốt cũng dễ dàng, nên tâm 1 tiếng là Liều xong hết tất cả. Quay sang chỗ Vũ thì thấy anh cũng sắp xong. Vũ không thèm nhìn cô, miệng ra lệnh như đúng rồi:

-Đổ sốt ra bát riêng, mỗi loại là 9 bát. Đổ thành hình cỏ me đất. Riêng bát của cái cặp đến-chết-cũng-không-rời thì để...

-Trái tim tan vỡ.

-Đồng ý.

Các con ta “ngoan” quá mà!

...

Cuối cùng cũng xong. Thịt được Vũ trang trí rất tỉ mỉ thành hình bông hoa hồng. Cũng may là Liều thái lát rất đều.

-Giờ thì bảo quản gia cho người ra ra thôi. Nhớ để thêm cái bình hoa.

-Đã rõ!

Liều vội vàng đi tới phòng quần gia. Vũ tắt tả chạy ra gara lấy xe máy sang biệt thự họ Gia mời gia đình.

-Hẹn 10 phút nữa nhé!

-Nhớ rồi.

Khắc và Vũ đi lướt qua nhau, đập tay một tiếng rồi chạy đi. Hai cưng nhà tui hợp cạ quá mà!

Liều và Vũ chạm mặt nhau ở gara. Hai người cười thành tiếng.

-Anh rối tóc lên kìa!

-Em rối tóc lên kìa!

Hai anh em ngẩn ra một lúc, rồi đưa tay vuốt lại tóc cho nhau.

-Đi thay quần áo thôi.

-OK!

...

Đúng 7 giờ tối, gia đình Khắc có mặt. Truyền thống là vậy, trước khi ăn phải mời nhau miếng nước chè. Khắc chồn chân, chạy lên phòng Liều và Vũ.

-Ái chà, kim đồng ngọc nữ hôm nay mặc đẹp quá nhỉ! Vũ thì... CẢ CÂY ĐEN LUÔN???

-Mày khác gì? Cả người trắng như lòng trắng trứng gà luộc!

Khắc giận, đỏ bừng mặt. Công nhận là anh “trắng” thật. Cả thân một bộ vest trắng tinh, nổi bật vô cùng là mái tóc đen, đôi mắt sáng và bông hồng đỏ cài trước ngực. Trông sẽ thật lịch lãm bao nhiêu nếu như Khắc không cầm con dao định phi vào Vũ. Đừng hỏi ta sao nó có dao, nó là sát thủ mà.

Vũ mặc một bộ vest đen, giày cũng đen. May mà có quả đầu nâu nâu và làn da trắng, chứ không thì Khắc tưởng Vũ vừa đổ cả thùng hắc ín lên người mất.

Liều thì mặc chiếc váy bó, ôm trọn cơ thể mảnh mai. Mái tóc dài được búi lên cầu kì, cộng thêm chiếc khăn choàng là bợ-phệt!

Trong lúc ăn, hai gia đình trò chuyện rất rôm rả. Mẹ Gia cứ liên tục moi móc các khuyết điểm của Khắc trong cách cầm dao. Vũ không thua kém gì, liên tục kể đầy đủ thông tin mà Liều đã từng “hạ độc” gần sặc cơm, bất tỉnh nhân sự. Cặp vợ chồng mới cưới thì liên tục làm phiền tới Liều và Vũ, vì cái tội nước sốt là trái tim tan vỡ.

Khắc và Liều chỉ biết nhìn nhau, thở dài bất lực. Khổ quá mà!!!

-Có vẻ chúng ta là kiếp nạn rồi!

-Chắc chắn luôn.

Liều lại nhìn sang bên cặp vợ chồng trẻ bên kia. Họ cầm dao, vẽ tên cô lên nước sốt, và... dùng thìa đập bẹp cái tên.

“F#ck!”

28. Chương 27

Kết thúc kì nghỉ, ba người Liều, Vũ, Khắc quay về đại học. Lần này, Hắc Trung và Vương Hồng Nhung và con gái trưởng của họ đến làm giảng viên tạm thời. Và bất ngờ chưa, họ làm giảng viên đúng những lớp của ba con người tội nghiệp kia.

-Này, hình như lão già chúng ta dạy lớp em.

-Tội nghiệp quá! Volve dạy lớp của anh này!

-Này này, đừng quên, bác Nhung dạy lớp tui đấy! Đừng quên Vương Hồng Nhung là ai, là Sigourney Veronica Iolanthe II đấy!

-Bọn này biết mẹ dạy nhanh thế nào!

Ồi, đúng là thể loại không làm gì cũng bị kéo vào rắc rối mà!

...

Lớp của Liễu.

-Xin chào. Tôi là Hắc Trung, đến đây dạy với tư cách là giảng viên tạm thời.

Bên dưới bắt đầu có tiếng xì xào. Tất nhiên, ai cũng sẽ thấy lạ khi một CEO có tiếng lại chạy đến đại học Bắc Kinh để giảng dạy. Cỡ của ông chắc phải tới Oxford hay Cambridge gì đó, nhưng ông lại đến đây. Đúng lớp này. Số phận chẳng?

Đột nhiên, như nhớ ra cái gì đó, cả giảng đường lập tức quay về phía Liễu. Ngân phi cười, vỗ vai cô.

-Tôi chặt đứt tay anh bây giờ!

-Ha ha, xin lỗi. Anh không nhìn được!

-Bắt đầu vào bài thôi. Tất cả mở trang 40...

Tất cả những gì còn lại bây giờ, chỉ là tiếng giấy sột soạt và âm giọng trầm thấp của Hắc Trung.

...

Lớp của Vũ.

-Xin chào. Tôi là Volve, giảng viên tạm thời. Có thắc mắc gì về tôi không?

Vũ hăng hái giơ tay. Volve cười nhẹ (và làm điên đảo con tim thủy tinh của bao sinh viên).

-Tại sao cô lại là giảng viên ở đây?

-Giảng viên của mọi người đang nghỉ phép. Am I clear?

-Yes, ma'am!

Vũ cứng người, theo thói quen đáp lại. Cả giảng đường rộ lên tiếng cười. Volve vẫn giữ nguyên điệu cười ngẫu lòi của mình, quăng ra một quả megaton (*):

-Thật là... Hơn hai mươi rồi mà vẫn giữ kiểu nói khách sáo như vậy! Chi bằng chúng ta nhỏ đi vài tuổi!

-VOLVE!

-Rồi, không đùa em nữa! Bắt đầu bài học thôi.

Vũ nuốt xuống cơn đắng trong cổ họng, vừa học vừa tắm tia bà chị. Bà nhớ đấy, đồ chán tinh.

Suốt buổi học, hai chị em liên tục phát ra tia lửa điện, hại cả lớp không thể học trong hòa bình.

"Làm ơn... Cứu con ra khỏi địa ngục này!"

...

Lớp của Khắc.

-Xin chào mọi người. Tôi là Vương Hồng Nhung, chắc cũng có nghe qua rồi. Nếu ai có thắc mắc xin để cuối giờ.

-Xin lỗi cô, em có câu hỏi.

-Xin lỗi Gia Khắc, chuyện đó để sau. Giờ vào học được chưa?

-Nhưng mà...

Vương Hồng Nhung mỉm cười, khẽ nghiêng đầu. Dù đã gần 50, nhưng bà vẫn giữ được vẻ xuân sắc từ thời niên thiếu của mình. Vẻ đẹp của bà không đến nỗi chói lóa như khi còn trẻ, mà rất dịu dàng, khiến nhiều người nảy sinh hảo cảm. Khắc khác. Anh biết rằng đây chính là mị lực của một sát thủ. Khẽ run người, anh nói to:

-Làm ơn dạy chậm một chút!

Cả giảng đường ồ lên. Vương Hồng Nhung khúc khích, khẽ ngân:

-Được thôi! Nếu Khắc đã muốn vậy, ta sẽ đồng ý. Đổi lại, Liễu và Vũ nhờ cháu chăm sóc!

Khắc khóc ròng. Đảm bảo, Liễu và Vũ là thiên tài trong khoản hành hạ người khác, nhưng Hồng Nhung lại chính là bậc đế vương về việc trêu đùa cảm xúc. Anh hoàn toàn hiểu, “chăm sóc” có nghĩa là gì. Là làm chân sai vặt trong một tháng đấy!

Vậy là hôm đó, Vương Hồng Nhung đã dạy với tốc độ của một người bình thường. Nhưng thay vào đó, Khắc phải làm chân sai vặt cho Liễu và Vũ trong một tháng. Đời thật bi ai a bi ai!!

...

-Yo!

Khắc cố tỏ ra bình thường nhất có thể. Anh rất sợ Vương Hồng Nhung tính kế.

-Khắc! Hôm nay em nghe nói mẹ đã dạy một cách bình thường. Anh làm thế nào vậy?

-Ồ thì...

“Ting...”

Tiếng chuông điện thoại vang lên. Liễu và Vũ đồng thời lấy ra chiếc điện thoại của mình. Hai người mấp máy môi, tựa như muốn nói điều gì đó. Một điều mà Khắc chắc chắn sẽ không tốt lành gì.

-Khắc à... Anh biết điện thoại của bọn em là điện thoại cặp đúng không? Người kia nhận được gì thì người còn lại cũng nhận được. Điều này rất có lợi cho người gửi, thay vì mất hai thì chỉ mất một.

-Tội nghiệp cậu quá!

Khắc lạnh gáy. Vũ gơ điện thoại ra.

“Chúc các con vui vẻ! Liễu được phép chuyển sang kí túc nam ở phòng riêng tạm thời, Khắc chuyển sang phòng Vũ.”

F*ck! Tàn đời thật rồi! Khắc có thể nhìn thấy khuôn mặt của cặp song sinh Tu La vương kia. Họ đang cười nhạo anh.

-Phòng mới sẽ cần một người sắp xếp hộ đồ đạc.

-Ban đêm lưng của Vũ đây mỗi khi khấp.

Bố mày biết ngay chúng mày sẽ bày chuyện mà! Nhất quyết cần phải vùng lên đấu tranh thoát ra khỏi sự áp bức bóc lột của thực dân Tu La giới. Nhưng nhìn bản mặt thiếu đánh của hai đứa kia, tinh thần nổi dậy lập tức bị dập tắt!

29. Chương 28

Hôm nay kí túc xá nam đột nhiên sạch sẽ hẳn ra. Những chàng trai mặt mày hớn hở thu dọn phòng, vừa làm vừa huýt sáo. Họ có vẻ rất vui.

1 ngày trước.

-Bắt đầu từ hôm nay, học sinh nữ sẽ tạm thời ở bên kí túc nam tầm 1 năm. Kí túc nữ đang phải thi công lại.

Vũ loan truyền cho cả tòa kí túc nam. Lập tức, cả cái tòa nhà u ám lập tức tỏa ra màu hường phấn. Đây là lần đầu tiên trong lịch sử có chuyện nam nữ chung kí túc. Vũ đoán trước là sẽ thế này, nên chỉnh sửa một chút: đuổi ba thằng cùng phòng với mình để Liễu và Khắc tới ở. Đám con trai sẽ không quan tâm tới Vũ, mà sẽ tằm tia Khắc! Một đứa con trai và một đứa con gái chung phòng, sẽ xảy ra chuyện gì?

-Đừng mơ tưởng, Khắc có người thương rồi.

Liễu nở nụ cười ngọt ngào, kéo vali vào kí túc. Sự kinh ngạc của họ khiến cô cực thỏa mãn. Làm sao? Thụ băng lãnh ngàn năm tự nhiên có người thương? Để các người không tranh giành miếng thịt tươi như Khắc đấy. Trông dày dặn vậy thôi, chứ anh ta đáng yêu và ngây thơ lắm, lại còn là trai tơ, bảo sao mỗi lần vào bar lại bị nhìn chăm chăm. Đến Liễu thỉnh thoảng lại muốn đẩy Khắc vào phòng Vũ đầy đủ dụng cụ SM cơ mà! Hắc hắc, ý đồ xấu quá!

Vũ nhìn thấy Liễu lập tức lon ton chạy lại xếp đồ. Khắc vẫn đang ôm bộ trò chơi quý giá của mình, nghiêm túc chơi game. Đột nhiên, cậu bỏ xuống, nằm dài ra giường.

-Vũ, lấy hộ cốc nước!

-Này này, đừng quên cậu là ôsin của bọn tôi đấy nhé!

-Làm ơn đi mà! Nhất định ngày mai sẽ làm.

-Nhất định?

-Ừm.

Liễu phọt máu mũi. Cuộc hội thoại vừa rồi thật khiến người ta liên tưởng bấy bạ mà! Hay là, nữ vương thụ và ôn nhu công? Bây giờ người ta rất hoan nghênh mối quan hệ đồng tính đó! Không kì thị mà rất hoan nghênh đó mà! Cơ mà... Còn Nam nữa. Lỗi là tại cô đã phé đi hai chân của Nam. Vũ lại thuộc dạng chung tình, nên khó mà tìm cho Khắc một lão công. Hừm

~Liễu không thèm nghĩ gì nữa. Năm nay cô đã 21, chuẩn bị lên năm tư. Còn Vũ và Khắc sẽ tiếp tục học cho tới khi tốt nghiệp. Thật buồn chán mà!

Liễu nằm bẹp lên giường sau khi cất cái “túi bóng đen” của mình. Khắc và Vũ cũng làm biếng nằm giường. Họ bắt đầu ngủ. Liễu đột nhiên nghĩ tới Ngân. Nhớ lại, thì mới thấy, từ khi gặp đến nay, hầu như lúc nào cũng thấy xuất hiện anh. Những đồ vật nhỏ cũng có thể khiến cô liên tưởng tới khuôn mặt điển trai có phần hơi ranh mãnh. Lạ thật, đừng khiến con nghĩ tới anh ta! Đó là những gì cô đang nghĩ.

“Đây là cảm giác yêu... Không ngờ nó lại khó chịu như vậy!”

Vốn dĩ, thứ tình cảm này đã được xác định. Chỉ là không biết có thật sự chân thành hay không, hay chỉ là vì cái đầu và mặt tiền.

-Quả là khó xác định.

Tai của Khắc và Vũ hơi động đậy. Liễu lập tức ngồi dậy, nói lớn.

-Hai người dậy ngay!

Nhắc đến mình, hai người kia lập tức ngồi dậy. Quả này chết chắc!

-Hai người biết đấy, em thích Ngân.

-Ừm. Sao nữa?

Liễu nhú mày. Vũ đang chọc tức cô à? Rõ ràng anh ta biết em gái mình đang nói về vấn đề gì mà!

Qua cái nhú mày mang đầy tính hăm dọa của Liễu, Vũ buộc phải mở miệng.

-Rồi rồi! Anh nghĩ rằng em rung động trước tiền tài và khả năng của anh ta, nhưng cũng không thể phủ nhận rằng em có phần thật lòng.

-Nhưng mà Liễu là một kẻ phong lưu mà! Từ khi được dạy về vấn đề giường chiếu, Liễu liên tục giả trai đi tìm đến những cô gái khác...

-Em vẫn còn là con gái!

Liễu giật đến run người. Đây là lần đầu tiên cô trò chuyện về vấn đề tình cảm với người khác, lại là con trai thì có phần khó chịu.

-Về cơ bản, em có thích Ngân.

-Vậy à?

Vũ nhìn vào khuôn mặt đỏ bừng của Liễu, khẽ cảm thán trong đầu:

“Ngân thật đủ bất hạnh. Nhưng mà, tôi sẽ chỉ giúp cậu đến đây.”

...

Ngân mệt mỏi thức dậy. Hôm qua bọn con gái chuyển đến ồn cả kí túc, kết quả là 2 giờ mới ngủ được.

Anh muốn gặp Liễu ngay bây giờ. Nếu đám con gái chuyển đến, chắc chắn sẽ có Liễu. Nhưng cô ấy ở phòng nào? Anh hơi ngờ ngợ rằng cô ấy sẽ ở chung với Vũ hoặc Khắc. Mà cũng chưa chắc.

Ngân uể oải đi làm vệ sinh cá nhân. Vừa tắm, anh vừa nghĩ tới Liễu.

-Thật kì lạ! Cô ấy thật kì lạ!

...

-Chào anh.

-Chào.

Liễu và Ngân sánh bước. Liễu vẫn còn đang gặm dở quả táo. Cô khẽ liếm môi. Hành động này lọt vào mắt Ngân. Anh thở mạnh. Yết hầu khô khan. Đôi mắt lác liêu nhìn tròn hai bên xương quai xanh tinh xảo và gợi cảm. Mất cá chắn gầy nhỏ thoát ẩn thoát hiện qua chiếc leggings tối màu. Khẽ nuốt nước bọt, Ngân cất giọng có chút khàn:

-Lần sau nhớ cài cúc trên cùng.

-Hử? Được thôi.

Liễu quay đi, tay trái còn sạch đưa lên cài cúc. Nuốt một ngụm khí lớn, cô lác liêu bơi tay phải nhóp nhép dính đầy nước táo của mình vào áo Ngân.

-Ê này!

-Ha ha!!

30. Chương 29

Khắc ủy khuất ngồi trông nắm khắp phòng. Sắp tới, hai họ Gia và họ Hắc sẽ tham dự một trận “vui” lớn, nên dựa vào lời hứa của Khắc với Vương Hồng Nhung, chúng nó sẽ lại đi trung tâm thương mại một lần nữa. Liễu lập tức ngộ ra: cơ hội để biến Khắc trở thành một cô gái!!! Ha ha, cuộc vui đã bắt đầu từ bây giờ rồi!

...

Sáng dậy tại nhà, Liễu lập tức lôi Khắc vào phòng và đá đít cái tên vẫn còn lơ mơ kia ra khỏi giường. Cô lôi ra cả đồng váy vóc, nhìn Khắc mà hai mắt sáng lóa lên. Khắc nhìn thấy đồng váy, lập tức hiểu ra cái gì đang diễn ra.

-Liều... Liều này...

-Sao?

-Quần áo...

-Vũ!!! Sang phòng Khắc xé hết...

-KHHHÔNNNGGG!!!

Hai bên ngã ngũ. Khắc đồng ý giả gái trong khi cuộc vui diễn ra, cặp song sinh kia không áp bức bóc lột mà xé hết quần áo đi và thay hết thành váy. Khắc ủy khuất vô cùng. Hu hu, người yêu đang chơi trốn tìm ới, anh bị bắt nạt kìa!!

Sau một hồi lột đồ Khắc ra, Liễu tùm tùm cười.

-Cuộc vui tối nay khá thú vị đấy. Khắc đóng giả con gái, chúng ta chơi role-play. Vũ?

-Đổi vai cho nhau hả?

-Em sẽ trở thành anh, còn anh sẽ trở thành em. Vui chứ?

-Cũng được.

-Vây lột hết đồ ra.

Vũ cởi áo ra. Liễu nhìn Khắc và Vũ. Ha ha, Khắc thì có cơ thể chuẩn thụ rồi, không nói làm gì. Vũ lại khác. Da anh có phần ngăm đen, và có phảng chút mùi đặc trưng của phái nam. Liễu gần chết vì mất máu. Muahahaha, Khắc và Vũ, cặp đôi đam mỹ đẹp nhất trong lịch sử. Cô đẩy họ vào phòng tắm, ném đại hai bộ váy vào.

“Cho ta chút fan service nào!!”

Hắc hắc, nhà vệ sinh độc quyền gắn camera! Hai nam cùng ở với nhau, hiện đang cũng thay đồ là hiện tượng gì! Cô đăng lên weibo, mặt vô cùng gian xảo. Chưa đầy 10 giây, lập tức có gần trăm người xông vào bình luận.

“Giỏi lắm gái! *ngón cái GJ*”

“Nhớ gửi ta video nhé! Yêu cưng nhiều!”

“Camera có full HD không bạn?”- trả lời “Digiever NVR 16bay PRO+ nhé tục tưng! Hàng mới!!”

“Nhớ đăng lên cho các đồng hương xem nhé! Love love!”

Vân vân và vân vân. Cuối cùng, Liễu đành phải đăng thêm một lời mới: “Các bác đoán được hai đứa đây có mối quan hệ gì với ta, không những video, thậm chí là ảnh hint chúng nó từ hồi cấp hai đến giờ.”

Lập tức, sự chú ý từ bài viết kia lập tức chuyển sang bài viết này.

“Thật con mẹ nó hay! Là thanh mai trúc mã trong truyền thuyết!”

“Chẳng lẽ người là nữ chính ngôn tình???”- trả lời “Ta là đồng nghiệp nữ nha!!”

“Đồng nghiệp nữ hảo hảo đáng yêu!!”

“Là em của công, là bạn thân từ nhỏ của thụ.”- trả lời “Sao thốt biết vậy?” - “Là Ánh Nguyệt đây!!” - “BRO!!! *lol*”

Liều cười tùm tùm. Trong khi đó, trong nhà tắm.

-Cái váy mặc như nào?

-Đừng quên là khi còn nhỏ, hai đứa mình mặc váy rồi mà.

Khắc ủy khuất, làm theo lời Vũ. Vũ thì... khỏi nói, nhìn anh với Liễu là gần giống nhau mà, chỉ khác ở làn da. Khắc run người, khẽ bước ra ngoài. Làn da trắng không một vết sẹo, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên vì tức giận và xấu hổ, mái tóc ngắn không cắt tĩa lòa xòa ra đằng sau, đôi tay thanh mảnh cọ vào nhau, đôi chân thon dài được thể hiện rõ hơn nhờ chiếc quần tất ren trắng. Liễu mở to mắt. Trông cô nửa ngạc nhiên, nửa vui thích. Ha ha, Khắc hảo hảo dễ thương. Ấy ấy, đừng chú ý cái máy quay này làm gì nha ~ Đã bảo là đừng khinh thường những đồng nghiệp nữ rồi mà!

-Liễu không được chụp mà!!

-Hừm... Anh vẫn thấy hơi thiếu.

Vũ nhăn mày, ra đằng sau lưng Liễu, và... vạch áo cô ra.

-Sao vậy?

-Anh... thiếu những vết sẹo.

Liễu trầm ngâm.

-Vậy không mặc đồ hở lưng nữa. Đồ gothic lolita.

-Cũng được.

Trong nhóm người, Liễu là người nhiều sẹo nhất. Cô từ bé không có thiên phú học làm sát thủ như ba người kia. Cơ thể luôn bệnh tật. Yếu ớt, vô dụng. Ba cô từng là kẻ gia trưởng. Từng ném con gái mình vào rừng, cho một con dao cùn tự sinh tự diệt, sống qua 3 tuần coi như là được. Trong rừng, không ít lần ăn phải độc tố, tự mình giải độc, dần dần sinh ra kháng thể. Gặp thú dữ buộc phải cầm dao lên. Bữa no nhất là tự mình giết được con hươu, số thức ăn chỉ có thể trụ trong một tuần. Rừng nhiệt đới mưa liên tục, đánh lửa gần như là bất khả thi. Tất cả mọi thứ lặp đi lặp lại mỗi ngày, trong 21 ngày khổ sở ấy. Ba cuối cùng cũng chấp nhận, đưa con út tội nghiệp như được giải thoát. Nhưng cái bóng đen vẫn cứ ám ảnh. Cô lao đầu vào luyện tập, mặc kệ mọi thứ. Vũ, Thiên, Khắc, lập tức như một cái bóng mờ. Khi mà nhận ra, cô đã đi trước họ rất nhiều rồi.

Lặng lẽ đặt tay lên những vết sẹo, ừm, sau này sẽ đi xóa.

-Tối nay sẽ vui lắm đây.

Liễu nháy mắt với Vũ. Hai người trao đổi bằng ánh mắt, rồi nhìn Khắc với đôi mắt sáng rực.

-Xin lỗi nhé baby, đây là điều mà Liễu muốn thì đành vậy thôi.

-Trời Khắc lại, nhanh lên!

Vũ thuận thực bẻ quặt hai tay Khắc ra đằng sau, vừa vặn trời lại.

-Hai người biết là hoàn toàn có thể tự cởi trời mà.

-Vấn đề là chúng ta biết anh cởi trời như nào, nên gút thắt cũng rất đặc biệt.

Khắc giật mình, mò tay về vị trí của gút thắt. Không... Không có.

-Gút thắt đâu?

-Ai biết!

Vậy là xong! Khắc sắp chết tới nơi rồi!

...

-Mọi người có nhớ trò mua bán và bỏ trốn không?

-Nhớ chứ! Ôi, thời hoàng kim của ta

~Gia Thế lim dim, nở nụ cười thỏa mãn.

Liễu và Vũ nháy mắt, đẩy cái lồng ra. Vương Hồng Nhung và Hắc Trung tỏ ra rất hứng thú.

-Trong này là tiểu Khắc hả?

-Vâng, mẹ.

-Ta rất hứng thú với trò đùa này đấy!- Hắc Trung khước miệng nhếch lên, tạo một vẻ mỉa mai khó cưỡng.

Liều kéo ra cái bật đang che phủ lồng. Khắc ngồi trong, thở dài.

-Nếu muốn chơi thì ít nhất nói một tiếng chứ, anh ủng hộ ngay.

-Trên đời này có thằng con trai đã đại học mà giọng lại cao vút như vậy là hiếm lắm.

-Không hiếm mà!

Liều cười khẩy, ném cho Khắc một ánh mắt khinh thường.

-Tất cả đứa con trai mà em quen đều giọng trầm trầm, cùng lắm là quãng tư. Anh thì sao? Quãng bảy đơn phương độc mã nhé!

Khắc không thèm so đo nữa.

-Chơi thì chơi. Lần này mà không qua 5 triệu yên thì đừng mơ anh quay trở lại nhé! Tôi là ngọc mài hiếm có đấy!

-Được thôi.

...

Đấu giá chợ đen.

-Hãy nhìn đây! Đây là xương bướm của một người trưởng thành, công đoạn lấy ra vô cùng tỉ mỉ và kĩ càng, không bị sứt mẻ lấy một miếng. Giá khởi điểm là 500000 yên.

-510000 yên.

-520000 yên.

Giá cả cứ tăng vọt. Cuối cùng, mọi thứ dừng lại.

-970000 yên. Ra giá lần 1. Lần hai. Có ai trả giá nữa không? Vậy xương bướm thuộc về vị khách số 0005.

Vị khách số 0005 đứng lên, cười khiêu khích.

Liều nhìn mà chỉ muốn chạy ra cho hấn ngậm một khẩu Mp5. Mày tưởng xương bướm hay lắm à? Bà đây cũng có!

-Tiếp theo, có lẽ sẽ là phần cao trào nhất. Hôm nay, chúng tôi nhận được một cậu bé vô cùng đáng yêu. Ra đây đi!

Cánh cửa bật mở. Khắc lập tức bị đẩy ra. Ánh mắt chứa đầy vẻ kiên định và vui thú, nhưng khuôn mặt lại hiện rõ sự sợ hãi giả tạo. Chỉ có những người lão luyện mới có thể nhận ra. Ấy nhô, đám trẻ ngày nay thật lắm trò mà.

-Giá khởi điểm là 5 triệu yên. Xin mời mọi người ra giá!

Khắc uất hận nhìn về phía ông bố của mình. Trò này chỉ có lão mới bày ra.

-5 triệu 1 nghìn yên!

-5 triệu 2 nghìn yên!

Giá tăng vọt lên vô cùng nhanh. Cuối cùng, một vị khách ra giá chốt.

-1 tỉ đô.

Giọng nói chua chát. Khắc ngẩng đầu, nhìn vị khách của mình.

-Chốt giá 1 tỉ đô. Chúc mừng vị khách số 1327 đã có được cậu thanh niên trẻ tuổi này!

Một thanh niên béo ục ịch trông vô cùng phản cảm nặng nề đứng dậy. Cậu ta cười dâm tà, nhìn về phía Khắc. Liễu không hề khoan nhượng, cười vô cùng lớn.

-Ha ha, xú tiểu tử! Ha ha!

Vũ bên cạnh phải vỗ lưng cho cô vài lần, dù vai anh cũng run lên bần bật.

-Hai kẻ kia! Người là gì mà dám nói ta như vậy! Ta là Trương Dương, con trưởng của Trương lão gia đây!

Liễu ngó người. Là Trương gia đang gặp gió nên lọt top 10 ấy hả?

-Ô ô, làm như là phú tam đại vậy! Ngài 1327 đây không thể nào đâu!

-Mày... Vậy sao không mua lấy đứa nhỏ kia? Làm như người giàu hơn ta vậy!

-Kẻ mà mày vừa mua là người tao muốn đấu giá. Thằng nhóc như này khó kiếm lắm!

Liễu giương mắt, khiêu khích. Trương Dương giận run người, ngón mỡ trên người cũng vì thế mà rung theo. Lại một trận cười giòn giã của Liễu và Vũ.

-Người là ai?!

-Ta là ai nhỉ? Cục cưng này, chúng ta là ai nhỉ?

Vũ phì cười.

-Chúng ta là cặp song sinh đã từng cướp đi viên bảo thạch trị giá 65 vạn tệ của Trương gia, hình như là vậy!

Vũ kéo dài hai chữ “hình như”, thành công khiến Trương Dương phải tái mặt.

-Là... Là Blood Eyes II và cánh tay phải a!!

Cả khán phòng ầm lên. Liễu nhếch môi.

-Trương đại thiếu gia, mau trả tiền đi! Tiểu hài tử kia là của mày rồi đó!

-Đại nhân... Tôi thực không biết!

-Mau trả tiền! Cả tỉ đô chứ có rẻ mạt gì đâu!

Trương Dương run bắn mình, lấy điện thoại ra chuyển khoản.

-Giỏi lắm cưng.

-Cảm ơn. Vậy ngài có phiền cùng tôi làm một bữa tối...

-Chết hết đi!

Liễu và Vũ lập tức chạy đi. Một lực lượng đặc nhiệm xông vào.

-Quả như tình báo, ở đây có đấu giá chợ đen thật.

-Bắt gọn hết!

Lập tức, cả hội trường náo loạn. Khắc thừa cơ, lập tức tẩu thoát.

...

Tại điểm hẹn.

-Lạy chúa, trò này vui thật!

-Anh suýt bị đem đi bán cho một kẻ xấu xí đấy!! Trên đời còn có thể loại nào khốn nạn hơn hai người không!!

Khắc gào lớn, khóc tu tu. Liễu cười lớn, cầm lấy đồ đi thay.

-Vậy là hai người thực sự chơi role-play?- Khắc hỏi.

-Tất nhiên rồi đồ ngốc nghếch.

Vũ búng trán Khắc, bẹo má Khắc, véo hăng say tới nỗi tiếng hét ở xung quanh cũng không thềm để ý.

Quả nhiên, danh ngôn thượng cổ không bao giờ sai, cái gọi là hủ nữ, vĩnh viễn là sinh vật bất tử đáng sợ nhất! Cái gọi là hủ nam, vào sách đỏ luôn chứ chẳng đùa!

Vũ véo má Khắc thêm một hồi, đột nhiên hạ tay xuống. Có phải, như vậy là hơi quá thân thiết rồi không? Ăn, ngủ, làm việc, anh toàn làm với Khắc, chỉ đi với Liễu khi mà thực hành, mà Khắc cũng có theo. Vậy là sai, phải không? Nam thì sao? Cô ấy mới là người yêu của mình. Khắc chỉ là một người bạn, nhưng những hành động đối với Khắc dần dần trở nên thân thiết và thân thiết hơn. Chẳng lẽ anh thật sự là song tính? Thật kì quặc!

31. Chương 30

0:00. Một địa điểm ẩn danh có thể có thật.

“Liễu” và “Vũ” sánh bước, đi tới khu vực thi đấu. Có đông đảo người tham gia. Hai người vô cùng khó chịu, thỉnh thoảng lại véo cho những người lại gần mình. Vậy là trong khu vực 1m, không ai dám lại gần họ.

“Các vị khách dưới đây, hãy đi tìm đến kẻ giả mạo của mình. Trông căn nhà này, có một người đang giả mạo các bạn. Đi đi! Sẽ chỉ có một nửa số người được qua. Thời gian bắt đầu!”

“Liễu” và “Vũ” ngẩng đầu. Có vẻ... trò chơi đã bắt đầu.

Hai người đứng yên bất động thanh sắc. Doppelganger của mình đang bên cạnh mình, không phải sợ gì hết. Tiểu xảo như thế này có thể tính là gian lận, nhưng đây là thế giới ngầm, gian lận được coi là có thể chấp nhận.

-Chúng ta có đi trình diện luôn không?

-Năm ngoái lúc chúng ta đến nơi là đã mất 10 phút, và chỉ có 20 người về đích. Đi luôn còn xem tiến bộ bao nhiêu.

Vậy là hai người dắt nhau đến bàn tiếp tân.

-Doppelganger là người này.

Cặp song sinh mở to mắt nhìn chàng thanh niên ngơ ngác nhìn mình. Có vẻ là người mới.

Hai người nhìn nhau, rồi cời bỏ bộ tóc giả.

-Chẳng phải... là gian lận?

-Lạy chúa! Đây là thế giới ngầm đây ông anh!

Chàng thanh niên như sực tỉnh, vội ghi lại tên.

-Hai người là...

-Blood Eyes II và trợ thủ.

-Trợ thủ của ngày tên là gì?

Hai người nhú mày. Vũ khẽ mở miệng.

-Cứ để là Incognito (Ẩn danh).

-Vậy... Blood Eyes II và trợ thủ Incognito, hai người đã hoàn thành cuộc đua đầu tiên với thành tích xếp thứ nhất.

“Quả nhiên nhảm chán.”

Hai vị à... Khai cuộc mới được tầm hai phút, sao lại nhàm chán được...

-Nếu có thể thì hai người được quyền trà trộn với thí sinh và theo dõi họ chơi.

-Được.

Hai người chạy ra khu vực thi đấu, lập tức tách nhau ra. Âm thanh rè rè của loa vang lên: “Hai người đầu tiên về đích: Blood Eyes II và Incognito.”

Lập tức, khắp nơi vang lên tiếng xì xào.

-Blood Eyes cũng tham gia? Thật tuyệt vời! Tôi nhất định sẽ nhìn thấy mặt bọn họ!

-Incognito? Là ai? Chưa nghe thấy bao giờ.

Liều và Vũ mỉm cười, tiếp tục theo dõi một cô gái đang hót hải tìm kẻ giả mạo.

-Cô gái này hình như là nhị tiểu thư của Trương gia.

-Phá cô ả đi. Em vẫn còn giận vụ của Trương Dương.

-Quý hẹp hòi.

Vũ lẩm bẩm, rồi nhặt một viên sỏi trong chậu cây, ném mạnh vào mắt cá chân của cô ả. Liều cũng bắt chước, lấy một viên sỏi khác, ném sượt qua mũi.

-Ai đấy!

Hai người buộc phải trốn đi. Những người tham gia trận đấu này đều có khả năng không bình thường, ít nhất cũng gọi là hơn người.

Chưa được bao lâu, tiếng loa lại tiếp tục vang lên: “Cặp tiếp theo về đích, là một thành viên ẩn danh trong 4rever và một kẻ vô danh.”

Lập tức, một trận quát lớn vang lên: “Khỉ gió! Ta vô danh hồi nào!”

-Đây là giọng của...

-Chắc chắn là của Ngân.

Hai người ôm trán, thở dài.

...

Ngân đang rất tức giận. Vô danh cái gì chứ! Khắc ở một bên, ngậm ngùi nghe Ngân cắn răng.

-Anh có muốn đi gặp Liều không? Hai người kia chắc đang đi chơi ở đâu đó.

-Đi.

Khắc đi trước dẫn đường. Ngân khá mong chờ, đợi gặp Liều.

Nhưng...

-Hai người ở đâu? Mau đến cứu ta!! Ngân đang đi cùng ta nè! Liều mau đi đón người yêu...

“Cạch...”

Liều lập tức đóng máy, mặt đỏ phừng phừng. Vũ lén giơ điện thoại, chụp ảnh gửi về cho mama đại nhân.

Vương Hồng Nhung, chính thức ngắt xui.

Hắc Trung, lần thứ hai trong đời quên mất mình là ai.

Vũ, lần đầu tiên trên đời thấy vẻ mặt xấu hổ của Liều.

Khắc, lần thứ n bị phũ.

Và Liều, xấu hổ muốn đâm đầu tự tử.

Liều quyết tâm gọi lại cho Khắc.

-Từ ngày mai, không cho anh ăn đồ của Vũ nữa.

-OA!! Liều đại nhân xin tha mạng!!

Khắc khóc ròng. Không!! Đồ ăn ngon đang biến mất trước mắt.

NO!! Phải định vị Liều. Khắc bật GPS, lần theo điện thoại của Liều.

-Ồ, tìm ra rồi kìa.

-Chậm thật!

Khắc vội vàng chạy đến. Ngân có vẻ vẫn tỉnh bơ chạy sau, miệng còn nhai thanh kẹo. Khắc không chịu nổi đả kích mất đồ ăn ngon, lập tức quỳ xuống cầu tha thứ.

-Anh sẽ không trêu nữa mà!

Liều ném cho Khắc một ánh nhìn khinh bỉ. Hừm hừm, ta ghim ta ghim.

Khắc chột dạ, hướng ánh mắt cầu cứu sang Vũ. Mắt hơi rưng rưng, mũi đỏ ửng lên.

“Tiểu thụ làm nũng tiểu công kia a!!!”

-Được rồi...

-Cảm tạ đại nhân nhiều nhiều!

-Nhưng mà Vũ này...

-Sao vậy em gái?

-Anh có đồng ý cho Khắc ngủ chung giường không?

-Hả? Được thôi. Hồi trước còn tắm chung nữa mà.

Liều và ta, chết lâm sàng.

...

Trò chơi cuối cùng cũng kết thúc vòng đầu.

“Vòng đầu kết thúc. Trong trò chơi, có 912 người về đích, 124 người bỏ cuộc, 12 người bỏ cuộc theo cặp, những người còn lại tự động rút khỏi trò chơi, vậy là mất 236 người chơi, chỉ còn 676 người chơi. Bây giờ, xin bắt đầu vòng hai.”

Tiếng loa rè vang lên. Có tiếng ai oán, có tiếng tức giận, có tiếng vui mừng.

“Xin được phổ biến như sau: Các cặp sẽ làm thành nhóm, tùy vào khả năng chiêu mộ để mà dành chiến thắng. Nếu không tham gia nhóm, sẽ để tên ẩn danh. Nhóm càng nhiều người càng tốt. Thời gian 3 tiếng, bắt đầu.”

Liều và Vũ bất ngờ. Năm ngoái không có thủ đoạn lừa lọc này.

-Này, hình như phải dùng cách mới.

-Phải đấy.

Hai người quay sang Khắc.

-Lại đành nhờ đến mỹ nhân kế vậy.

-Uoa!! Hai người tính giở trò gì.

-Chỉ là liên thủ với nhau thôi mà!

Liều ngọt giọng, lôi Khắc vào phòng vệ sinh. Vũ và Ngân đứng ngoài, trơ mắt kẻ Liều lộng hành.

-Cô ấy biết đó là vệ sinh nam chứ?

-Chịu thôi.

...

Tầm 10 phút sau, Liễu bước ra ngoài, mặc trên mình đồ của Khắc.

-Liều hôm nay mặc vậy phải không?

-Ừ.

Vũ và Ngân chui tọt vào nhà vệ sinh, lôi điện thoại ra. Haiz, đám trẻ giờ tôn thờ công nghệ quá rồi!

-Hai người đi chết đi!!!

-Khắc! Đừng đánh!

Cả ba người đi ra không toàn vẹn. Toàn vẹn ở đây là gì thì đừng có mà nghĩ bậy nghen!

-Ba người chơi Threesome trong đây à?

-Bậy bạ!

Liều nhún vai, tỏ vẻ ta vô tội. Vũ đỡ trán.

-Nói kế hoạch đi.

-Uy hiếp.

Vũ có thể hiểu, nhưng Khắc và Ngân không thể.

-Nghĩa là sao?

-Hừm... Chúng ta sẽ dùng Khắc để dụ đám công tử thích khoe mẽ, rồi uy hiếp chúng vào nhóm. Đơn giản vậy thôi.

-Khả năng thu hút của Khắc là kém nhất, nên đành để Khắc dùng cách này, còn bọn này sẽ dùng cách riêng. Bảng của mấy người đâu?

Ba người trực tiếp ghi tên vào bảng, rồi ấn dấu vân tay. Đây là bảng của bên tổ chức, nếu đã cùng nhóm thì nhóm trưởng sẽ là kẻ nắm giữ tất cả. Nhóm trưởng bị bắt và buộc phải ghi danh vào nhóm khác thì sẽ trở thành thuộc hạ của nhóm trưởng nhóm đó. Như một vòng tuần hoàn vậy.

-Wow, thật sự chỉ có ghi danh một bảng mà những bảng còn lại cũng có nè!

-Đúng chứ?

-Giờ thì đi tìm những kẻ xếp bét, rồi dần dần lên cao hơn.

-Tản ra!

Bốn người lập tức tản ra. Khắc rất nhanh chóng tìm được một người, âm thầm tiến về phía sau và lấy dấu vân tay.

“Trương tiểu thư đã bị bắt, trở thành người của 4rever.”

-Cái gì?

-4rever? Tưởng đã giải tán?

-Ta tưởng chỉ có hai người trong nhóm đó tham gia?

-Trương tiểu thư vô vọng rồi.

Trương tiểu thư sụp xuống. Bảng của cô ả hiện lên dòng nhắn.

“Người tìm được nhiều nhất sẽ nhận 1 tỉ đô.”

-1 TỈ ĐÔ?

Trương tiểu thư bất ngờ, vội chạy đi tìm mồi. Là 1 tỉ đô, 1 tỉ đô! 1 tỉ đô trong tài khoản của mình! Là người đầu tiên “được” nhận vào 4rever, cô ta có lợi thế lớn vô cùng.

Sau đó là hàng loạt những cái tên bị nêu danh. Tất cả đều trở thành người của 4rever.

“Hạ Vy Vy đã bị bắt, trở thành người của 4rever.”

“Ngô Doãn Nguyên đã bị bắt, trở thành người của 4rever.”

“Trịnh Lý đã bị bắt, trở thành người của 4rever.”

“Chu Đông đã bị bắt, trở thành người của 4rever.”

Loa liên tục phát ra âm thanh rè rè. Không nghe rõ được tên người, nhưng 1 tiếng “4rever” lại rất rõ. Tiếp tục, loa lại kêu vang.

“Minh Tử Đằng đã bị bắt, trở thành người của Faceless.”

“Doãn Bối Bối đã bị bắt, trở thành người của Sunset.”

“Phượng Thúy đã bị bắt, trở thành người của 4rever.”

“Hoàng Yên đã bị bắt, trở thành người của Ẩn danh.”

Và một loạt cái tên khác. 4rever thăng hạng liên tục, lên voi xuống chó, có lúc nhảy tốt lên top 5, lúc tụt xuống đáy của địa ngục.

Liều nhìn bảng số liệu, có một số kẻ kém cỏi liên tục bị trao đổi giữa các nhóm.

-Đành phải đánh phủ đầu một trận vậy.

Liều nhìn kẻ đứng đầu bảng xếp hạng, là Nameless với khoảng 300 thành viên. Nếu bắt được nhóm trưởng, đảm bảo được top 5.

-Nameless... Có lẽ chỉ có chị ta mới có thể là người đứng đầu.

Liều vụt đi tìm kiếm nhóm trưởng Nameless. Chỉ có cô ta mới đứng đầu được.

...

-Xin chào.

-Xin chào, Volve.

Volve thông thả ngồi bấm màn hình, liên tục gửi tin đi.

-Chị giỏi kích động người khác ghê nhỉ?

-Khi bắt đầu, chị đã tìm hiểu về hơn nghìn người tham gia rồi.

-Ấn tượng đấy!

Volve tiếp tục bấm máy cho kẻ mới vào.

-Giải thưởng dành cho người bắt được nhiều nhất của chị hơn số tiền 1 tỉ đô của em rất nhiều.

-Rốt cuộc là gì?

-Bí mật.

Liều nhúu mày, tay thủ sẵn con dao. Volve cười khinh, mắt cong lại.

-Em thật ngu ngốc!

-Chị thì sao?

-Nhớ khi trước quá! Liều vẫn còn sợ chị.

-Câm!

Liều phóng dao. Volve trực tiếp bỏ tấm bảng sang một bên, né con dao.

-Không tệ. Tốc độ bắt chị phải né, cao trình đấy.

Liều càng tức giận, tiếp cận Volve. Trước mắt chỉ còn hình ảnh của Volve, trong đầu mô phỏng cảnh tượng chiến đấu. Đôi mắt hiện lên vẻ khát máu, như đã mất nhân tính. Volve không cần nhân nhượng nữa, tay cầm lấy con dao đặt trên bàn, rồi chạy về phía Liều.

Liều vùng tay, chém một đường sắc bén. Volve không vừa, lùi lại tránh cho con dao chạm vào mình. Liều càng ngày càng vùng tay mạnh hơn, mỗi nhát càng chuẩn xác hơn.

“Xoẹt!”

Tiếng dao sượt qua da thịt vang lên. Màu máu đỏ tươi đập vào mắt Liều. Con dao dính chút máu tươi.

-Chết tiệt!

Liều nhìn con dao của mình. Màu máu đỏ tươi nổi bật trên con dao bạc, móng tay dính chút máu, thoát nhìn kinh dị, mà không phản cảm.

-Thật đẹp...

-Khỉ gió! Em bệnh hoạn thật đấy!

-Thật đẹp!

Liều điên cuồng chém tới, mắt lộ rõ sự hoang dã. Khát máu, bản năng thuần túy của những kẻ đi săn. Liều là một sát thủ thuần túy. Thích vờn con mồi như bao động vật ăn thịt khác, khiến con mồi tê dại, và đi vào chỗ chết.

“Không thể tiếp tục như vậy!”

Volve vẫn giữ ý thức, quay người bỏ chạy. Giờ chỉ còn cách chạy trốn. Dù sao cũng chỉ là trò chơi, phải bỏ mạng mới là vấn đề.

-Muốn chạy sao chị yêu

--Đồ bệnh này nữa, em tỉnh cho chị!

-Chị yêu đừng chạy!

Liều điên cuồng đuổi theo, hai mắt hiện chút tia đỏ. Đồng tử co rút, sự điên rồ càng hiện rõ.

-Đành phải đánh.

Volve né đòn, rút con dao ra. Liều nhìn thấy dao, lập tức hưng phấn.

Con dao dính máu của Liều vùng tới, ánh bạc cùng sắc đỏ loang loáng.

-Tốt lắm!

Volve có chút sợ hãi, quát to, hòng lôi ý thức Liều quay trở lại. Quả thật may mắn, Liều nhận ra mình đang làm gì, nhưng không ngừng đánh.

Liều thấy Volve có sơ hở, lập tức luồn người ra đằng sau.

-Em thắng rồi!

Liều đánh mạnh vào gáy Volve. Cô chị ngất đi.

Liều không chần chừ, lấy dấu vân tay của Volve. Loa vang lên âm thanh rè rè.

“Nhóm trưởng Nameless Volve đã bị bắt, thành viên nhóm Nameless là của 4rever.”

Cả căn nhà đột nhiên im lặng. Cái quái gì vậy? Hơn 400 người bàng hoàng.

“Tíc...”

Âm tin nhẩn vang lên.

“Giải thưởng của tôi và Volve sẽ gộp lại, dành cho người bắt nhiều nhất.”

-Wow!! Thật hào phóng!

-Cố lên nào các chị em!

Liều nhếch môi cười nhạt. Bắt được thủ lĩnh là bắt được hơn 400 người, còn thắng thua cái gì ở đây?

-Cảm ơn chị nhiều!

Cơ bản người thắng là Liều rồi. Cô vác chị gái lên vai, quay về y tế.

...

-Nhóm chiến thắng là 4rever!!!

Tiếng hô hào vô cùng lớn. Cả tòa nhà như rung lên.

-Nói thắng. Người chiến thắng là Blood Eyes II ta. Người bắt được nhiều nhất cũng là ta.

-HẢ???

Cả gian phòng ồn ào.

-Mà, nếu như không phải ta, thì người đứng thứ hai là Incognito, phần thưởng là của anh ta vậy.

-Argh, không được nhìn mặt của Blood Eyes II rồi!

Liều nhướn mày. Dem mặt của ta so sánh với 1 tỉ đô, đám người này nào tàn hết rồi! 1 tỉ đô chắc chắn hơn! Chỉ được lắm, bà già!

Vũ bên cạnh cười nhẹ, đi lấy giải thưởng của ban tổ chức.

“Ngân có vẻ rất giỏi đấy nhỉ?”

32. Chương 31

Liều bực dọc, nhìn tài khoản hơn 1 tỉ đô của mình. 1 tỉ là nhờ có trò vật mà thành. Thật là lũ đàn ông ngu dốt, vì người đẹp mà bỏ ra số tiền có thể mua được tầm 5 hòn đảo. Thật ngu dốt ngu dốt ngu dốt!

Vũ bất mãn, tay với lấy điều khiển TV, bật kênh chìm. Anh đột nhiên mở to mắt, gọi tên Liều.

-Wow! Liều, em phải xem cái này!

Liều hướng về màn hình. Là Volve. Có chuyện gì vậy?

“Trong trò chơi, cô đã bị thảm bại dưới tay của Blood Eyes II. Cô nghĩ sao khi mà thua trước hậu bối của mình như vậy?”

-Bình thường thôi. Blood Eyes II dù là hậu bối, nhưng tiềm lực ai ngờ lại lớn đến vậy.

“Nếu Blood Eyes II đang xem kênh này, cô sẽ nhắn gì?”

-Lần này em thắng trong vô thức. Nhưng lần sau hãy giữ bản thân tỉnh táo.

Liều tắt TV đi, khuôn mặt tràn đầy nộ khí. Rõ ràng là cô có lấy lại được ý thức của mình vào lúc cuối cùng, dù là do có tác động bên ngoài.

Nhưng cảm giác ấy... Cảm giác tự do thả mình chém giết, dao sắc chém qua da thịt mềm, màu máu đỏ nhuộm tươi ánh bạc... Thật vô cùng tuyệt vời!

Thích những thứ như vậy, có đúng mình bệnh hoạn thật không? Hay là vì bản năng động vật ăn thịt? Những kẻ săn mồi với kẻ bị săn. Không đúng! Cả cô và Volve, đều là những kẻ săn mồi thực thụ. Đây có lẽ chính là cuộc tranh giành mồi. Chỉ là, phần thưởng không được như ý.

-Này, đưa hẩu.

-Cảm ơn.

Liều xúc từng miếng dưa ngọt lịm, đưa lên miệng. Dù vậy, cũng không ngăn được vị đắng chát của tâm tư.

...

-Đây là toàn bộ hồ sơ của công ty. Hai đứa giờ sẽ nắm trong tay 97% cổ phần. Ta 1%, Nhung 1% và Gia Thế 1%.

Liều và Vũ nắm chặt tay. Chuyển giao công ty, chuyển giao cổ phần, chuyển giao trách nhiệm. Cho hai đứa trẻ mới có 22 tuổi đầu!

-Cảm ơn, ba.

-Hai đứa tự chia nhau cổ phần nhé.

-Vâng.

Hai người nhìn nhau, nở một nụ cười ranh ma.

-Liều này, anh nắm 32%, Khắc nắm 32%, em thì hẳn 33%.

-Anh ở chi nhánh phía bắc, em phía nam. Có gì đến chi nhánh trung ương Bắc Kinh tụ họp.

-Khắc thừa kế công ty Gia Thế, nắm trọn 100% cổ phần. Cậu ta chia cho chúng ta 70%, em nắm 35%, anh nắm 35%.

-Chà, chúng ta được tin tưởng quá nhỉ!

Vũ nắm 35% công ty Gia Thế và 32% công ty Hắc Trung, Liều nắm 35% công ty Gia Thế và 33% công ty Hắc Trung, Khắc nắm 30% công ty Gia Thế và 32% công ty Hắc Trung.

-Vậy nghĩa là, em nắm nhiều nhất nhỉ?

-Phải.

Liều trầm ngâm một lúc, rồi lấy ra một hợp đồng.

-Bắt Khắc đọc, rồi kí. Cho ai đó làm công chứng... Ừm, nhờ anh ta vậy.

-Được.

...

Sau hai tuần chuyển giao công ty, chuyện đầu tiên họ làm, chính là bắt chủ tịch mới của Gia Thế kí hợp đồng.

Trong phòng họp, ai cũng bàn tán xôn xao về ba vị chủ tịch mới này. Ba người họ trẻ măng, lại còn không có kinh nghiệm.

-Trật tự!

Liều nghiêm mặt, rồi quay sang Gia Khắc, nở nụ cười xã giao.

-Mời Gia tổng ngồi.

-Cảm ơn Hắc tổng.

Vũ bước vào phòng, ngồi bên cạnh Liều.

-Chà, song Hắc tổng! Tôi phải gọi hai người như nào đây, Hắc tổng lớn, Hắc tổng bé?

-Ha ha! Cứ là Liều và Vũ là được, Khắc à!

Ba vị tổng tài nở nụ cười thỏa mãn, khiến cho các đại lão phải bất ngờ vì mối quan hệ thân thiết này.

-Vậy thì hai người bắt tôi ký gì?

-Một bản hợp đồng nhỏ, không cần gì khác.

Thư ký đưa đến cho Khắc một bản hợp đồng. Anh nhú mày, nở nụ cười có phần tức giận.

-Bộ thâm tình của chúng ta chưa đủ hay sao mà lại phải ký bản hợp đồng này? Chẳng lẽ hai người không tin tôi sao, hai vị Hắc tổng.

Gọi là Hắc tổng, tức là, giờ đây, họ chỉ là những con người đứng trên thương trường.

-Gia tổng, anh có lẽ có hiểu nhầm đâu đó. Đời này, không một ai đáng tin hoàn toàn.

-Hắc tổng lớn, tôi cũng nghĩ hai người hồ đồ. Hai người chia cho tôi 32% cổ phần, một con số vô cùng lớn. Chỉ riêng quỹ đen của Hắc tổng bé cũng chưa đáng giá bằng 1% cổ phần đâu!

Hai người nhú mày. Quả thật 32% cổ phần của công ty Hắc Trung không hề nhỏ.

Một số đại lão lên tiếng hỏi:

-Rất cuộc tài khoản của Hắc tổng là bao nhiêu?

-Hơn 1 tỷ đô. Các người làm tại công ty này, tai to mắt lớn, nhẽ ra phải biết 1% là như nào chứ?

Các đại lão giật thót trước cái trừng mắt của Liễu và Vũ, lập tức im miệng.

-Nhưng tại sao? Tôi cũng tin tưởng hai người mà giao tới 70% cổ phần đấy thôi!

-Nếu như vậy thì quá đơn giản. Nếu cả hai bên cùng tin tưởng nhau, thì làm gì có chuyện hợp đồng. Căn bản là vì chúng tôi cần xác thực.

-Nếu tôi không đồng ý?

-70% cổ phần nhà cậu sẽ mất. Kể cả khi cậu lấy ra 32% của chúng tôi, vẫn còn 64% còn lại để làm vốn đầu tư.

Khắc khẽ nhắm mắt, thu gọn mình vào ghế. Cả cơ thể mảnh mai như muốn nhập vào cái ghế luôn.

-Ha ha!! Đúng là song sinh Hắc gia!! Hai người được lắm! Được thôi, tôi ký.

-Em biết mà! Anh dễ mềm lòng! Thảo nào hai người được dân mạng ship là phải!

Vũ véo mạnh vào eo Liễu. Liễu hét toáng, rồi quay sang cho Vũ một bạt thẳng cánh cò bay.

Khắc hắng giọng, đưa bản hợp đồng cho thư ký.

Liễu và Vũ cũng bình tâm lại, vuốt ngực, rồi cùng ký luôn vào bản hợp đồng.

-Công chứng viên đâu?

-Xin phép.

Một chàng trai đứng dậy. Là Ngân. Anh bước đến chỗ hai vị Hắc tổng, lấy ra cây bút của mình.

-Kia là... Hà tổng!

-Lạy chúa! Một bản hợp đồng là lại khiến một tổng tài làm công chứng viên! Rất cuộc bốn người này như nào.

Tất cả mọi người đều ồ ồ hết cả lên.

Nhưng ba người vô tâm vô phé kia lại nghĩ khác.

“Chỉ là một thằng sẽ kết hôn với Liễu, sau này đăng nào chả là em rể.”

“Chỉ là Ngân thôi mà!”

“Chữ ký đẹp thật...”

Hiu hiu, một mảng tối đen buồn đời...

...

-Ha ha! Năm ngón tay in trên mặt Vũ này!

-Im đi đồ thụ lòi!

Khắc liên tục trêu chọc Vũ trên đường tới căn tin. Khắc muốn ăn thử đồ ở đây xem như thế nào. Các vị đại lão tiếp bước đằng sau, bất ngờ vì họ có thể nói chuyện với nhau bình thường, chọc ghẹo nhau bình thường, hơn hết là có thể khoác vai nhau như những người bạn, bạn rất thân, bạn thân nhất vũ trụ.

Những ánh nhìn soi mói, thậm chí là tiếng flash máy ảnh cũng không hề bị che giấu.

“Đồng nghiệp hảo hảo đáng yêu ~”

Nhân lúc Khắc và Vũ không để ý, Liễu giờ điện thoại lên, cho mọi người xem tài khoản weibo của mình. Một số người nhận ra, bất ngờ vô cùng.

-A! Hắc tổng nữ là...

-Suyt!

Liễu nở nụ cười ranh ma, đưa ngón trỏ đặt lên môi.

“Piu!” một tiếng, mũi tên của Cupid trúng ngay trái tim hàng vạn cô gái.

-Hắc tổng nữ hảo soái!

-Cô ấy còn là FuFujoshi* cực nổi tiếng trên weibo đấy!

-Là cô ấy hả? Cộng đồng hủ nữ tự hào ghê! Có Hắc tổng nữ là hủ!

Liễu nở nụ cười thật tươi, tách khỏi hai đứa kia. Cô lại gần một nhóm nhân viên nữ đang tranh luận.

-Cô ấy đang lại gần kìa!

-Xin số đi! Cả wechat, hay wangwang cũng được!

Liễu nhếch môi, lấy trong túi một tờ giấy nhỏ.

-Đây là số điện thoại cá nhân của tôi, acc wechat và weibo cùng tên, mọi người cho tôi số và acc được không?

-Tổng tài xin số của mình...

Cả nhóm đồng nghiệp ấy ngất đồng loạt.

...Bonus...

Bé Chymte: “Hắc tổng!! Không ngờ ngài chính là FuFujoshi trong truyền thuyết!”

FuFujoshi: “Hắc hắc”

Bối Bối: “Ngoài giờ làm việc thì gọi Hắc tổng như nào?”

FuFujoshi: “Cứ gọi là Liễu tỷ:)”

Bảo bối nhi: “Liễu tỷ đầy đủ là Hắc Vũ Đình Liễu phải không? Tên hay quá!”

FuFujoshi: “Dựa vào công lòi-san hết đấy.”

Bé Chymte: “Là sao?”

FuFujoshi: “Lúc công sinh ra thì mưa, lúc tỷ sinh ra thì hết mưa.”

Bảo bối nhi: “Trùng hợp vcl!”

FuFujoshi: “Tỷ biết.”

FuFujoshi: “Tỷ có thứ muốn cho nghe.”

FuFujoshi: “Hắc hắc”

Bảo bối nhi: “Nghe mờ ám quá!”

Bé Chymte: “Tỷ bonus gì vậy?”

Bối Bối: “*~*”

FuFujoshi: “Hồi còn bé, bọn này tắm chung với nhau. Và ta nghe thấy chúng nó trò chuyện vô cùng ”chong xáng“ ...”

Bối Bối: “Là gì???????”

FuFujoshi: “Là cổ phần của Trương gia tụt dốc không phanh**!! Ka ka ka!! Nói về điểm nhạy cảm như vậy trong lúc tắm! Lãng mạn quá!”

Bối Bối: “Cơ bản thì vẫn là tổng tài.”

Bé Chymte: “Lầu trên cùng ý kiến.”

Bảo bối nhi: “...”

...

*Fujoshi nghĩa là hủ nữ tử, mà fufu là tiếng cười vô cùng d*m của đám hủ khi nhìn thấy hai đứa con trai sát lại gần nhau.

**Cổ phần tụt dốc chính là điều vô cùng bức bối của mọi người ngày nay >^

33. Chương 32

Kì thi tốt nghiệp đại học. Khắc và Vũ vô lương tâm đổ mọi việc lên đầu trợ lý của mình, bắt đầu kì thi ác mộng nhất trần đời. Thậm chí, có vị chị gái nào đó đang an ổn làm tại chi nhánh bên Mỹ giao hết sự đời lên người ông chồng đáng thương, rồi đặt lịch về nước an ủi tâm hồn hai đứa em nhỏ, hại ông chồng nào đó phải gọi cho mẹ vợ đại nhân cầu cứu. Đến cả Liễu và Ngân cũng một ngày làm việc một tuần để về nhà ôn tập cho Khắc và Ngân.

Tâm hồn tự nhiên nở hoa... Vì một bài thi nhỏ mà các vị chủ tịch khiến cho cả đài truyền thông liên tiếp đưa tin, tự hào quá xá!

...

Vương Hồng Nhung tao nhã đặt chén trà xuống, nở nụ cười nhìn đứa con trai cưng của mình.

Sau kì thi ác mộng, kết quả đã được công bố.

-Hai đứa rất biết cách khiến cho ta nở mày nở mặt nha! Ha ha, hai đứa con đều là thủ khoa!!!

Điểm hai người rất cao. Cao hơn cả Liễu hồi cô có điểm thi. Tất nhiên, điều này khiến cho Liễu vô cùng ghen tức.

-Hai người nhớ lấy! Nhất định sẽ có cách vượt hai người! Giờ hai người là đối thủ của em!

Khắc và Vũ buồn đời ôm bút chì đi vẽ nắn.

-Híc! Liễu ghét bỏ ta rồi!

-Cao hơn có nửa điểm thôi mà!!

-Nhưng mà...

Vũ đứng lên, tiêu sái chỉnh quần áo.

-Tôi sẽ không bao giờ thua em gái mình nữa.

-Đấu thì đấu! Sợ gì!

Hai người mắt tóe lửa nhìn nhau. Khắc nở nụ cười gian, đem điện thoại lên chụp lại.

-Liều tưởng anh không có weibo chắc! Anh cũng là huyền thoại weibo chứ bộ!

Khắc đăng ảnh lên với dòng caption: “Song Hắc tổng cãi nhau như vậy thật khiến người ta an lòng!!”

“Gia đại nhân thích đim hai người bạn của mình quá nhỉ?”- “Hắc nữ cũng hay đim ta lắm!”

“Hình như Hắc nữ có QQ đấy...”- “Là gì???”- “Gia đại nhân quỳ xuống lạy ta đi!!”- “Trảm!”

“Ta biết Hắc nữ đấy! Cô ấy là FuFujoshi, ID là 09xxxxx12.”- “Thanks cục cưng!”

Khắc mừng rỡ, đuôi vẫy vẫy. Anh lập tức đi tra tài khoản.

-May ghê! Để công khai!

Khắc không mừng rỡ được bao lâu, lại lập tức hộc máu.

-Cái củ chuối... Toàn ảnh mình và Vũ.

Một ngày nào đó, Khắc dễ thương đã khai sáng đôi mắt của mình về ánh nhìn của một đám hủ nữ.

“Đám con gái thật đáng sợ!”

...

-Tạm biệt. Nhất định sẽ quay về với mọi người.

-Hẹn gặp lại.

Liều và Vũ xách vali của mình đi làm thủ tục. Khắc vẫy tay, miệng nở nụ cười tươi.

-Vĩnh biệt hai người nhé!

Lập tức bị mẹ Gia bên cạnh cú cho một phát và đầu.

-Mẹ!!

-Ai cho mày nói đàn anh đàn chị của mày như vậy!

-Con bằng tuổi mà!

Hai mẹ con cứ náo loạn, giấu đi sự buồn bã khi phải chia tay.

...

Tại chi nhánh miền nam.

-Xin tự giới thiệu, tôi là Hắc Vũ Đình Liều, đời thứ 95 của dòng họ Hắc, một người trong song bào thai, giờ xin được tiếp quản chi nhánh miền nam của tập đoàn.

Liều khoan thai đứng trên bục nói xuống. Các nhân viên có chút bất mãn, dù sao thì kế thừa cả một tập đoàn khổng lồ khi chỉ 22 tuổi là vô cùng phi khoa học và bất hợp lý.

-Nếu mọi người đang bất mãn, tôi sẽ giảm thiểu mọi công việc. Tối giản mọi thứ. Hài lòng chưa?

Các nhân viên ngây người, rồi lục đục đi làm việc của mình. Nụ cười trên môi Liều tắt ngấm. Cô bước tới thanh máy, cùng một số nhân viên đi lên phòng. Các nhân viên kia không khỏi sợ hãi và rùng mình. Khi đứng gần, vị Hắc tổng tỏa ra mùi hoa trà thơm ngát, nhưng lại mang chút lạnh lẽo và khô khốc. Hắc tổng khiến người khác phải nghĩ rằng, cô chính là một kẻ cao cao tại thượng không ai có thể chạm tới, là trăng trong ao mãi không vớt được. Chính khí chất này biến cô thành một kẻ cô độc.

-Đến rồi kìa. Còn không mau đi làm việc.

-A... Vâng!

Lập tức, các nhân viên ào ra như ong vỡ tổ. Liễu thở dài, cầm lấy tập tài liệu thư kí đưa cho khi nãy, lật qua lật lại.

Môi thoáng hé nụ cười, hai mắt híp lại thành vòng cung tuyệt đẹp, Liễu khẽ liếm môi.

-Không tệ nha!

...

Dựa trên sự kiện gần đây mà nói, hai vị Hắc tổng vô cùng... ảo diệu. Hai người đem hết tất cả những gút mắc vấn đề trong tập đoàn ra giải quyết hết, đồng thời đem cả những người có ý đồ xấu với số tài sản khổng lồ ra chinh hết, chinh là đầu đến chân, từ A đến Z.

Tại chi nhánh phía bắc, Vũ đã tuyển được vô vàn người giỏi, sau đó sàng lọc kĩ càng rồi đưa họ vào từng chi nhánh thích hợp trên khắp thế giới. Mọi thứ ở đây lên như điều gặp gió.

Tại chi nhánh phía nam, Liễu đã đem tất cả vấn đề nội bộ giải quyết hết tất cả, sau đó ngầm xử lý tất cả những ai có ý đồ xấu.

Mọi người ai cũng chỉ biết ồ à khi nhìn vào hai vị Hắc tổng. Họ giải quyết mọi thứ chỉ trong một tuần. Sự linh hoạt và khôn khéo của hai người rất được lòng của nhiều người. Cuối cùng, ai cũng vô cùng nể phục họ và tôn họ như thánh.

Lại là một tuần bận rộn. Hai vị Hắc tổng gặp lại nhau tại trụ sở chính.

-Chào Đại Hắc tổng.

-Chào.

Cả hai người toát lên vẻ nghiêm túc và chững chạc, rất hợp với phong cách của vị tổng tài.

-Hắc tổng!

Hà tổng gọi lớn, nụ cười xã giao trưng trên miệng. Song Hắc tổng cười lại, sau đó, Đại Hắc tổng đưa tay ra bắt.

-Chào buổi sáng, Hà tổng.

-Hôm nay tôi lại làm công chứng viên cho cái gì tiếp đây?

-Chà, một vụ chuyển nhượng tài sản.

Hà tổng cười nhạt, đảo mắt nhìn sang Liễu.

-Cô vẫn như vậy nhỉ?

-Sao cơ thưa Hà tổng? Tôi không biết là như thế nào, nhưng tôi chắc chắn tôi khá xuất sắc ở mọi mặt.

-Chỉ là... Cô vẫn lạnh nhạt như vậy.

-Tôi lạnh nhạt? Trong khi chúng ta đang phát triển mối quan hệ?

Liễu tiến tới nâng cằm của Ngân. Ngân khá là thích thú. Anh liếc nhìn người con gái trước mắt, buông lời cợt nhả.

-Hắc tổng? Cô rất lạnh nhạt đấy! Dù cả hai biết được cảm tình, nhưng có vẻ không hề có một chút tiến triển nào nhỉ!

-Tình yêu là phù du. Tôi thích sự tự do bây giờ hơn. Tốt nhất là cứ để anh theo đuổi tôi.

-Được lắm đồ gian xảo.

-Đồ lưu manh!

Hai người cười nhạt, rồi cùng bước vào thang máy. Vũ chỉ còn cách thở dài, tiếp bước họ.

...

-Vậy hai vị Hắc tổng, việc chuyển nhượng này sẽ như thế nào?

Một người đàn ông trung niên lo lắng nhìn Liễu. Cô hơi nhíu mày. Cái loại như này rất đáng khinh. Nhìn mặt người khác mà hành động, vô cùng đáng ghét.

-Ngư tổng! Việc này dù nghe là có lợi cho tôi, nhưng thực chất lại hoàn toàn là của ông. Chắc là quen tham ô của cấp dưới nên thường dùng thủ đoạn lừa lọc này ư? Quá nhiều lỗ hổng. Nếu như hai đứa con ông nắm đa số cổ phần của công ty, sao không chuyển cho chúng, mà lại là tôi? Ý đồ của ông là gì?

-Tôi... Tôi không có!

-Nghe đây! Chúng tôi không kí. Tôi không ngờ ông lại là thể loại này!

Liễu cao giọng, bực dọc bước ra khỏi phòng. Vũ đứng lên, thở dài.

-Hắc... Hắc tổng! Xin giúp đỡ tôi!

-Ngư tổng! Ông nghĩ tôi là gì? Chân sai vặt cho cô ấy? Chúng tôi hoàn toàn ngang hàng nhau. Đừng nghĩ rằng cô ấy có tiếng tăm mà chỉ ôm chân cô ấy, giờ quay sang nài nỉ tôi! Ông về đi!

Vũ cũng tiếp bước ra ngoài. Ngân định đứng lên, lập tức bị lão già mặt dày kia kéo lại, trông vô cùng thương tâm.

-Hà tổng... Làm ơn nói hộ...

“Bộp...”

Một âm thanh lớn vang lên. Ngân đã lấy chai nước gần đấy đánh vào tay ông ta.

-Việc ông nói hôm nay, để cho hai đứa con nhà ông tới làm giám đốc, còn có ý giới thiệu chúng cho hai vị Hắc tổng.

Ngân lừ mắt, đầu hơi nghiêng.

-Tôi sẽ khiến chúng bị đào thải đấy!

Nói xong, Ngân sải bước ra ngoài. Ngư tổng quỳ sụp xuống, thở dài.

...

Ngân nhìn Liễu khẽ chớp mắt, hàng mi dài lả lướt. Thật xinh đẹp, thật cô độc. Anh muốn cô. Nhưng không thể rồi.

34. Chương 33

Liễu vươn vai, rời mắt khỏi màn hình máy tính. Công việc chất đống, đến giờ mới xong. Cô nhìn về phía ngoài trời. Bầu trời đen ngòm, ánh đèn điện từ khu phố nhộn nhịp sáng rực. Nhưng nó không thể khiến cô hạnh phúc. Đặt tay lên cửa kính, bàn tay cô như bao trọn cả thành phố. Một thành phố trong tay, ước mơ của bao kẻ. Nhưng một khi đạt đến điều mình cần, chúng ta nhanh chóng chán nản, và sẽ rời bỏ nó. Vậy nên, cách duy nhất để khiến cho Ngân chỉ nhìn về phía cô, chính là sự mập mờ. Đàn ông, có tính chiếm hữu cao, sẽ muốn cho sự kết nối ngày càng bền chặt. Lạt mềm buộc chặt ư? Vô dụng!

Khoác lấy chiếc túi, Liễu sải bước ra khỏi tòa nhà. Vóc người thanh mảnh, dễ khiến người ta tưởng rằng vô cùng yếu đuối. Mái tóc dài được tết lên gọn ghẽ, khẽ đong đưa.

-Chào Hắc tổng.

-Chào anh.

Chào một nhân viên, cô đột nhiên nhếch miệng.

-Anh cùng về à?

-Vâng. Tôi có thể đi cùng Hắc tổng không?

-Được. Đúng lúc xe nhà đang hỏng.

Vừa nói, cô vừa đưa tay gửi tin nhắn.

“Đúng là dân nghiệp dư!”

Anh nhân viên ấy nở nụ cười toe toét, lôi kéo cô xuống nhà để xe. Liều nhếch môi, làm một đòn Nhu đạo Hiza Guruma lên người anh ta, vật anh xuống.

-A!! Hắc tổng!

-Nhấn với Hà tổng hộ tôi, trò vật này không đáng kể đâu. Cậu không hề có tên trong danh sách công ty hay thực tập nào hết. Chắc chắn là do Hà tổng gán cậu vào.

-Hắc tổng nghĩ rằng tôi là mật thám?

-Không không! Ngân không bao giờ làm mấy trò bẩn thỉu đấy. Dụ tôi xuống nhà để xe, rồi cho tôi một đòn bất ngờ... Như này!

Cô né đòn từ Ngân, chân giơ cao vòng qua gáy Ngân. Ngân ngã người né đòn. Chiếc váy công sở rách toạc. Đường chỉ hằn lên chân, tạo thành những vết lằn đỏ ửng.

-Xin chào Hà tổng!

-Hắc tổng! Tôi có thể đưa cô về nhà không?

-Được thôi. Cảm ơn ý tốt của anh.

Liều hạ chân, bẻ hai gót giày đi. Anh nhân viên kia không hiểu gì, lắp bắp mở miệng.

-Hà tổng... Giờ thì sao?

-À, cảm ơn. Tiền cảm ơn, 1000 tệ. Mai tôi sẽ chuyển khoản. Cảm ơn vì hợp tác.

-Cảm ơn Hà tổng!

Liều ngồi vào trong xe, thắt dây an toàn. Ngân ngồi vào, khởi động xe.

-Ngân, anh nên biết trước rằng, hành động tối nay của anh sẽ bị gà mẹ đánh cho đấy!

-Một đêm với người yêu, bị Vũ đánh cũng không sao.

-Khẩu khí lớn đấy!

...

Bây giờ, toàn bộ căn phòng khách tràn đầy những âm thanh ái muội, tiếng da thịt va chạm, tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ vô cùng mê người. Hai con người, một nam một nữ, vui vầy với nhau trong sự đam mê tình dục.

-Ngân... Anh... Đau!

-Cố mà chịu, đồ yêu tinh!

Trán hai người rịn ra một tầng mồ hôi. Âm thanh va chạm càng thêm ướt át. Đôi mắt cả hai người đã nhuốm đầy sự ham muốn của mình. Ngân muốn lắm, đem cô gái này nhốt vào lồng, mỗi ngày đem ra ngắm.

Làn da trắng và căng mọng, thơm mùi hoa trà, đàn hồi vô cùng tốt. Bờ mông căng tròn gợi cảm, khuôn mặt xinh đẹp gợi tình. Đôi môi anh đào mềm mại, đầu lưỡi mạnh bạo và điêu luyện. Hàm trắng trắng, chiếc răng khểnh càng thêm sự quyến rũ của người phụ nữ. Càng khiến cho Ngân thêm khát cô gái này hơn.

-Sẽ phản tác dụng đấy... người tình...

-Chúng ta không phải 419... Ha... Ha...

...

Liều vờn vai, làm một số động tác rèn luyện. Ngân đứng bên cạnh, uống một ngụm cà phê.

-Qua một đêm như vậy mà em vẫn đứng dậy nổi. Mấy con bán hoa ở club không ai ngồi dậy nổi sau một đêm với anh.

-Hm... Cũng khá khen cho anh. Những người khác ngoài anh ra đều bị em cho thành một đám hoạn quan. Có kẻ chưa chạm đến điểm G đã bị em chặt phăng đầu.

-Cũng may... Lần đầu của em thuộc về anh.

-May cho anh đấy.

Nói xong, hai người quay đi làm việc của mình. Không một lời nào, nhưng lại vô cùng hòa hợp.

-Hẹn gặp lại, Hà tổng.

-Hẹn gặp lại, Hắc tổng.

... đôi lời

Hu hu!!! Ta sợ vlin!! Xin lỗi vì đã cho một cảnh H fail lòi vào! Ta thực chất không định thêm vào, nhưng nếu muốn chap dài ra thì đành trích một cảnh ra. Mà hai đứa gạo nấu thành cơm rồi, hị hị, rượu vào sẽ làm loạn. Xin lỗi nhiều nhiều! Ta còn non, đành phải làm các tình yêu cụt hứng!

35. Chương 34

10 năm sau...

Tiếng còi cảnh sát hú liên tục. Người đàn ông nhíu mày, tức giận đạp đổ chậu hoa gần đấy.

-Hà tổng... Blood Eyes III đã cướp được “nó” thật kia!

-Hừ... Đứa trẻ ranh! Nhất định sẽ bắt được nó!

Người đàn ông cao ráo, soái khí bao phủ cả người, trông không hề giống một người đã ngoài 30. Đó là Ngân, vị tổng tài cao cao tại thượng của cả tập đoàn lớn. Ngài rất hay cùng bên cảnh sát truy bắt tội phạm.

Ngân bực dọc bước ra ngoài. Cảnh phóng viên đổ xô tới, mic liên tục đưa đến.

-Xin hỏi, có thật là Blood Eyes đời thứ 3 đã xuất hiện, phải không?

-Ngài sẽ như thế nào nếu Blood Eyes II thật sự là thầy của Blood Eyes III?

Ngân nhíu mày, tức giận đá bay chiếc máy quay đi.

-Tôi sẽ đền! Giờ thì biến!

Ngài hầm hầm bước vào xe. Cô gái xinh đẹp nhưn mày, cười một cách vô tâm.

...

-Bình tĩnh lại đi.

-Nhục không tả nổi! Anh đã thua con gái của mình! Từ trước đến nay, ngoài em và Vũ ra, anh chưa từng thua ai hết!

-Nó sẽ là đứa thứ 3.

Ngân cắt bỏ đầu của điều thuốc, rít một hơi.

-Thuốc này cuốn chặt đấy, khá được.

-Chính tay con gái anh cuốn đấy.

Ngân giật giật khóe mắt. Ngài khá bất ngờ, nhưng điều thuốc vẫn ở trên miệng. Liễu cười trộm, phi thẳng ví tiền về phía Ngân. Cái ví bay theo đường vòng cung tuyệt đẹp, an toàn hạ cánh vào tay Ngân.

-Em biết đấy, anh có nên đem hai mẹ con vào tù không nhỉ?

-Nào nào, anh đâu có bằng chứng!

Ngân nhả ra một ngụm khói lớn, đem ví tiền lên phòng đưa con gái.

-Nhớ lựa lời mà nói. Con bé bản tính giống em lắm!

-Vâng, thưa ma ma tổng quản.

...

Ngân gõ cửa phòng Hà Lục Thiên. Cô con gái tai thính, lập tức phi ra ngoài, giơ hai tay đầy chờ mong nhìn ông bố vĩ đại. Ngân bắt đắc dĩ thở dài, đưa chiếc ví cho cô bé.

-Con dù đã 9 tuổi, nhưng cũng nên cẩn thận. Đi chơi với bạn cũng được, nhưng phải đề phòng.

-Này, cha à, con có bố là nhân vật tầm cỡ nhất bạch đạo, mẹ là sát thủ hàng đầu hắc đạo, bao nhiêu tinh hoa của hai người đều bị con chôm hết rồi. Có gì phải sợ?

-Cha sợ bác gái lại nhờ Vũ đi bắt cóc con tiếp!

-Yên tâm! Bác Vũ rất tốt, thậm chí còn cho con kẹo nữa cơ!

-Độc tính cao không?

-Con chỉ ăn phần ngoài, độc thì nhỏ ra hết!

-Tốt!

Ngân yên tâm giao lại 1000 tệ cho con gái, rồi bước xuống nhà.

...

Liễu dựa lưng vào tường, nhìn ông chồng của mình trở tài bếp núc.

-Hà tổng vĩ đại quá cơ!

-Muốn ăn thì trật tự!

Điện thoại rung lên. Liễu cầm lấy, ra ban công nghe.

-Đây là điện thoại của Hắc Vũ Đình Liễu. Xin hỏi đầu dây bên kia.

“Cuối cùng cũng liên lạc được! Hello cô gái!”

-Khắc? Anh đi đâu trong 5 năm?

“Los Angeles. Sòng bạc rất tốt, mà MB cũng rất OK!”

-Em ban đầu chỉ đùa thôi, vậy mà anh thật sự có tính hướng đấy!

“Yên tâm! Bạn trai của anh tốt lắm!”

-Không sao thật chứ? Có xuống giường được không?

“Này, thể lực tốt... A... Jack, trả em!”

-Khắc?

“Chào A Liễu! Tiểu Khắc... đang liệt giường, nên... mọi việc là của... tôi.”

Người đàn ông nước ngoài, nói tiếng Trung có phần khó nghe, nhưng giọng của anh ta nghe rất hay.

-Jack à, nhớ nhẹ nhàng thôi nhé!

“Được rồi... Trả em điện thoại!”

-Tiểu Khắc nhà anh vừa gọi anh là MB đấy! Có cảm giác gai người không?

“Tiểu Khắc bị một MB bao nuôi cả đời, đủ nhục.”

Ta biết mà! Cứ liên quan tới Khắc là tên Jack cầm lỗ tai này lại nói sõi tiếng Trung vô cùng, cứ như là tiếng mẹ đẻ. Các âm luyến cực tốt!

“Không phải đâu Liễu! Đừng hiểu nhầm! Jack chỉ là...”

-OK, không cần giải thích. Anh gọi em làm gì?

“Anh báo là sẽ về. 5 năm trước mọi chuyến bay của anh đều gặp trục trặc. Sắp đến ngày giỗ của Thiên.”

-Ừ, nhớ về đấy!

“Chào nha!”

-Chào.

Liễu mỉm cười, nhìn hình ảnh cậu nhóc 10 tuổi trong hình đại diện. Thiên quả đúng là bầu trời, vàng trán đẹp vô cùng. Chỉ tiếc, vì si tình, mà chết. Thảo nào, tình yêu là sự cấm kỵ không nên có mà. Nhưng con người vẫn điên cuồng yêu. Yêu một cách say đắm đối phương.

-Xong cơm chưa Vũ?

-Rồi đây. Em đem tiểu Thiên sang nhà bạn nó đi.

-Để nó tự đi. Hồi bé em suốt ngày bị ném ra khỏi nhà mà!

Vậy là, cô bé Hà Lục Thiên buộc phải bắt xe đi đến nhà bạn.

...

Hai vợ chồng nằm ườn người trên giường, hưởng thụ da thịt ấm áp của đối phương mà híp mắt xem TV. Liễu thỉnh thoảng rảnh tay lại đem hai má của Ngân véo đến đỏ ửng. Và khi hai má đã đỏ đến mức muốn rỉ máu, lại có một trận huyết chiến trên giường.

Chà, đau đón quá mà!!

~HẾT~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-von-da-la-cua-toi-chay-lam-gi-cho-met>